

စာတိုင်းဆိုင်

ဝင်းကြွယ်

အုပ်စု ၆ နံပါတ် ၀၆၀၆

မြစားရှင်

၀-ဆုံး

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

မြစားရှင်

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၅၀၀၃၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၀၇၀၃၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) ၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အမျှတအခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်စွဲပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဈေးနှိုးကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ကိုမြှင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ဘစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သောက်မရောက် သက်မပျောက်

“ဂိုဏ်း .... ”

မိုးချုန်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ ပြီးခနဲပြက်ခနဲ
သီးလက်သွားလေသည်။

မိုးသားတိမ်လိပ်များက အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက် တက်လာ
သည်။

လေပြင်းများ တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာလေသည်။

မကြာမီ မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
သင်စွာနေပါသည်။

ကောင်းလှသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်လာတော့မှာပါလား .... ဒုက္ခ
သံ .... နေမဝင်ခင် ချင်းယန်မြို့ကို ရောက်သွားနိုင်တော့မယ် မထင်
ဘူး”

ဟု ညည်းလိုက်လေသည်။

သူသည် လှေတစ်စင်းဖြင့် ခရီးနှင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ခရီးသည် လေဆန်ရေဆန်ခရီး ဖြစ်နေသည်။

မိုးသက်လေ ကျရောက်လာကာနီးပြီဖြစ်၍ မြစ်ထဲ၌ လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလာသည်။

ရေစီးသန်လာသည်ဖြစ်၍ ရေဆန်ခရီးနှင့် နှင်ရသည်မှာ ထင်သလို ခရီးမပေါက်နိုင်တော့ပါချေ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်လာ၏။

တိမ်ညိုတိမ်မည်းများကြောင့် အလင်းရောင် ပျော့သွားပြီး .... အမှောင်ရိပ် လွှမ်းလာသည်။

လှိုင်းတံပိုးများ ပိုပြီး ထကြွလာသလို လေထန်လာသည်။

ဒေါသမာန်ဟုန်ပြင်းထန်လာသော မြစ်ရေပြင်တွင် သူ၏လှေငယ်ကလေးမှာ တလူးလူးတလွန်လွန် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဝုန်း .... ”

ရေများက လှေထဲဝင်လာသည်။

ကောင်းလှက ကြီးစားပြီး လှော်ခတ်နေသည့်တိုင် လှေကို ထိန်းသိမ်းရန် ခက်ခဲလာသည်။

လှေရှေ့သို့မရောက်ဘဲ ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားသည်။

“ဂျိန်း .... ဂျလိန်း .... ”

မိုးချုန်းသံ မိုးကြိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝိုး .... ဝိုး .... ဝိုး .... ”

“ဖျောင်း .... ဝုန်း .... ဒိုင်း .... ”

မိုးကောလေပါ သည်းထန်စွာ ကျရောက်လာတော့သည်။

ကောင်းလှမှာ လှေကို လှော်ခတ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

လှေနှံနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လှေပေါ်မှ

လွင့်စဉ်ကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားရ၏။

“ဝေါ .... ဝေါ .... ဝေါ .... ”

လှိုင်းလုံးကြီးက ကောင်းလှနှင့် လှေငယ်ကလေးကို မညှာမတာ ခိုက်ခတ်နေ၏။

“ဝုန်း .... ဝုန်း .... ဝုန်း .... ”

လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်ချလာသောအခါ လှေငယ်ကလေးမှာ မြောက်ခနဲ မြောက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်ဆုံး လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ဖုံးအုပ်သွားသောအခါ ကောင်းလှကော လှေပါ ခရအောက်သို့ စုန်းစုန်းနှစ်မြုပ်သွားခဲ့တော့သည်။

အရှေ့ဘက်တွင် အရက်ဦး၏ လင်းရောင်နီများ ပျံ့အန်လာ ပြီဖြစ်သည်။ ကျေးငှက်ကလေးများသည် ဘာသာဘာဝ တေးကို သီ ကြွေးရင်း နံနက်ခင်းကို ကြိုဆိုနေကြသည်။

ပန်းကလေးများ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေပြီး စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ တောအုပ် နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး ရှိနေပြီး မြစ်လက်တက် ကလေးတစ်ခုက တောအုပ်ထဲမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေ၏။ ထိုမြစ်လက် တက်ကလေး၏ တစ်နေရာတွင် .... ရွံ့နွံ့ထဲ၌ လဲလျောင်းနေသူတစ် ယောက် ရှိနေပါသည်။

ထိုလူသည် အဘယ်ကြောင့် ရွံ့နွံ့ထဲ၌ ရှိနေရပါသနည်း။

မနေ့က မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်လာချိန်တွင် လှေမှောက် ကာ မျောပါလာခဲ့သည့် ကောင်းလှပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် .... လှေ မှောက်သွားသော်လည်း ရေစီးနှင့် မျောပါကာ မြစ်လက်တက်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းကြောင့် ကံကောင်းထောက်မကာ .... အသက်ရှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အင်း .... အင်း .... ”

ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ကောင်းလှ သတိရလာသည်။ ကမ်းစပ်ရှိ ရွံ့နွံ့ထဲမှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီးသည်နှင့် မိမိ၏ အခြေ အနေကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“ငါ ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်နေတာပဲ” ဟု ရေရွတ်လိုက် သည်။

ချက်ချင်းပင် ချောင်းထဲဆင်းကာ ပေကျံနေသော ရွံ့နွံ့များကို ဆေးကြောပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး သန့်စင်ပြီး ကမ်းနဖူးပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ပတ် ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ....

လူနေရပ်ရွာတစ်ခုကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အကူအညီရယူနိုင်ပါ က သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ချင်းယန်မြို့ကို ခရီးဆက်နိုင်မည်ဟု သူ နဲ့ကြည်မိလေသည်။

ကောင်းလှသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ တိုးရွေ့ကာထွက် သာခဲ့ရာ မကြာပါချေ။

အဝေးတစ်နေရာမှ မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက် လေသည်။

ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားသည်။

မီးခိုးရှိလာသည်နှင့် လူရှိရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းလှသည် မီးခိုးထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ် သုတ်သုတ် သွားလိုက်၏။

မီးခိုးများကား အမြင်နီးသော်လည်း ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် ကြာသွားပြီးမှ ထိုမီးခိုးများ ထွက်ပေါ်နေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မီးခိုးများသည် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိနေ၏။ ကောင်း လှ အံ့သြသွားသည်။

သူ ကျေးရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ တောတောင် ထဲ၌ အထီးကျန်စွာ နေထိုင်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိ လာခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကောင်းလှသည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သေးငယ်သပ်ရပ်သော အိမ် လေးရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။

အိမ်တံခါးပြတင်းပေါက် တံခါးဖွင့်ထားသည်။

မီးခိုးများသည် အိမ်အနောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ရှင်မသည် နံနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါ၏။

ကောင်းလှက အော်ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်စဉ် ....

“စုစု ညည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ .... ကြာလှချည်လား”
ငှက်ဆိုးထိုးသံပမာ ကျယ်လောင်သောအသံကြီး ထွက်လာ သည်ကို ကြားရ၏။

အဘွားအိုတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်၏။

ကောင်းလှ ရင်ထိတ်သွား၏။

အသံကြားရုံဖြင့် ကြောက်လန့်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အသံမပြုရဲတော့ဘဲ ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ မသိမသာ ချောင်းကြည့်၏။

ထိုအခါ ....

အိမ်ထဲ၌ အဘွားအိုတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ ၏။

အဘွားအိုမှာ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ ပက်လက်လဲလျောင်းနေ လေ၏။

သူမ၏ခြေထောက်များကို ခုတင်တိုင်နှင့်ကပ်ကာ ကြီးဖြင့်ချည် နောင်ထားလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကောင်းလှ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား လေ၏။

“အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ကြီးတုပ်ထားရ ဘာပါလိမ့် .... ”

သူ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ....

“လာပြီ .... လာပြီ .... ”

စကားသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အိမ်အနောက်
ဘက်မှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်
သာရှိဦးမည်ဖြစ်သည်။

အနီရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီး ချောမောလှပသူ
လေးဖြစ်သည်။ သူမ၏လက်ထဲ၌ ကြွေပန်းကန်တစ်လုံး ပါလာသည်။

ထိုကြွေပန်းကန်ထဲ၌ ဆန်ပြုတ်များရှိနေ၏။

ကောင်းလှသည် အခြေအနေ ထူးခြားမှုရှိသဖြင့် အသံမထွက်
ဘဲ တိတ်တစ်ဆိတ် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေလိုက်၏။ မိန်းကလေး
ရောက်လာလျှင် အဘွားအိုက ....

“စုစု .... ညည်း ငါ့ကို ဘာမှ မကျွေးတော့ဘူးလား .... ငါ
ဗိုက်ဆာလို့ သေတော့မယ် .... ”

ဟု ပြောလေသည်။

မိန်းကလေးက ....

“ဆရာရယ် .... ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီးနေရ
တာလဲ .... ကျွေးမှာပေါ့ .... ဒီမှာ ဆန်ပြုတ်ယူလာပြီလေ .... ”

အဘွားအိုက ....

“ငါ့ကို မြန်မြန်တိုက်စမ်းပါ .... ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာရယ် .... ”

စုစုဆိုသော မိန်းကလေး ဆန်ပြုတ်တစ်ဇွန်း ခပ်ကာ အဘွား
အိုကို တိုက်ကျွေးလိုက်လေသည်။

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေပါသည်။
ကောင်းလှ အံ့ဩသွားသည်။

“ဒီအတိုင်းတိုက်မှတော့ အပူလောင်တော့မှာပေါ့” ဟု စိတ်ထဲ
မှ ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

သူ တွေးသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာပါသည်။

“ဖူး .... ဖရူး .... ပူလိုက်တာ သေပါပြီ”

အဘွားအိုသည် ဆန်ပြုတ်များကို ထွေးထုတ်ကာ အော်ဟစ်
လိုက်လေသည်။

စုစုဆိုသော မိန်းကလေးက ....

“ဆရာပဲ သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ တိုက်ရသေးတယ် .... စု
တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .... ”

သူ ပြန်မေးလိုက်သေးသည်။

အဘွားအိုက ....

“စုစု .... ညည်းက ငါ့ကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်နေတာပေါ့ ....
ဘုတ်လား .... ညည်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရတာ

လဲ .... ညည်းကို တပည့်မွေးမိတာ ငါ အမှားကြီး မှားသွားပြီ .... ”
ဟု မကျေမနပ် အော်ပြောလေသည်။

“ခစ် .... ခစ် .... ခစ် .... ”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မလို တပည့်တစ်ယောက်ရတာပဲ .... ဆရာအတွက် ကံ
ကောင်းလှပါပြီ .... ဆရာ ခေါင်းမာနေပုံမျိုးနဲ့ တခြားတပည့်တစ်

ယောက်သာဆိုရင် ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့ .... ”

“ညည်း .... ညည်း .... ”

အဘွားအိုမှာ ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

မိန်းကလေး (ဝါ) စုစုက ....

“ဟော .... ပြောရင်းဆိုရင်း ဆန်ပြုတ်တွေ အေးသွားပြီ ....

သောက်လိုက်ပါဦးလား .... ”

ဟု ပြောလေသည်။

အဘွားအိုက ....

“ညည်း .... ”

“သောက်ပါ ဆရာရယ် .... တကယ် အေးသွားပါပြီ”

စုစုသည် ဆန်ပြုတ်တစ်ဇွန်းခပ်ကာ တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ....

သူမသည် ဆန်ပြုတ်အေးအောင် တဖူးဖူးမှတ်ကာ တယုတယ တိုက်ကျွေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘွားအိုမှာ အလွန်ဆာလောင်နေပုံရသည်။ ဟန်မဆောင်နိုင် တော့ဘဲ ဆန်ပြုတ်ကို စားသောက်လိုက်လေသည်။

စုစုက ....

“ကဲ ကဲ .... နောက်တစ်ဇွန်း”

ဆန်ပြုတ် နောက်တစ်ဇွန်းကိုခပ်ကာ တိုက်ကျွေးလိုက်ပြန် သည်။ အဘွားအိုက အငမ်းမရ စားလိုက်လေသည်။

စုစုက ....

“ဆရာ သောက်လို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား .... ဒီလောက်

သောက်ရရင် တော်ပြီပေါ့နော် .... ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း လိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက ....

“စုစု .... ညည်း .... ”

စုစုက ....

“ဆရာ ဆက်ပြီး သောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေပါ .... ”

“ဟေ့ .... ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက် .... ငါ ဘယ်တော့မှ မပြော ဘူး .... ”

အဘွားအိုက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

စုစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာ မပြောချင်လည်း နေပေါ့လေ .... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက တော့ ကြာကြာသည်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး .... ဆရာ့ကို သုံးရက်ပဲ အချိန် မေးမယ် .... သုံးရက်ပြည့်လို့မှ ပြောမပြဘူးဆိုရင် .... ”

ပထမဦးဆုံး ဆရာ့ခြေတစ်ဖက်ကို သူမသည် လက်ဝါးစောင်း အားအိုအားအို ဝဲဘက်ခြေကျင်းဝတ်ကို ပွတ်ဆွဲလိုက်လေသည်။

ချောင်းကြည့်နေသောကောင်းလု မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ .... ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏။

စိုးရုံ့မှုကြောင့် ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်သွားပြီး နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများစို့လာလေသည်။

ထိုစဉ် ....

“ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် .... ဆရာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ဦးပေါ့ .... ”

စုစု စကားကြောင့် ကောင်းလု ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ကာ အနီးရှိ ပန်းရုံတစ်ခုနောက်ကွယ်၌ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။

စုစု အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာ၏။

သူမသည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ဆင်းသွားရာက ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

စုစုမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလု စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ဟိုအဘွားကြီး အနှိပ်စက်ခံနေရတာ သနားပါတယ် .... ငါ သွားကူညီလိုက်တာ ကောင်းမယ် .... ”

ဟု တွေးမိသည်။

အဘွားအိုအား ကယ်တင်လိုသော်လည်း မိန်းမဆိုးလေး စုစုအောင် ရန်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့မိလေသည်။

အတန်ကြာ တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ ....

“အို .... လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာ ကူညီကောင်းပါဘယ် .... ”

ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပန်းရုံကြားမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

တောင်ကုန်းအောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော်လည်း စုစု

■ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါချေ။

ကောင်းလုလည်း ခပ်သွက်သွက်သွားပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်
လေတော့သည်။

အဘွားအိုသည် ကောင်းလု ဝင်လာသည့် ခြေသံကို ကြားလျှင်
ကျေနပ်ဖြစ်အောင် ပြောလာလေသည်။

“စုစု ညည်း ပြန်လာပြီလား .... ငါ့ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်ပေး
ခမ်း .... ”

ကောင်းလု ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ကောင်းလုပါ ခင်ဗျာ” ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ .... ”

အဘွားအို ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းလု .... ကောင်းလုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ .... ”

ကောင်းလု မဝံ့မခဲဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး ....

“ကျွန်တော်ဟာ ခရီးသည်တစ်ယောက်ပါ .... မျက်စိလည်
သမ်းမှားပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပါ .... အဘွားကို စုစုဆိုတဲ့
မိန်းကလေးက ဒုက္ခပေးနေတာကိုတွေ့လို့ ကူညီမလို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ
အင်ဗျာ .... ”

အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

အဘွားအို ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“မင်း ရောက်လာတာ ငါ့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ” .... ကဲ
ငါ့ကို ကြီးဖြည့်ပေးပါကွယ် .... ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ .... ”

ကောင်းလှသည် အဘွား၏ခြေလက်များ၌ ချည်နှောင်ထား
သော ကြိုးများကို ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

အဘွားအိုသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့်
ချက်ချင်းပင် လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သို့သော် ....

“ဝုန်း .... ”

မဟန်နိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ရွေကာ ခုတင်ပေါ် ပြန်လဲကျ
သွားလေသည်။ ကောင်းလှက ကပျာကယာ မေးမလိုက်သည်။

အဘွားအိုက ....

“စုစု ပြန်လာရင် မင်းကော ငါကော သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး
ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ဒီနေရာက ထွက်ပြေးသွားစမ်းပါ .... ”

သူ အလောတကြီး ပြောလာ၏။

ကောင်းလှ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက ....

“မြန်မြန်ပြေးပါကွယ် .... မင်း သိချင်ရင် နောက်မှ ငါ ရှင်းပြ
ပါမယ် .... ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ .... ”

ကောင်းလှ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

အဘွားအိုအား ပွေ့ချိုကာ ကျောပိုးလိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်
လာခဲ့သည်။

စုစု ပြန်မလာမီ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေတော့
သည်။

ကောင်းလှသည် အကူအညီ ရလိုရငြား လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ယခုတော့ သူက ပြန်ပြီး အကူအညီပေးနေရပြီ ဖြစ်သည်။

အဘွားအိုကိုခေါ်၍ ပြေးလွှားလာခဲ့ရသော်လည်း အဘွားအို၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်ပမာ ပေါ့ပါးနေသဖြင့် ဝန်ထုပ်ဝန်
ပိုး မဖြစ်ပေ။

စုစု သိရှိသွားပြီး လိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်လည်း
ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းအောက်သို့ရောက်လျှင် အဘွားအိုက ....

“အရှေ့စူးစူးကို ပြေးပါ.....”

ဟု လမ်းပြပေးလေသည်။

သူမ ပြောသည့်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့သွားလျှင် အန္တရာယ်မှ
လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟု ကောင်းလှ ယုံကြည်မိသဖြင့် ....

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ ....”

အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်ပြေးသွားသည်။

အတန်ကြာ ပြေးသွားပြီးလျှင် ....

“ဟေ့ .... ဟေ့ .... ဟိုရှေ့က ကျောက်တုံးတွေကြားထဲမှာ
သင်ပုန်းနေလိုက်စမ်းပါ ....”

အဘွားအိုက ပြောလာသည်။

“ဗျာ ....”

ကောင်းလှ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

အဘွားအိုက ....

“မြန်မြန်လုပ် .... တော်ကြာ စုစုနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေဦးမယ်”

“ဗျာ ....”

“မြန်မြန် ....”

ကောင်းလှ မတတ်သာတော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တုံး
ဘက်ခဲများကြားသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

ထိုနေရာသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲစများ သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်
ဖြင့် ခွပ်ထွေးပြီး ပုန်းအောင်း၍ ကောင်းသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်နေ
သည်။

ကောင်းလှသည် အဘွားအား မြေပေါ်၌ ချပေးလိုက်၍
“ဟိုမိန်းကလေးက ဒီဘက်ကိုလာတာ ဟုတ်လား ....”

မေးလိုက်၏။

အဘွားအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ....”

“ဟာ .... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားမှာပေါ့ ....”

“မပူပါနဲ့ကွယ် .... ကျုပ်တို့ ဒီဘက်ကို ထွက်ပြေးလာမယ်လို့ သူ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ .... တခြားနေရာတွေမှာ လိုက်ရှာမှာပေါ့ .... အဲဒီအချိန် တို့က ဝေးရာကို ပြေးနိုင်တာပေါ့ .... ”

ကောင်းလှသည် အဘွားအို၏အကြံကို သဘောကျသွားလေ သည်။

သူတို့အား စုစုံက ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း ယုံကြည်လေ၏။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်တုံးများနောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်း နေလိုက်ပြီး များမကြာမီ ....

“ဝုန်း .... ဝုန်း .... ”

အဝေးတစ်နေရာမှ ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားရသည်။

ကောင်းလှ အံ့ဩသွားသည်။

အဘွားအိုအား ကြည့်လိုက်သောအခါ သဘောကျစွာ ပြုံးနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် .... ဟင် .... ညည်း ကြီးစားစမ်း .... သေတာတောင် မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထား .... ”

ဟုလည်း ကြီးဝါးနေ၏။

ထို့ကြောင့် ....

ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ စုစုနှင့် ပတ်သက်မှုရှိနေမည်ဟု ကေအင်းလှ ဆင်ခြင်လိုက်မိလေ၏။

မကြာပါချေ။

အဝေးမှ ပြေးလွှားလာသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

အဘွားအိုက ....

“သူ ပြန်လာနေပြီ .... ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ဟု သတိပေး၏။

ကောင်းလှ .... အသက်ပင် ရဲရဲမရှု့အောင် ဖြစ်သွားလေ သည်။

ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများသည် ကောင်းလှတို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အဘွားအိုက ....

“အချိန်မရှိဘူး .... ငါ့ကို ကျောပိုးစမ်း၊ မြန်မြန်လုပ်” ဟု ပြော လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ .... ”

ကောင်းလှသည် အဘွားအိုအား ချက်ချင်းကျောပိုးလိုက်သည်။ အဘွားအိုက ....

“ဟိုဘက်ကိုသွား .... ”

ဟု တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

ကောင်းလှလည်း အဘွားအို ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ပြေးလွှားသွား လေ၏။

မကြာပါချေ။

မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ကြီးတစ်လုံး ရှေ့သို့ ရောက်
ရှိသွားကြပြီး တောင်ခြေရင်း၌ ကျောက်ဂူတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျောက်ဂူကြီးရှေ့တွင် ခြေရာများ ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။
စုစု ဤနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း ကောင်းလှ ရိပ်မိလိုက်
သည်။

ကျောက်ဂူကြီးကို ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထား
သည်။

ထိုကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ ထုနှက်ထားသဖြင့် ပဲ့နေသောချိုင့်
နက်များကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အဘွားအိုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သူက ကျောက်တံခါးကို ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ ....
ပေမဲ့ ခုထိ မအောင်မြင်သေးဘူး .... ဒါဟာ သဘာဝအလျောက်
ဖြစ်ပေါ်နေတာမှ မဟုတ်တာ .... ယန္တရားအုတ်တပ်ပညာနဲ့ ဂူဝမှာ
ကျောက်တံခါးဆင်ပြီး ပိတ်ဆို့ထားတာပဲ .... ဟင်း ဟင်း .... ”

ကောင်းလှက ....

“ဘွားဘွား .... ဒီကျောက်ဂူအကြောင်းကို သိထားတယ်ပေါ့
ဘတ်လား .... ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘွားအိုက ....

“သိပ်သိတာပေါ့ .... ဝူအပေါ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်းလှ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေညှိတက်နေသော စာလုံး

များကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုစာလုံးများမှာ ....

“ရေလှိုင်းသခင်မ၏ဝူနန်း .... ”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းလှ အံ့ဩသောအကြည့်ဖြင့် အဘွားအိုအား ကြည့်လိုက်

ပြီး ....

“ဘွားဘွား .... ဒီဝူနန်းက .... ”

“ဒီဟာ .... တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်

ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ရေလှိုင်းသခင်မဝူနန်းပေါ့ .... ဒီနေရာကို ငါ ရှာနေ

တာ ကြာပြီ .... တွေ့လည်းတွေ့ကော စုစုက ငါ့အပေါ်မှာ အကောက်

ကြံလိုက်တာပဲ .... ”

ကောင်းလှက ....

“စုစုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘွားဘွားနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်

နေလို့လဲ .... ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

အဘွားအိုက ....

“သူဟာ ငါ့ဆီကို သိုင်းမညာသင်ချင်လို့ တပည့်လာခံတဲ့ မိန်း

ကလေးတစ်ယောက်ပေါ့ .... ”

“ဪ .... တပည့်ခံပြီး ဆရာကို ဒုက္ခပေးတာ ဘယ်ကောင်းပါ

လဲ .... ”

“ဒါပေါ့ .... မင်းသာ ရောက်မလာရင် ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခ

ခံစားမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး .... ”

ကောင်းလှက ....

“ဘွားဘွားက ဒီဝူနန်းကို လာရှာတာ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စ

များ ရှိလို့လဲ .... ”

အဘွားအိုက ....

“နောက်တော့ မင်း သိရမှာပေါ့ .... ကဲ .... ဝူထဲဝင်ရအောင်”

“ဗျာ .... ”

“ဝူဘေးမှာ .... ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိနေတာကို တွေ့တယ်

မဟုတ်လား .... အဲဒီကျောက်တုံးကို နေရာရွေ့လိုက်ပါ .... ”

အဘွားအိုက ကောင်းလှကို ခိုင်းစေလိုက်လေသည်။

ကောင်းလှလည်း .... ဝူပေါက်နံဘေးရှိ စဉ့်အိုးခန့်အရွယ်ရှိ

ကျောက်တုံးကို မရွေ့လိုက်လေသည်။

သို့သော် ....

ကျောက်တုံးမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သလို နေရာရွေ့၍ မရပါ။

အဘွားအိုက ....

“ကျောက်တုံးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွေ့ပြီး ဝဲဘက်ကို တစ်ချက်

လှည့်ပါ .... ပြီးရင် ယာဘက်ကို တစ်ချက်ပြန်လှည့်လိုက်ပါ .... ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ .... ”

ကောင်းလုက အဘွားအို စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ဤတွင် မ,ယူ၍မရသော ကျောက်တုံးသည် ဟိုဘက်သည်ဘက် လည်သွား၏။ လျှို့ဝှက်မောင်းခလုတ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေ၏။

“ဂျိမ်း .... ”

ကျယ်လောင်သော မြည်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျောက်ဂူတံခါးပေါက်၌ ပိတ်ဆို့နေသော ကျောက်ဖျာကြီးမှာ ရွေ့လျားသွားပြီး ဝင်ပေါက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အဘွားအိုက ....

“မြန်မြန်ဝင်လိုက် .... ”

ပြောလေ၏။

ကောင်းလုမှာ ကျောက်ဂူထဲဝင်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၍ ....

“ကျွန်တော်တို့ အထဲကို ဘာဝင်လုပ်မှာလဲ .... ”

ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

အဘွားအိုက ....

“ကျောက်ဂူတံခါးပွင့်သွားတဲ့အသံကို မကြားဘူးလား .... စုစုက မကြားဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး .... ”

“ဗျာ .... ”

“အထဲ မြန်မြန်ဝင်ပါ .... ”

ကောင်းလု မတတ်သာတော့ဘဲ ကျောက်ဂူထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဂူထဲရောက်သွားသည်နှင့် ....

“ဂျိမ်း .... ”

ကျောက်ဂူပေါက်မှာ တံခါးပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းလှနှင့် အဘွားအိုတို့သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဂူတံခါး ပိတ်သွားသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ မှောင် မည်းနေခြင်း မရှိပါချေ။

ကျောက်ဂူနံရံမှ အမိုးမှ သလင်းကျောက်များကြောင့် လင်း လင်းချင်းချင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျောက်ဂူထဲ၌ နန်းတော်ကြီးတစ်ဆောင်ကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ထား သည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကောင်းလှ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရ ပါသည်။

အဘွားအိုက ....

“ရှေ့ကိုသွား ....”

ကောင်းလှက ရှေ့သို့ လှမ်းဝင်သွားလိုက်သည်။

ကျောက်ဂူမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော အဆောင်ဆောင်အခန်း များ ရှိလေသည်။

ဂူအတွင်းဘက်သို့ ရောက်သွားလျှင် ရွှေရောင်များ ထွက်ပေါ်

နေသော ကျောက်အခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အဘွားအိုက ထိုအခန်းသို့ သွားခိုင်းသဖြင့် ကောင်းလှ လိုက်ပို့ ဆေးရလေသည်။

ကျောက်အခန်းဝသို့ ရောက်၍သွားသည်နှင့် အခန်းတွင်း၌ရှိ သော ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ ....”

ကောင်းလှ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

အဘွားအိုက ....

“ဒီရွှေငွေတွေကို မင်း ကြိုက်သလောက်ယူနိုင်တယ် .... ငါ့ကို

ဘာ .... ကျောက်အခေါင်းတလားကြီးထဲက သိုင်းကျမ်းကို ယူပေးရ မည် ....”

အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလေသည်။

ကောင်းလှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌

ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးတစ်ထိုး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မြန်မြန်သွား ....”

အဘွားအိုက စေခိုင်းလာသဖြင့် ကောင်းလှလည်း မရဲတရဲဖြင့်

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားရလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ ကြောက်လန့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီက မြန်မြန်ထွက်သွားကြရင် ကောင်းပါလိမ့်

ဘာ ....”

ပြောလိုက်သည်။

အဘွားအိုက ....

“စကားမရှည်နဲ့ .... ငါ ခိုင်းတာလုပ်စမ်း .... ”

ငေါက်လိုက်သည်။

ကောင်းလု မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

အဘွားအိုသည်လည်း မိမိ၏ အလိုဆန္ဒကို ဦးစားပေးသူတို့
ယောက်သာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်
လာသည်။

ကောင်းလု ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသဖြင့် အဘွားအိုက ....

“မင်း သေသွားချင်သလား .... ငါ ခိုင်းတာလုပ်စမ်း .... ”

အော်လိုက်သည်။

ကောင်းလုက ....

“ကဲ .... အဘွား၊ ကျွန်တော်က အဘွားကို စေတနာနဲ့ သူ

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောရပါချေ။

အဘွားအို၏ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက သူ၏နားထင်ပေါ်
သွေးကြောတစ်နေရာကို ထောက်လိုက်ရာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်
သွားလေ၏။

“အား .... ”

ကောင်းလု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ခါထုတ်ပစ်ရင်း ....

“ဝုန်း .... ”

အဘွားအိုမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ကောင်းလုသည် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားပြီး ....

“ဝုန်း .... ”

မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိ။ ကောင်းလှ သတိရလာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေသည်ဖြစ်၍ ကပ္ပာကယာလူးလိမ့်ထလိုက်ရသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ လဲနေသည့် အဘွားအိုအား တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘွားအိုက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါချေ။

ကောင်းလှ ရင်ထိတ်သွား၏။

အဘွားအို တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေပြီလော။

“အဘွား .... ”

သူက မဝံ့မရဲ ခေါ်လိုက်၏။

အဘွားအိုကား မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ၏။

“အဘွား .... ”

ကောင်းလှ၏အသံ ကျယ်လောင်လာသည်။

အဘွားအိုအနီးသို့ မဝံ့မရဲဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ သတိလစ် မေ့မြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကောင်းလှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“အဘွား .... အဘွား .... ”

အဘွားအိုက တဖြည်းဖြည်း လူးလွန်လှုပ်ရှားလာသည်။

ကောင်းလှက ....

“အဘွား .... သတိရလာပြီနော်”

အဘွားအို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်။

“ကျုပ်က ဆန္ဒစောသွားတယ် .... မင်းရဲ့ အကူအညီမရဘဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး .... မင်းကို အကူအညီတောင်းရမှာ .... ”

“ကျုပ်က မင်းကို ရန်မူမိတယ်”

သူ အမှန်ကို ဝန်ခံလာသည်။

ကောင်းလှ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ လုပ်လိုက်မိ .... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ .... ”

အဘွားက လူးလိမ့်ထသော်လည်း မဟန်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်လဲကျလေ၏။

“အဘွား .... ”

ကောင်းလှ ကပ္ပာကယာ မေးမလိုက်၏။

သူသည် ကောင်းလှကို မှီထားလိုက်ပြီး အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ နေ၏။ ကျောက်အခင်းတွင်း၌ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိနေကြပြီး ပြန်

ထွက်သွားနိုင်မည်လောဟုတွေးကာ ကောင်းလှစိုးရိမ်လာပြန်

အဘွားက ....

“ကျောက်ခေါင်းတလားထဲမှာ သိုင်းကျမ်းရှိတယ် .... မင်း ယူပေးပါ .... အဲဒီသိုင်းကျမ်းကို ရမှ ငါဟာ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ် .... ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ .... ကျွန်တော် ယူပေးပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် ကျောက်ခေါင်းတလားအနီးသို့ ရှောင်ကပ်သွားသည်။

ကျောက်ခေါင်းတလားမှာ အဖုံးဖွင့်ထားပါ၏။

အတွင်းဘက်၌ အရိုးစုတစ်ခု ရှိနေ၏။

အရိုးစု၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရွှေသေတ္တာလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ကောင်းလှက အဘွားအိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ....

“အဘွား သိုင်းကျမ်းက ဘယ်မှာလဲ .... ”

မေးလိုက်သည်။

အဘွားအိုက ....

“ခေါင်းတလားထဲမှာလေ .... ”

ကောင်းလှက ....

“ခေါင်းတလားထဲမှာ အရိုးစုနဲ့ ရွှေငွေသေတ္တာတစ်လုံးပဲ တယ် .... ”

အဘွား ....

“အဲဒီ ရွှေသေတ္တာလေးကို ယူလိုက် .... ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ .... ”

ကောင်းလှက ရွှေသေတ္တာကလေးကို ယူလိုက်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ အရိုးစုကို ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့ပေ။

ရွှေသေတ္တာလေးကိုယူကာ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အဘွားအိုကို ပေးအပ်လိုက်၏။

အဘွားအို၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က ဒီပစ္စည်းကို လိုချင်လို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရတယ် .... ခုတော့ ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့ .... ”

ပြောသည်။

ကောင်းလှက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။

အဘွားအိုက ....

“ဒီပစ္စည်းကိုရရင် သိုင်းလောကမှာ လက်မထောင်နိုင်ပြီပေါ့”

ယခုတစ်ကြိမ် ကောင်းလှ ပြုံးမိသည်။

အဘွားအိုသည် ခွန်အားကုန်ခန်း၍ ချည့်နဲ့နေသည့်တိုင် သူမ၏ လေသံက မလျော့သေးသည်ကို သဘောကျမိ၍ ဖြစ်လေသည်။

အဘွားက ....

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကတည်းက ဒီပစ္စည်းကို ယူဖို့ ကျုပ် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ် .... ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

ကောင်းလှက ....

“အဘွားနဲ့ အရင်ကတည်းက ပတ်သက်ခဲ့တာပါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် .... ဒီပစ္စည်းဟာ ကျုပ်ဆရာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပါပဲ .... ကျောက်ခေါင်းတလားထဲက အရိုးစုဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပညာ သင်ဖက် ‘ရေလှိုင်းသခင်မ’ရဲ့ အရိုးစုပါ .... ကျုပ်တို့ဟာ ဆရာ့ဆီမှာ အတူတကွ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ကျုပ်က လောဘတကြီးနဲ့ ဆရာ မသိအောင် ခိုးယူဖို့ ကြိုးစားမိခဲ့တယ် .... ဒါကို ရေလှိုင်းသခင်ကြောင့် ဆရာ သိသွားပြီး ကျုပ်ကို တပည့်အဖြစ်က မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်”

ကောင်းလု စိတ်ပျက်သွားသည်။

အဘွားအိုသည် သိုင်းကျမ်းတစ်ခုအတွက် ဆရာဖြစ်သူကိုပင် သစ္စာဖောက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အဘွားအိုက ....

“ကျုပ် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရတယ် ....

ဒီကနေတော့ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝခဲ့ပြီလေ .... ”

ကောင်းလုက ....

“ရွှေသေတ္တာလေးထဲမှာ သိုင်းကျမ်းရှိတယ် ဟုတ်လား .... သိုင်းကျမ်းကိုရရင် ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာ မယ် မဟုတ်လား .... ”

အဘွားအိုက ....

“ဟုတ်တယ် .... ”

သူမသည် ရွှေသေတ္တာငယ်လေးကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော် လည်း အားမရှိ၍ ဖွင့်မရချေ။ ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးပါမယ် .... ”

ဟု ပြောကာ ရွှေသေတ္တာငယ်လေးကို ကူညီ၍ ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

“ချက် .... ”

သေတ္တာလေး အဖုံးပွင့်သွားသည်။

အတွင်းဘက်၌ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော စာအုပ် ငယ်လေးတစ်အုပ် ရှိနေပါသည်။

အဘွားအိုက ထိုစာအုပ်လေးအား ဝမ်းသာအားရ နှိုက်ယူလိုက် လေသည်။

ဤတွင် ....

စာအုပ်လေးထဲမှ စာရွက်များသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကြေမွသွားလေတော့သည်။

“ဟင် .... ”

“ဟာ .... ”

ကောင်းလုနှင့် အဘွားအိုတို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြလေ သည်။

သိုင်းကျမ်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၍ ဆွေး မြေ့ပျက်စီးသွားခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

အဘွားအိုသည် တစ်စီ ကြေမွသွားသော သိုင်းကျမ်းကို ကြည့် ပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့သည်။

“ငါ .... ငါ .... တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ခုတော့ ပျက်စီး ရပြီပေါ့ .... ငါ .... ငါ .... ”

သူမသည် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကောင်းလု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အဘွားအိုက ....

“ကျောက်ဂူတံခါးဘေးမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိတယ် ....

အဲဒီကျောက်တုံးကို လှည့်လိုက်ရင် ဂူတံခါး ပွင့်သွားလိမ့်မယ် .... ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဂူထဲမှ ပြန်ထွက်နိုင်မည် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလိုက်ရသဖြင့်

ကောင်းလုက ....

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘွားဘွား .... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်သွားကြ

တာပေါ့ .... ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘွားအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် သွားလို့မဖြစ်ဘူး .... ”

“ဗျာ .... ”

“ကျုပ် ဒီမှာပဲ နေခဲ့တော့မယ် .... ”

“ဟာ .... ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဘွားဘွား ဒီမှာပဲနေခဲ့လို့

ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ .... ”

အဘွားအို ....

“ကျုပ် အပြင်ထွက်လို့လည်း အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး ....

ကျုပ်အတွက် အသက်ရှင်နေလို့လည်း ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး”

“ဘွားဘွားရယ် .... ”

“မင်း သွားပါတော့ .... ”

ကောင်းလု ထွက်မသွားနိုင်ပါ။ သူက ထားပစ်ခဲ့ပြီးမှ ထွက်

သွားသည်နှင့် အဘွားအို ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

အဘွားအိုက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ထား

လိုက်လေသည်။

ကောင်းလုက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အတော်ကလေးကြာသည့်တိုင် အဘွားအို တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်

လေသောကြောင့် စိတ်ပူလာပြီး ....

“ဘွားဘွား .... ”

အဘွားအိုအနီး ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ဤတွင် .... အဘွားအိုမှာ စိတ်ထိခိုက်ကာ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်

သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အဘွားအို သေဆုံးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလု စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ ....

“ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ပါဘူး .... သူ့ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမှာပဲ .... ”

ထိုအဘွားအိုမှာ မည်သို့သောလူစား ဖြစ်ပါစေ သေဆုံးသွားပြီး သည့်နောက် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလုသည် ပဇာတ်ဝန်းကျင်၌ တူးဆွနိုင်သော ပစ္စည်းရှာဖွေလိုက်လေသည်။

ကျောက်နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားလေးတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုဓားကိုယူကာ တူးဆွလိုက်လေသည်။

“ခြင် .... ခြင် .... ခြင် .... ”

ကျောက်သားပြင်ကို ခဲယဉ်းစွာ တူးဆွလိုက်ပြီးမှ အဘွားအိုဓား သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ရန် မြေကျင်းတစ်ခုကို ရလာသည်။

အဘွားအိုသည် တူးခြားသော လိုက်ဂူကြီးထဲ၌ ထာဝရလဲလျောင်းနေရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလုသည် နဖူးပေါ် စိုလာသော ချွေးများကို သုတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှဓားကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ခြမ်း .... ”

မာကျောသော ကျောက်သားပြင်ကို တူးဆွခဲ့သည့်တိုင် ထိုဓားမှာ ပွန်းပဲ့ခြင်း၊ ဓာနုလိမ်ကောက်ကွေးခြင်း လုံးဝမရှိချေ။ အလွန်ထက်မြက်သော ဓားကောင်းတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။ ကောင်းလုသည် ဓားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီဓားကို လိုရမယ်ရ ယူသွားရမယ်” ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။

ဂူအပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် စုစု၏ အန္တရာယ်က ရှိနေသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ....

ပိုင်ရှင်တွေ မရှိတော့တဲ့နောက် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်ယူသွားတာ မကောင်းပါဘူးလေဟု တွေးမိပြီး ဓားကို နေသားတကျ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုဓားသည် ရေလှိုင်းသခင်မ၏ဓား ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လာလေသည်။ ကောင်းလုသည် ကျောက်ဂူတံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးဘေးရှိ ကျောက်တုံးကို လှည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ....

“ဂျိမ်း .... ”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝုတ်ခါး
ကြီး ပွင့်သွားလေတော့သည်။

မိန်းမဆိုးလေး

ကျောက်ဝုတ်ခါး ပွင့်သွားပြီဖြစ်သည်။
 ပြင်ပမှ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေများ တိုးဝင်လာသည်။
 ကောင်းလုက အားရပါးရ ရှုရှိုက်လိုက်လေသည်။
 ကျောက်ဝုတ်မှ ထွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် လွတ်မြောက်ခြင်းတစ်ရပ်
 ပင် မဟုတ်ပါလား။
 ကောင်းလုသည် ကျောက်ဝုတ်အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လိုက်စဉ်
 မှာပင် ....
 “ဟူး .... ဟူး .... ”
 အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ကောင်းလု ရင်ထိတ်သွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အနီ
 ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ကောင်းလု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“စုစု .... ”

ဟု လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

မှန်ပေသည်။

အဘွားအို၏တံပည့် စုစု ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလှ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

စုစု နှာခေါင်းရုံ့ လိုက်သည်။

“ကျွန်မဆရာ ဖုံးယင် ဘယ်မှာလဲ .... ပြောစမ်း”

မေးလေသည်။

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ သေသွားပါပြီဗျာ .... ”

“ဘာရှင် .... ”

သူ ဒုက္ခရောက်နေတာ တွေ့ရလို့ ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်တာနဲ့ ကူညီမိတာပါ .... ခုတော့ သူ သေသွားပါပြီ .... ”

ကောင်းလှက အဖြစ်အပျက်များကို အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလေ သည်။

စုစု လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် လိမ်ပြောတာ .... ကျွန်မ မယုံဘူး .... ”

ကောင်းလှ ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“မင်း မယုံလည်း ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး .... ”

“ရှင် .... ရှင် .... ”

စုစု ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် .... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မဆရာနဲ့ ပတ်သက်နေ

တာလဲ .... ”

ကောင်းလှက ....

“ကျုပ်က ဒုက္ခတွေ့ပြီး ဒီအရပ်ဒေသကို ရောက်လာတာပါ ....

ဒီဒေသတွေ့လို့ လူရှိရင် အကူအညီရနိုင်မယ်လို့ တွေးပြီး လာခဲ့ရာက မင်း

တွေ့ခဲ့ရတာပါ .... ”

စုစုသည်လည်း ကောင်းလှအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး

သွားလေ၏။

“ခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင်ကြောင့်ပဲ .... ”

သူမသည် ရှေ့တိုးလာပြီး .... လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ

သည်။

ကောင်းလှ ရှောင်ချိန်မရပါ။

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

စူးရှသောအော်သံနှင့်အတူ ကျောက်ဂူအတွင်းဘက်၌ လွင့်စဉ်

အရာ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်။

စုစုက ....

“ရှင်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမရမယ် .... ”

ပြော၍ ရှေ့တိုးလာသည်။

ထိုစဉ် ....

“မြန်မြန်လာဟေ့ .... ”

အော်ပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ခု ပြေးလွှားရောက်
ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ၏။
ထိုလူတစ်ယောက်မှာ အစိမ်းရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်
ထားပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။
ထိုလူတစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် စုစု မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။
ကောင်းလုကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းလုမှာ မြေပေါ်
သွင် လဲကျကာ သတိလစ်မေ့မြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
စုစုက အစိမ်းရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော သူ
များဘက်သို့ လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။
ထိုလူများသည်လည်း သူမအား ချက်ချင်း ဝိုင်းရံထားကြလေ
သည်။

စုစုက ....
“ရှင်တို့ သေချင်လို့ ဒီနေရာကို ကျူးကျော်လာကြတာပဲ”
ဟု ငေါက်လိုက်၏။
အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများအနက် တစ်ယောက်မှာ ရှေ့
သို့ထွက်လာသည်။

ထိုလူမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေး တူထပ်စွာရှိသူ ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူများအား ဦးဆောင်လာသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် စုစုကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ....

“ချင်းယန်မြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ လူစွာလာလုပ်တဲ့ မင်းတို့ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမချင်လို့ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ကြတာပဲ .... မင်းရဲ့ဆရာ ဘယ်မှာလဲ ခေါ်လိုက်စမ်း .... ”

ပြန်ပြီး စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

စုစု မှဲပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“လတ်စသတ်တော့ မြေစိမ်းအဖွဲ့ကလူတွေကိုး .... ရှင်တို့ကို ဒီလောက် ဆုံးမထားတာတောင် ခေါင်းထောင်လာတုန်းပဲလား .... သေချင်ပြီထင်တယ် .... ”

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူမှာ ချင်းယန်မြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် စိုးမိုးထားသည့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့အား မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများဟု ကုန်စွမ်းဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းတို့၏ မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် စုစုတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်မှာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ဖူးပေသည်။

စုစုတို့သည် ရေလှိုင်းသခင်မ၏ ဂူနန်းသို့ လာခဲ့ကြရာတွင် မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ နောင်ယှက်ခြင်း ခံခဲ့ရဖူးသည်။

စုစု၏ဆရာ ဖုံယင်က မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများကို တိုက်ခိုက်ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။

ထိုကိစ္စကို မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများက ရန်ငြိုးထားနေကြခြင်းသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသည် ဖုံယင်တို့၏ အခြေအနေကို မကြာခဏဆိုသလို တိတ်တဆိတ် လာရောက်စုံစမ်းခဲ့ကြပြီး ဖုံယင်အပေါ်တွင် စုစုသစ္စာဖောက်လိုက်သည်ကို သိရှိသွားသောအခါ မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် သူမတို့အား ဆုံးမဖို့အချိန်ကျပြီဟု အချက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက ....

“မိန်းကလေး .... မင်းရဲ့ဆရာအပေါ် မင်းက သစ္စာဖောက်ပြီး ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိပြီးပြီ .... ဒါကြောင့် လာခဲ့ကြတာပဲ .... ကဲ .... မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ .... ”

ဟု ဝင့်ကြွားသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

စုစုက ....

“ဆရာ မရှိတော့ကော ကျွန်မက ကြောက်နေမှာလား .... ရှင်တို့ သတိထားပေတော့ .... ”

စကားဆုံးလျှင် ဆရာကုန်စွမ်းထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးဝင် ခိုက်လိုက်သည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက မှဲပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ပညာ ဒါ အကုန်ပဲလား .... ”

ပြောရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူမသည် မြေပေါ် ခြေဆောင့်လိုက်၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ဆရာကုန်စွမ်း၏ အသို့ ရောက်သွားပြီး သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်လှည့်ပတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ကုန်စွမ်း၏ .... လက်ဝါးရိုက်ချက်များကို ရှောင်တိမ်းပြီး လက်ကောက်ဝတ်နှင့် တံတောင်ဆစ်များကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ထိနှက်တိုက်ခိုက်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

“ဟင်း .... ”

ဆရာကုန်စွမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ဆက်လက်တိုက်ပါက သူ၏တိုက်ကွက်သည် ထိရောက်မှုရှိမည် မဟုတ်ဘဲ သူမ၏တိုက်ကွက်ကြောင့် မိမိသာလျှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ကြောင်း ဆင်ခြင်လိုက်သဖြင့် ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ခစ် .... ခစ် .... ခစ် .... ”

စုစု ရယ်မောလိုက်၏။

ဆရာကုန်စွမ်း အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ ရှေ့တိုးလာကြအေး မြှေစိမ်းဂိုဏ်းသားများဆီသို့ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ရှိုး .... ”

အနီရောင်အနိုးအငွေ့များ ပန်းထွက်လာသည်။

မြှေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ထိတ်လန့်သွားပြီး ရှောင်တိမ်းရန်ကြိုးစားသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းသားများသည် ခုန်ကိုယ်များ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးသွားကြပြီးလျှင် ....

“အား .... ”

“အမလေး .... ”

“သေပါပြီ .... ”

“ဝုန်း .... ”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပေါ်လဲကျသွားလေ၏။

ဆရာကုန်စွမ်း မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

အဘွားအို ဖုံယင်သာမက စုစုသည်ပါ ကြောက်စရာကောင်

လေးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

စုစုအား မယုံနိုင်စွာကြည့်ရင်း ....

“မင်း .... မင်း .... အရင်တုန်းက ဒီလောက် သိုင်းပညာမတော်

ပါဘူး .... ”

ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်လေ၏။

စုစုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း .... ကျွန်မက ဆရာ့ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး သူ့ဆီက

ပညာတွေ ရယူထားလိုက်တာလေ .... ”

ဆရာကုန်စွမ်းက ....

“ဟင်း .... သတိထားနေပါ .... ကျုပ် ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်”

ဟု ကြိုးဝါးပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့သည်။

အကျဉ်းသား

ဆရာကုန်စွမ်း ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်လေ၏။
စုစုက ကျောက်ဂူကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
ထိုစဉ် ....
“ဂျိမ်း .... ”

ကျယ်လောင်သောအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျောက်ဂူ
တံခါး ပိတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
“ဟင် .... ”

စုစု ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ ကျောက်ဂူတံခါးကြီး၏ လစ်ဟာနေသော နေရာ
လေးမှတစ်ဆင့် ကျောက်ဂူထဲသို့ ကပ္ပာကယာ လိုမိုဝင်လိုက်လေ
သည်။

သူမ ကျောက်ဂူထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ....
“ဂုန်း .... ”

ကျောက်ဂူတံခါး ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။
စုစု ကပ္ပာကယာ ခုန်ထကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုအခါ ....

ဂူနံရံကိုကပ်လျက် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် သူမအား ကြည့်နေသော
ကောင်းလူအား တွေ့မြင်သွားလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ရှင် သတိရနေပြီကိုး .... ဂူတံခါးကို ရှင်
ပိတ်လိုက်တာလား .... ”

ကောင်းလူ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

စုစု မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ပြောစမ်း .... ရှင် ပိတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ကောင်းလူက ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

စုစုက ....

“ရှင် ပြောစမ်း .... ”

ကောင်းလူ အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

စုစုသည် ကောင်းလူအား သူမဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်သည် အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး

“ဖြန်း .... ”

ကောင်းလူ၏ပါးပြင် ရဲရဲနီသွားလေ၏။

“မင်း .... မင်း .... ”

စုစုက ....

“ပြောစမ်း .... ရှင်က ကျောက်ဂူတံခါးကို ပိတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် .... အဲဒါ ဘာဖြစ်လှလဲ .... ”

ကောင်းလုက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

သူမက ....

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်လိုက်တာလဲ .... ”

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ပြောပြရမှာလဲ .... ”

“မပြောရင် ရှင့်ကို သတ်ပစ်မယ် .... ”

“မင်း သတ်ချင် သတ်လိုက်၊ ကျုပ် သေသွားတော့ မင်းကော ဒီဂူထဲက ပြန်ထွက်နိုင်ပါတော့မလား .... အစာငတ်ရေငတ် ဖြစ်ပြီး သေသွားမှာပေါ့ .... ”

“ဘာ .... ”

သူမ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ရှင့်ကို သတ်ပစ်မယ် .... ”

ဟု ပြောပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ကောင်းလု ရင်ကော့လိုက်သည်။

အားလုံးကို မကြောက်ရွံ့တော့သည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

ကောင်းလုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ရှင် မပြောဘူးနော် .... ”

“ဟုတ်တယ် .... မပြောဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မဆရာကော .... ”

သူမက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ မေးလိုက်လေသည်။

ကောင်းလုက ....

“သူ သေသွားပါပြီ .... ”

“ကောင်းပြီ .... သူ ဘယ်မှာလဲ”

ကောင်းလုက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မဆရာရဲ့အလောင်း ဘယ်မှာလဲ .... ”

ဟု မေးသည်။

ကောင်းလုက သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

“သူရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်

ပါပြီဗျာ .... ”

ရုတ်တရက် ....

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

သူမသည် မြေပေါ်ဦးထောက်ကျသွားလေသည်။

“ဆရာရယ် .... ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့” ဟု ညည်းတွား

ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ကောင်းလုသည် မှိုပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချ .... သူ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး ....

မင်းလိုချင်တဲ့သိုင်းကျမ်းကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာရှင် .... ”

သူမ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာလေသည်။

ကောင်းလုကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ရင်း ....

“သိုင်းကျမ်း ဟုတ်လား .... ”

“ဟုတ်တယ် .... ”

“ရှင် .... ရှင် .... ”

ကောင်းလုက .... ရေလှိုင်းသခင်မ၏ ကျောက်ခေါင်းတလား အတွင်းမှ ရွှေသေတ္တာကလေးနှင့် သိုင်းကျမ်း တွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြောပြ လိုက်လေသည်။

သူမ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“သွားပါပြီရှင် .... ”

ညည်းတွားလိုက်သည်။

သူမသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဝိုန်း .... ”

“ခွမ်း .... ”

“ခြွမ်း .... ခြွမ်း .... ”

ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းမှ ကျယ်လောင်သော အသံများထွက် ခေါ်လာလေသည်။

စုစုသည် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲကာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းများကို ရိုက်ချိုး နှက်ဆီးပစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။ ကောင်းလု သည် ကျောက်ဂူတံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် ....

“ဝိုး .... ”

အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ပစ်လွှင့်လာသဖြင့် လန့်ဖျပ် သွားပြီး ကပျက်ကယာထခုန်လိုက်လေ၏။

ထိုအလင်းတန်းသည် ကောင်းလုအနီးမှ ပွတ်ကာသိကာ ဖြတ် သွားပြီး ....

“ဒေါက် .... ”

ကျောက်တံခါးကြီးပေါ်၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ကောင်းလှ .... ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘွားအို ဖုန်ယင်၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သောစား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ရှင် ဘယ်ပြေးမလို့လဲ .... ”

စုစု၏ အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းလှ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲတော့ပါ။

စုစု သူ့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ....

“ရှင်က ထွက်ပြေးတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းလှက သူမအား မကြည့်ဘဲ နေလိုက်သည်။

သူမသည် ကောင်းလှအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်း .... ”

ကောင်းလှပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သူမကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

သူမသည် အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးလျှင် ....

“ရှင်ကို တစ်စုံတစ်ခု လုပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီနေရာကနေ တစ်သက်လုံး ထွက်မသွားနိုင်တော့ဘူးလို့ ရှင်က အကျပ်ကိုင်ချင်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား .... ”

ဟု မေးလေသည်။

ကောင်းလှ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူမက ....

“ဝိတ်ချ .... ကျောက်ဂူတံခါး ဖွင့်ပိတ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်မ မသိဘူး .... ရှင်ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် ကျွန်မလည်း ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ သေရလိမ့်မယ် .... ကျွန်မက ဒီကျောက်ဂူထဲမှာ အသေခံနိုင်ပါဘူးရှင် .... ”

ထိုစကားကြားရလျှင် ကောင်းလှရင်ထဲ သက်သာရာ ရသွားသည်။

သူက ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို စောင့်ထိန်းနိုင်မည်ဆိုလျှင် အသက်ရှင်ဖို့အခွင့်အရေး ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

စုစုသည် ဆရာဖြစ်သူကိုပင် ရက်စက်ခဲ့သူဖြစ်ရကား မိမိကိုပို၍ ရက်စက်ရုံမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

ကောင်းလှသည် တွေး၍မဆုံးသေး။ သူမက ဆက်ပြောသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို မပြောဘဲနေမယ်ဆိုရင် ပြောလာတဲ့အထိ နှိပ်စက်ရမှာပဲ .... ”

“မင်း .... မင်း .... ”

ကောင်းလှ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူမ ရှေ့တိုးလာသည်။

“ကဲ .... ပြောပါ။ ကျောက်ဂူတံခါးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖွင့်ရလေ .... ”

ကောင်းလှ အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် မပြောနိုင်ဘူး .... ”

“ရှင် ကျွန်မ နှိပ်စက်တာကို ခံနိုင်ပါ့မလား .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ်က ယောက်ျားပါဗျာ .... သူတစ်ပါး မတရားနှိပ်စက်
တာကို ခေါင်းငုံ့ခံနေမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး .... ”

သူမက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ် .... ရှင့်မှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတာကို ကျွန်မ
သဘောကျတယ် .... ”

စကားဆုံးလျှင် ကောင်းလုအနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်လာ
ပြီး ပါးကိုရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း .... ဖြန်း .... ”

ကျယ်လောင်သော မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းလု ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ရှောင်
၍မလွတ်ဘဲ အရိုက်ခံလိုက်ရလေသည်။

ကောင်းလု ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

စုစုက ....

“ဘယ်လိုလဲ .... ရှင် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား” မှာ
ခနဲလိုက်လေသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ် ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲ .... ”

ချက်ချင်းပင် သူမထံသို့ ပြေးဝင်ကာ ထိုးကြိတ်လိုက်လေသည်။

သူမက အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှင်က .... ကျွန်မကို တစ်ချက်ထိအောင် ထိုးနိုင်မယ်ဆိုရင်
ရှင်ကို ချမ်းသာပေးပြီး လွှတ်လိုက်မယ် .... ”

ဟု ခနဲပြန်သည်။

ကောင်းလုသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ....

“ယား .... ”

ညာသံပေးကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေသည်။

သူမက .... ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ကောင်းလု၏
အောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

ကောင်းလု မြေမော် မှောက်လျက်လဲကျကာ .... သတိလစ်
အမြောသွားလေတော့သည်။

ထွက်ပေါက်

ကောင်းလုမှာ ရက်စက်သော သူမ၏ အကျဉ်းသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမသည် ကောင်းလုအား အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေသည်။ ကောင်းလု တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပြည့်နှက်သွားလေသည်။

သို့သော် ....

ကောင်းလုသည် ကျောက်ဂူတံခါးဖွင့်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်မပြောဘဲနေခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေတော့သည်။

တစ်ရက် ....

နှစ်ရက် ....

သုံးရက် ....

ကျောက်ဂူအတွင်း၌ စုစု၏ အကျဉ်းသား ကောင်းလု ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သုံးရက်ကြာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း သူမက ဒေါသတကြီး နှိပ်စက်ခဲ့သလို ....

အစာရေစာ မစားရသဖြင့် ကောင်းလု အားအင်ကုန်ခန်းလာသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ အသက်အသေခံရမလို ဖြစ်လာလေ၏။

ထို့အတူ ....

သူမသည်လည်း သက်သာလှသည်တော့ မဟုတ်ပါပေ။

သူမလည်း အစာရေစာ ပြတ်လပ်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေရလေ

သည်။ သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသော

ကောင်းလုကိုကြည့်ကာ ....

“ရှင် ဒီလိုပဲ ခေါင်းမာနေတော့မှာလား .... ”

ဟု မေးသည်။

ကောင်းလုက ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းက ကျုပ်ကို ရိုက်နှက်နှိပ်စက်နိုင်တာ တပန်းသာပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ .... နောက်ဆုံးတော့ မင်းလည်း သေရမှာပဲ”

ပြောလိုက်သည်။

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် .... ကျွန်မလည်း သေရမှာပဲ”

သူမသည် ကောင်းလုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်ကာ

“ရှင် မသေခင်မှာ ကျွန်မက ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်ထား ရှိနေရတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိချင်ဘူးလား”

မေးလေသည်။

ကောင်းလု ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သူမက ....

“ကျွန်မရဲ့ဆရာ ဖုန်ယင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ရှင်

သိသလား .... ”

မေးမြန်းသည်။

ကောင်းလု ဘာမှမပြော။

“ဆရာဟာ .... ခရိုင်ဆယ်နှစ်ခရိုင်မှာ လူတိုင်း ဖိနှိပ်နှိတ်

ရတဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ရှင် .... ကျွန်မက သူ့အပေါ်

မှာ ရက်စက်ခဲ့ရတာဟာလည်း ဆရာဟာ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေကို သတ်

ပစ်ခဲ့လို့ပါပဲ .... ”

ပြောလိုက်၏။

ကောင်းလု မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ တကယ်ပဲလား .... ”

သူမက ....

“တကယ်ပါပဲရှင် .... ချင်းယန်တောင်ပိုင်းကိုရောက်ရင် ကျွန်မ

အသားစုအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လို့ရပါတယ် .... ကျွန်မဟာ မိဘ

တွေကို သတ်သွားတဲ့လူကို လက်စားချေချင်တာနဲ့ ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့

အညှိခံခဲ့တာပါ .... ဆရာဟာ ကျွန်မကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံခဲ့တာ

ဟာလည်း သူ့အကျိုးအတွက် အသုံးချချင်လို့ပါရှင် .... ”

ကောင်းလု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမ၏စကား မှန်လျှင် သူဟာ ဒီနာကြည်းစရာကောင်းသော

အရာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူမဟုတ်ပါလား။

သူမက ပြောလိုက်လေ၏။

“အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် .... ကျွန်မနဲ့ဆရာတို့တစ်တွေဟာ ဒီနယ်

အစိတ်မှာ မသိသူမရှိသလောက် ဆိုးသွမ်းခဲ့ကြသူတွေပါ .... ဆရာ

အဖေယင်နဲ့ ရေလှိုင်းသခင်မတို့ ပညာသင်ဘက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို

သူတိုင်း ကြောက်လန့်ခဲ့ရပါတယ် .... သူတို့ဆရာက ပိုဆိုးသေးတယ်

နော် .... ”

ကောင်းလု ဝိုင်သွားသည်။

သူက အကူအညီ ရလိုငြား လာခဲ့ရာမှ တကယ်လူဆိုးကြီး

များ ကျက်စားသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်မဟုတ်ပါလား။

သူမက ---

“ကျွန်မဟာ ဆရာဖုန်ယင်ဆီမှာ တပည့်ခံခဲ့တော့ လူတွေ အထင်မှားနေကြပြီး လူဆိုးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်ရင် အသက်ရှင်နေလို့ မလွယ်ပဲ ဒါကြောင့် ရေလှိုင်းသိုင်းကျမ်းကို ရယူနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာပဲ။ ကောင်းလုက ---

“သိုင်းကျမ်းက ပျက်စီးသွားပြီ .... မင်း ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ပါဘူး ---”

သူမက ---

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင် .... ကျွန်မရဲ့ အကြံအစည်တွေအားလုံး ပျက်ပြားသွားပါပြီ .... ဒီလိုက်ဝထဲကလည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူးတော့ ---”

သူမ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။ ကောင်းလုက ---

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ .... ကျုပ်က ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ---”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရှင် မပြောဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ် .... ရော့ .... ဟော့ ဆေးလေးတစ်လုံး သောက်လိုက်ပါရှင် ....”

သူမသည် အနီရောင် ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ထုတ်ပေးလေသည်။ ကောင်းလု ငြင်းလိုက်၏။

“နေပါစေ ....”

သူမက ---

“ဒါဟာ အသက်ကယ်ဆေးရှင် .... ဒီဆေးသောက်ထားလိုက်ရင် ရှင်ရဲ့ဒဏ်ရာတွေ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ် .... ခွန်အားတွေ ပြည့်ဝလာမယ် .... မကြာခင် လူကောင်းပဲကတိ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်ရှင်”

ကောင်းလု မချီးမြှီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လူကောင်းဖြစ်လာတော့နော့ ဘာများ ထူးခြားသွားမှာမို့လို့လဲဗျာ ....”

သူမက ---

“စိတ်ချပါ .... ရှင် သည်ကျောက်ဝူထဲက ထွက်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်ရှင် ....”

ကောင်းလု ယူကာ ရယ်မောလိုက်၏။

သူ .... ထွက်သွားနိုင်လျှင် စုစုလည်း ထွက်သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

သူမက ---

“ကျွန်မက ရှင်နဲ့အတူ လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး ရှင် ....” ပြောသည်။

ကောင်းလုက ---

“မင်း .... မလိုက်ဘူး ဟုတ်လား ....”

“ဟုတ်ပါတယ် ....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ....”

“ကျွန်မဘဝဟာ .... အသက်ရှင်နေတာထက် သေသွားတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုတာ နားလည်ထားလို့ပါ .... ”

သူမသည် .... အစိမ်းရောင်ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး နှိုက်ယူကာ သောက်ချလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ....

“ကျွန်မ သောက်လိုက်တာက အဆိပ်ဆေးလုံးပါရှင် .... ကျွန်မ မကြာခင် သေသွားပါလိမ့်မယ် .... အဲဒီတော့ ရှင် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားနိုင်ပြီပေါ့ .... ”

ကောင်းလု အံ့ဩသွားသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ .... ”

ပြောလိုက်၏။

စုစုက ....

“ကျွန်မဘဝ မထူးတော့လို့ပေါ့ရှင် .... ”

စကားအဆုံးတွင် ....

“ဝေါ့ .... ”

ပါးစပ်ထဲမှ မည်းနက်သောအရည်များ အန်ထုတ်လိုက်ပြီး မြေပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ကောင်းလုမှာ အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

စုစုအား မျက်လုံးဖြူး၍ ကြည့်နေမိသည်။

သူမသည် မြေပေါ်လဲကျသွားပြီး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပါ။

ကောင်းလု အတန်ကြာ ဝေးကြည့်နေပြီးမှ ....

“စုစု .... ”

ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကောင်းလုသည် .... အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး စုစု၏ လက်

လေးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

သူမကား တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်ကာ အသက်မရှုတော့ပါချေ။

“ဟိုက် .... သူ ဇာကယ်သေသွားပြီ”

ကောင်းလု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဖန်ယင်သည်လည်းကောင်း၊ စုစုသည်လည်းကောင်း ရက်စက်

ခြမ်းကြုတ်ပြီး .... ထူးဆန်းသော စိတ်သဘောထား ရှိကြသူများဖြစ်

ကြောင်း သိရလေသည်။

သူတို့ကား သေဆုံးသွားကြချေပြီ။

ကောင်းလှသည် ခံစားနေရသော ဝေဒနာကိုပင် မေ့လျော့
သွားလေသည်။

စုစု တိုက်ကျွေးခဲ့သော ဆေးကလည်း အစွမ်းပြလာသည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသည်။

ကောင်းလှ အချိန်မဆွင့်တော့ပါ။

ကျောက်ဂူတံခါးအနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွား
ပြီး ဝဲယာ လှည့်လိုက်ရာ ....

“ဝုန်း .... ”

ဂူတံခါးပေါက် ပွင့်သွားလေ၏။

ကောင်းလှသည် လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းထွက်
လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ -

“ဗုတ် .... ”

မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

သူ သတိလစ်မသွားမီ ....

“မြန်မြန်လာဟေ့ .... ”

လူတစ်ယောက်၏ အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

လက်ပြောင်းလက်လွှဲ

မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

ကောင်းလှ သတိရလာသောအခါ ညအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ညဘက်ဆိုသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထွန်းညှိထားသော မီး
အောင်ကြောင့် မှောင်မည်းနေခြင်းမရှိသည့်အပြင် လင်းလင်းချင်းချင်း
ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟင် .... ”

ကောင်းလှ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး ကဗျာကယာလူး
လိမ့်ထလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ....

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဓားလုံလက်နက် ကိုင်ဆောင်
ထားသူများက သူ့အား အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံထားကြသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ထို့အပြင် ....

မိသည် ရေလှိုင်းသခင်မဂ္ဂနန်းဆိုသော ကျောက်ဂူကြီးအနီး၌ ပင် ရှိနေသေးကြောင်းလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကောင်းလူအား ဝိုင်းရံထားကြသူများမှာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ....

“ဟော .... သတိရလာပြီ၊ ဒီကောင်ကို ကြီးနဲ့တုပ်လိုက်ကြရအောင် .... ”

ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အခြားဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာကြသည်။

ထိုစဉ် ....

“နေဦးဟေ့ .... ”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ ဆရာကုန်စွမ်းနှင့် လူအချို့ ကျောက်ဂူထဲမှ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းနှင့် အတူပါလာသူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူနှစ်ယောက်၊ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းသည် ကောင်းလူ သတိရနေပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလျှင် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးညွတ်

ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ဒုဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဆရာကြီး ကျင်းရဲခင်ဗျား .... ဒီကောင်လေး သတိရနေပါပြီ .... ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေ ဖြစ်သည်။

ဆရာကုန်စွမ်းသည် စုစုအား အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသို့ပြန်ကာ အကူအညီတောင်းခဲ့ရာ ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျန် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူမှာ မီးခိုးရောင် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားပြီး စာပေသမားနှင့်တူသူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ....

ထိုလူသည် စာပေသမားမဟုတ်ဘဲ မှားသည် မှန်သည်ကို မမူဘဲ .... ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ပြုလုပ်တတ်သော လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများက သူ့အား မီးခိုးရောင်စွန်ကြီး ကူးဝမ်ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

မီးခိုးရောင်စွန်ကြီး ကူးဝမ်သည် တူဖြစ်သူ ကျူးစင်၊ တူမဖြစ်သူ ကျူးကျိတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ချင်းယန်ဒေသသို့ ရောက်လာချိန်တွင် မြေစိမ်းဂိုဏ်းမှ ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေ အကူအညီတောင်းသဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက ကောင်းလှနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မေးလိုက်သောအခါ ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေက

“သူ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်နေရတယ်ဆိုတာ အရင် ဆုံး မေးကြည့်စမ်းပါဦး .... ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ .... ”

ဆရာကုန်စွမ်းက ကောင်းလှအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ....

“ကဲ .... မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ ရထားတာလဲ .... ပြောစမ်းပါဦး” ဟု မေး လေသည်။

ကောင်းလှမှာ စုစု၏လက်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီမို့ ဝမ်းသာ နေသည်။

အဖြစ်အပျက်များကို မခြင်းမချန်ဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပြ လိုက်လေသည်။ သူ၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ ဆရာကုန်စွမ်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

တုဖန်ဖေက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် ဆရာကုန်စွမ်း၏ လက် တစ်ဖက် အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး ....

“ဖြန်း .... ”

ကောင်းလှ ပါးရိုက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ကောင်းလှ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

တွေ့လိုက်ရသူတိုင်းက သူ့အား ရိုက်နှက်နှိပ်စက်နေကြသည်

မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ .... ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် မတရား ခော်ကားကြတာလဲ .... ”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက ....

“မတရားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး .... မင်းက ဘာကြောင့် လိမ် ပြောရတာလဲ .... ”

“ဘာဗျ .... ”

“မင်းပြောတော့ စုစု သေသွားပြီဆို .... ”

“ဟုတ်တယ် .... သူက အဆိပ်ဆေးလုံးသောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတာ .... ကျောက်ဂူထဲမှာ”

“တောက် .... ”

ဆရာကုန်စွမ်းက တက်ခေါက်လိုက်ပြီး ထပ်မံ ပါးချရန် ဟန်ပြင် ထိုက်သည်။

ထိုစဉ် ....

“ခဏနေပါဦးဗျာ .... ”

မီးခိုးရောင်မိစွန်ကြီး ကျူဝမ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော တူ ခွေသူ ကျူဝမ်က ဟန်တားလိုက်သည်။

ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေနှင့် ဆရာကုန်စွမ်းတို့က သူ့အား လှမ်း ခြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျူဝမ်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ....

“ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဂူထဲ ဝင်ကြည့်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ .... သူ ပြောသလို စုစုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အလောင်းကို မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး .... ဒါပေမဲ့ သူ အမှန်ကို ပြောနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိလို့ပါ” ပြောလေသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ ကျူဝမ် ရယ်မောလိုက်သည်။
“ငါ့တူက ဘာကြောင့် သူ အမှန်ပြောတယ် ထင်ရတာလဲ” မေးလေသည်။
ကျူဝမ်က ....

“သူဟာ အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတဲ့အပြင် ဒဏ်ကြေးဆေးဆုံးဆိုပြီး အဆိပ်ဆေး လိမ်ညှာတိုက်ကျွေးခံခဲ့ရပုံ ရှိတယ် .... သူ့ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကြားမှာ အညိုရောင်သမ်းနေပါတယ် .... အဲဒါဟာ အဆိပ်မိထားတဲ့ လက္ခဏာပါ .... ”

ရှင်းပြသည်။
ကောင်းလု ထိတ်လန့်သွား၏။
“ဒါ .... ဒါဖြင့် စုစုက ကျုပ်ကို လှည့်စားပြီး ကျောက်ဂူအပြင်ဘက် ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တာပေါ့ .... ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။
ဆရာကုန်စွမ်းက ကောင်းလု၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး သွေးကြောများကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏ မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။
“ဟုတ်တယ် .... သူ အဆိပ်မိထားတယ်၊ အချိန်မီ ဖြေဆေးမရ

ဘူးဆိုရင် ဆယ်ရက်အတွင်း သေဆုံးသွားလိမ့်မယ် .... ”

ကျူဝမ် ပြီးလိုက်သည်။
တူဖြစ်သူ ကျူဝမ်၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ ....
“ငါ့တူ မဆိုးဘူး .... ”
ချီးကျူးလိုက်သည်။
ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေကလည်း ....

“ဟုတ်တယ်ဗျာ .... မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ တူတော်မောင်ဟာ နောင်တစ်နေ့ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ် .... ”

ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သည်။
ကျူဝမ်လည်း ကျေနပ်သွားလေသည်။
ပြန်လည်ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ....
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ .... ”

ပြောသည်။
ကျူဝမ်က ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေအား မေးလိုက်သည်။
“စုစုလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ .... ”

တုဖန်ဖေက ....
“ရေလှိုင်းသခင်မနဲ့ ဖုန်ယင်တို့ မရှိကြတော့ဘူးဆိုရင် ဒီအရပ်မှာ ကျုပ်တို့အတွက် ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မရှိတော့ပါဘူး .... စုစု ကျုပ်တို့ အမှုမထားပါဘူးဗျာ .... ”

ကျူဝမ်က ....

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ပြန်လို့ရပြီပေါ့ .... ”

တုဖန်ဖေက ....

“ကျုပ်တို့ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
ကျူဝမ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က အခွင့်အလမ်း

တစ်ခု တောင်းချင်တယ် .... ”

တုဖန်ဖေက ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ သဘောပါ .... ”

ကျူဝမ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် ကျူဝမ်က ကျောက်
တံခါး၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို သွားရောက်နှုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ကျူဝမ်က ကောင်းလုအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“မင်းက ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား .... ”

မေးလေသည်။

ကောင်းလု အဖြေမပေးနိုင်ပါ။

ကျူဝမ်က ....

“မင်းမှာ အဆိပ်မိထားတာကို ကျုပ် ကုသပေးချင်လို့ ခေါ်တာ

မင်း မလိုက်ချင်လည်း နေနိုင်ပါတယ် .... ”

ပြောသည်။

ကောင်းလုရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ကျွန်တော်က တကယ်ပဲ အဆိပ်မိနေတာ ဟုတ်လား .... ”

“ဟုတ်တယ် .... ”

“ဒါ .... ဒါဆို”

မိန်းကလေး ကျူးကျီက

“ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရှင် .... ”

ဝင်ပြောလာသည်။

ကောင်းလု မငြင်းနိုင်တော့ပါ။

“ကျေးဇူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ .... ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့
ဒါမယ်”

ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ဘဝမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားပြန်ပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

မြစား

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။
 လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။
 မြစ်ရေပြင်ထဲ၌ လှေကြီးတစ်စင်း ခရီးနှင့်နေသည်။
 လှေပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးရောင်များကြောင့် မြစ်ရေ
 ပြင်ထဲ၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။
 ကောင်းလှသည် ထိုလှေကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့၏။
 ကျူစင်က .... ကောင်းလှ၏ဒဏ်ရာများကို ဆေးလိမ်းပေး၍
 သောက်ဆေးတစ်လုံး တိုက်ကျွေးလေ၏။
 “ဒီဆေးဟာ မင်းရဲ့အဆိပ်တွေကို ပြေပျောက်မသွားစေနိုင်ရင်
 တောင်မှ အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”
 ပြောလိုက်သည်။
 ကောင်းလှက ....
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ .... ဦးတို့ရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်လို

ပြန်ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး .... ”
 ကျူစင်က ....
 “မင်း တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် ဖုန်ယင်အကြောင်း
 ပြောပြရင် ကောင်းမယ် .... ”
 “ဗျာ .... ”
 ကောင်းလှ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။
 ကျူစင်က ....
 “ဖုန်ယင်နဲ့ ရေလှိုင်းသခင်မတို့ဟာ ခေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ကြ
 ဖုန်ယင်က ဟောဒီဇာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ဘာတွေများ
 မြှော့ပြသွားသေးသလဲ .... ”
 ကျူစင် ကျောက်တံခါးမှ နှုတ်ယူလာသည့်ဇားကို ထုတ်ပြရင်း
 ကောင်းလှ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောပြမသွားပါဘူး ခင်ဗျာ .... ”
 ကျူစင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 “မင်း သေချာရဲ့လား .... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ .... သေချာပါတယ်”
 “နေပါဦး .... ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ဘာကြောင့်များ
 မြှော့ပြသွားရတာလဲ .... ”
 ကောင်းလှက ....
 “ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး ခင်ဗျာ .... ”

ကျူဝမ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီဓားဟာ မြဓားလို ခေါ်တယ် .... သိုင်းလောကရဲ့နာမည် ကျော် ဓားတစ်လက်ပေါ့ .... သိုင်းလောကမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ .... မြဓားဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်း ဓားတစ်လက် ဖြစ်တယ် .... လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ဖြည့်စွက်နေတဲ့ ဓားတစ်လက် ဖြစ်တယ် .... ”

ကောင်းလှ .... ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေလေ သည်။

ကျူဝမ်က ....

“ဒီဓားကို ရေလှိုင်းသခင်မတို့ရဲ့ဆရာဟာ ‘မြတောင်’က ရယူ လာတာပဲ --- ”

ထိုစဉ် ကျူဝမ် လေးပြာသည်။

“ဦးရီးတော် .... သူဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ်တွေ့ရှိပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား .... သူက သိုင်း လောကသား မဟုတ်သလို သိုင်းလောကရဲ့အကြောင်းကို ဘာမှ နား လည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး .... သူ့ကို ပြောပြလို့လည်း အဝီပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ် .... ”

ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကျူဝမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ .... ငါ့တူပြောမှပဲ ကျုပ်လည်း သတိရတော့ တယ် .... မြဓားအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး ပြောနေမိတာပါ ---

“ .... ရော့ ရော့ .... ”

အနီရောင်ပိတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော မြဓားကို ကောင်းလှ ဘား ပေးသည်။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ကောင်းလှ သာမက ကျူစင်နှင့် ကျူ ချီတို့ မောင်နှမပါ အံ့ဩသွားသည်။

ကောင်းလှ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ယူထားလိုက်သည်။

ကျူစင် မကျေမနပ်ဖြစ်လေသည်။

“ဦးလေး .... သူ့ကို ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ကျူဝမ်က ....

“ဟုတ်တယ် .... ”

“မြဓားက .... ”

“မြဓားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရှုပ်အရှင်းတွေ ကျုပ်တို့နဲ့ ပတ်သက် တာမှာကို မလိုလားဘူး .... ဒါကြောင့် သူ့ကို ပေးလိုက်တာ အကောင်း မှပဲ .... ”

ကျူစင်က ....

“ဒါဖြင့် သူနဲ့ မြဓားကို ယူလာတာ .... ကျွန်တော်တို့အတွက်

အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ .... ”

ဤတွင် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူဝမ်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျူစင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ဦးလေးက .... ”

ကျူဝမ်က ....

“ငါတူ လူတိုင်းလူတိုင်းက အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်မရှိဘူးဆိုတာကို
တွေ့တော့ပြီး လုပ်ကိုင်တတ်ကြတယ် .... ကျုပ်တော့ ဘာမှမတွေ့
ဘူး .... စိတ်ထဲ ထင်ရာလုပ်တယ် .... ဒါကြောင့် သူများနဲ့ မတူတဲ့လူ
ဖြစ်နေတာပေါ့ .... ”

ကျူစင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျူဝမ်က ....

“ကဲ .... လာ .... လာ .... လာ .... ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ အနားယူပါစေ”

ပြောကာ တူမနှစ်ယောက်အား ခေါ်၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်
သွားလေသည်။

ကောင်းလှသည် မြစ်ကို လက်ထဲကိုင်၍ ခုတင်ပေါ်၌ လဲ
လျောင်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရွက်လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ
သည်။

ကျူဝမ်၊ ကျူစင်နှင့် ကျူကျိုတို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်
လာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျူဝမ်က ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

လဝန်း ထိန်ထိန်သာနေသလို ကြယ်ကလေးများ ဝင်းလက်
ဘက်ပနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သာယာလှပသော ညတစ်ည ဖြစ်ပါသည်။

ကျူဝမ်သည် အတန်ကြာ ငေးမောကြည့်လိုက်ပြီးမှ ....

“အတော့်ကို သာယာလှပတဲ့ညပဲ .... ”

ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

တစ်ဖန် ကျူစင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
လေ၏။

ကျူစင်ကား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။

လူငယ်ပီပီ မြစားနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ကျူဝမ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မြစားကို .... ငါတူ အတော်စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူစင်က ....

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး .... ”

ကျူဝမ်က ....

“အင်းပေါ့လေ .... ငါတူက သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတ စုံလင်တော့ မြစားအကြောင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိထားပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာ မဆန်းပါဘူး .... ”

ကျူစင်က ....

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး .... မြစားဟာ တစ်ချိန်က မြစိမ်းရောင် သိုင်းမယ်တော် ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့စား .... သိုင်းလောကမှာ အတုမရှိတဲ့ စားဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ် .... ”

ကျူဝမ်က ....

“ဟုတ်တယ် .... တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမားစာရင်းမှာ မြစိမ်းရောင် သိုင်းမယ်တော်ဟာ ထိပ်ဆုံးက ပါခဲ့တာပေါ့ .... သူ ကိုင်ဆောင်တဲ့စားဟာ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ၊ သံခဲ သံတုံးတွေကိုတောင် ခုတ်ဖြတ်ပစ်နိုင်အောင် ထက်မြက်တယ် သူ့ရဲ့ မြစိမ်းစားသိုင်းဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ စားသိုင်းဖြစ်ခဲ့တယ် —

“ပေမဲ့ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး .... ”

ကျူကျိက ....

“သူဟာ ဓားပြကြီးတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ် ဦးလေး .... ” ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား .... ”

ကျူဝမ်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါတူမကြီးကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ .... မြစိမ်းရောင် သိုင်းမယ်တော်ဟာ ဓားပြကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ် .... သူနဲ့ အရင်းနီးနီး မိတ်ဆွေကတော့ ရေနန်းသခင်မပဲ .... ”

ကျူစင်က ....

“ရေနန်းသခင်မဆိုတာ .... ”

“အဲဒါ ရေလှိုင်းသခင်မနဲ့ ရေလွှာသခင်မ ဖုန်ယင်တို့ရဲ့ ဆရာပေါ့ .... ”

“အခုတော့ သူတို့သုံးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြပြီနော်” ကျူဝမ်က ....

“ဟုတ်တယ် .... ရေနန်းသခင်မထက်အရင် မြစိမ်းရောင် သိုင်းမယ်တော် သေဆုံးသွားခဲ့တာပဲ .... သူတို့ဟာ လူတစ်ယောက်ကို လူထက်တိုက်ခိုက်ရင်း အဲဒီလူရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးရသွားကြတယ် .... တို့ ရောက်သွားခဲ့ကြတဲ့ ရေလှိုင်းဂူနန်းမှာ မြစိမ်းပုန်းနေခဲ့ကြတာပဲ .... ”

ကျူစင်က ....

“သူတို့ကို တိုက်ခိုက်သွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စကိုတော့ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့ကြဘူး” ကျူစင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သိုင်းလောက၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ကြားသိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး .... မပတ်သက်တာ ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိတယ် .... ဒါကြောင့် မြစားကို ဟိုကောင်လေးကိုပေးလိုက်တာ .... မြစားဟာ မကောင်းဆိုးဝါး အတိတ်နိမိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ဓားတစ်လက်လို့ ပြောကြတယ် .... ငါတူက ဒီဓားကို မေ့ထားလိုက်တာ ကောင်းမယ် .... ”

ကျူစင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဦးရိုးတော် ကျူဝမ် ပြောပြသည့်စကားများတွင် လျှို့ဝှက်မှုများ ပါဝင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

စကားကုန်မပြောဘဲ ချန်လှပ်ထားသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ကျူဝမ်က ....

“ကဲ .... ညဉ့်နက်လှပြီ၊ တို့ အနားယူကြမိစို့ .... ” ပြောသည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လှေကြီးပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

လှေထိုးသားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများလည်း ငြိမ်သက်သွား၏။

မီးအိမ်များလည်း ငြိမ်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လှေဦးတွင် မီးအိမ်တစ်လုံး၊ လှေပုပိုင်း၌ မီးအိမ်တစ်လုံးသာ တော့သည်။

လှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသူများ အိပ်စက်အနားယူနေကြ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ....

လူရိပ်တစ်ခုသည် အမှောင်ရိပ်ခိုကာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကောင်း

ရှိနေသည့် အခန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျူစင် ဖြစ်လေသည်။

ကျူစင်သည် မြစားနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းလူထံမှ ဓားကို လုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထိုစဉ် ....

“အစ်ကို ....”

ခေါ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူကျီက အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကျူစင် ဟန်တား လိုက်သည်။

ကျူစင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ညီမလေး .... ဒါက ဘာသဘောလဲ”

မေးလိုက်သည်။

ကျူကျီက ....

“အစ်ကိုက ကောင်းလုကို လက်စဖျောက်ပြီး မြစားကို ရယူ ဝေးလိုက်မလို့ မဟုတ်လား ....”

ကျူစင်က ....

“ဟုတ်တယ် .... မြစားကို ဘာကြောင့် သူ့ကို ပေးလိုက်ရမှာ လဲ ....”

“သိုင်းလောကရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရထားပြီးမှ သူ့မှာ ကို ပေးလိုက်ရတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ ....”

ကျူကျီက ....

“အစ်ကိုက ဦးလေးကို အထင်သေးနေတာကိုး ....”

“ဟင် ....”

ကျူစင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကျူကျီက ပြုံးသည်။

“ဦးလေးက အကြောင်းရှိလို့သာ ခုလို လုပ်တာဖြစ်မှာပေါ့ -

နောက်မှ မေးကြည့်တာပေါ့ .... ပြီးတော့ ကောင်းလုဟာ သိုင်းဝညာ ဘတ်တုံလူတစ်ယောက် မဟုတ်လား .... သူ့ဆီ ရောက်နေတဲ့ မြ စားကို အချိန်မရွေး ရယူနိုင်တာပဲ ....”

ကျူစင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ .... ဦးလေးကို အကျိုးအကြောင်းမေးပြီးမှပဲ မြစားကို ရအောင်ယူတော့မယ် ....”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျူကျီသည် .... အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

သူမသည် ဦးလေးဖြစ်သူ ကျူဝမ်၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိထားသည်။

ကျူဝမ်သည် မိမိကိုယ်တိုင်သာ အထင်ကြီးပြီး မည်သူ့ကိုမျှ အမှံထားသူ မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးသိုင်းသမားများကို တစ်စက်ကလေး ကြည့်၍မရသူ ဖြစ်သည်။

မြစားကို သူက စိတ်ဝင်စားပြီး ယူလာခဲ့သော်လည်း နောက် ဦးတွင် စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

မြစားကို ယူထားခြင်းသည် သူ၏သိက္ခာကျသည်ဟု ယူဆသွား သည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းလုအား ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချင်းယန် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ကောင်းလုကို လှေ

ပေါ်မှ ချခဲ့မည်ဖြစ်သည်။

ကောင်းလှနှင့် မြစားကို စွန့်ပစ်ပြီးလျှင် သူ့အတွက် ထိခိုက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဟု ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို သူ မရိပ်မိခဲ့သော်လည်း ကျူစင်ကို ပြောမင်း ရဲချေ။

ကျူစင်သာ သိသွားလျှင် ကောင်းလှ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

သူမက မြစားထက် ကောင်းလှ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်ပြီး ကာကွယ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ကောင်းလှအား ကာကွယ်လိုက်ရပါသနည်း။ ကျူကျို မဖြေတတ်ပါချေ။

လှေကြီးကား မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ခုတ်မောင်းသွား

အရှေ့ဘက်တွင် အရုဏ်ဦး၏ ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်

ချင်းယန်ဆိပ်ကမ်းကိုလည်း လှမ်းပြီး တွေ့မြင်လာရပြီး ဖြစ်

ချင်းယန်ဆိပ်ကမ်းတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသူများ၊ ကုန်တင်

ပြုနေသူများ၊ လှေသမ္ဗန်များဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်

ကျူဝမ်တို့၏ ရွက်လှေသည် ချင်းယန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဦးတည်နေ

ကျူဝမ်၊ ကျူစင်နှင့် ကျူကျိုတို့သည် လှေဦး၌ရပ်ကာ ဆိပ်ကမ်း

ကြည့်နေကြ၏။
ကျူဝမ်က ....
“ဒီကောင်လေးကို ဆိပ်ကမ်းမှာ ချထားပေးခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ကြ

မယ် .... ကဲ .... သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ .... ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျူစင်က လှေသမားတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

လှေသမား ထွက်လာပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကောင်းလ

မပါဘဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

ကျူစင်က ....

“ကောင်းလကော .... ”

မေးလိုက်သည်။

လှေသမားက ....

“မရှိတော့ဘူး .... ”

“ဘာ .... ”

ကျူစင်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကောင်းလ၏အခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ကောင်းလသည် အခန်းတွင်း၌ ရှိမနေတော့ပါ။

အခန်း၏ ပြတင်းတံခါးပွင့်နေပြီး ခြေရာလက်ရာပျက်နေသည်။

ကျူစင်က မှိုဖိုး ပြီးလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က တိတ်တဆိတ် ကျူးကျော်ဝင်လာ

ပြီး ကောင်းလကို ခေါ်သွားတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်းလအား မည်သူက ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။

ကျူစင်က ....

“ကျွန်တော့် လှေပေါ်ကို ကျူးကျော်လာတာကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး .... ”

ဟုပြောလျှင် ကျူစင်က သဘောတူလိုက်လေသည်။

“လှေကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်စမ်း” ဟု ချက်ချင်းအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထူးဆန်းသောမိန်းကလေး

ကောင်းလှ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မွေးကြိုင်သော ဟင်းနဲ့များကို ရှုရှိုက်လိုက်ရလေသည်။

* ဝမ်းဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်မြည်ကာ ဆာလောင်လာသည်။

အိပ်ရာထက်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်သောအခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထို့အပြင် ....

လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ရောက်ရှိ နေကြောင်းလည်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ရေစီးသံကို မကြားရသလို လူသံလူသံလည်း မကြားရပါ။

ကောင်းလှ အံ့ဩသွားသည်။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေတာပါလိမ့် .... ”

သူက ကျူဝမ်တို့၏လှေပေါ်၌ မဟုတ်တော့ဘဲ .... တခြား

တစ်နေရာ၌ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေ၏။
ကောင်းလှက အခန်းကို သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ ....

သူ ရောက်ရှိနေသည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အခန်းဖြစ်
သည်ဟု ဆင်ခြင်မိလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် .... ”

ကောင်းလှ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ထိုစဉ် ....

ခဲခြံသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထားပြီး အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆယ်ကိုးနှစ်ခန့် ရှိမည်ထင်ရ၏။

အသားအရည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိသည်မှအပ ချောမောလှပသူ
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

“ရှင် နိုးနေပြီကိုး .... ”

မိန်းကလေး၏ ချိုလွင်သာယာသော စကားသံလေး ဗွက်ပေါ်
လာလေသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုင်ထားပြီး စားသောက်
ရာများ သယ်ဆောင်လာသည်။

သူမသည် အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်၌ လင်ပန်းကို တင်လိုက်ပြီး

“ရှင် ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့ .... စားလိုက်ပါဦးရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းလူမှာ ဝမ်းဗိုက်ထဲ တကြုတ်ကြုတ် မြည်ကာ ဆာလောင်နေသော်လည်း အောင့်အည်းသည်းခံနေလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ကျုပ်က ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ .... မင်းကကော ဘယ်သူလဲ .... ”

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေပါတယ်ရှင် - ကျွန်မနာမည်ကတော့ အိလန်လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင် .... ”

ကောင်းလူက ....

“ကျုပ်ကို လှေပေါ်က ခေါ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား .... ”

“ဟုတ်ပါတယ် .... ရှင်တို့ စွမ်းရှိက ခေါ်လာခဲ့တာပါ .... ကဲ .... မေးလိုက်ပါဦး”

ကောင်းလူက ....

“ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာခဲ့တာလဲ .... ပြောပါဦး”

မိန်းကလေး (ဝါ) အိလန်က ....

“စွန်ကြီးကျူဝမ်းက ရှင်ကို ဒုက္ခပေးမှာစိုးရိမ်လို့ပါရှင် .... ”

ကောင်းလူ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင် .... မင်း .... မင်းက ကျူဝမ်းကို သိတယ့်ဟုတ်လား”

ထိုစဉ် ....

“မင်း တော်တော်စကားများပါလား .... သေချင်ပြီထင်တယ်”

မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်သော စကားသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်သည်။

ကောင်းလူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအဘိုးအိုသည် ဆံပင်ရှည်များ ဖားလျားချထားပြီး ဘီလူးကြီးဆစ်ကောင်နှင့် တူသူဖြစ်လေ၏။

အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူ ဖြစ်သည်။

ကောင်းလူ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

အဘိုးအိုသည် ကောင်းလူရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး ....

“မင်း ဘာစကားများနေတာလဲ .... စားစရာရှိတာ စားစမ်း”

ငေါက်လိုက်သည်။

ကောင်းလူ ကြောက်ရွံ့သွားသော်လည်း ခံပြင်းစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အဘိုးအိုအား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ....

“မင်း စားမလား .... အသေခံမလား ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေး .... ”

ငေါက်လိုက်သည်။

ကောင်းလူ အံ့ကြိတ်၍ ....

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါဗျာ .... ”

ပြောလိုက်၏။

“ဘာ .... ”

“အဘိုးအို ရှေ့တိုးလာသည်။

အိလန်က ....

“နေပါဦး .... ဘာစွမ်းရှိ .... ”

ဟန်တားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ စွမ်းရှိဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အိလန်က ကောင်းလုအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အဘစွမ်းရှိက ရှင့်ကို ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့ .... ”

စွမ်းရှိသည် အခက်အခဲအန္တရာယ်များကြားမှ မိမိအား ကယ်တင်
လာခဲ့သည်ဟု အိလန်က ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းလု
နားလည်သည်။

အိလန်က ....

“အဘစွမ်းရှိဟာ ဒေါသကြီးပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်ရှင်၊
ရှင့်အနေနဲ့ အဆိပ်မိထားတာ မပျောက်သေးဘူး .... ချက်ပြုတ်ထား
တာတွေကို စားလိုက်ရင် အဆိပ်ပြေသွားမှာမို့ ရှင့်ကို စားခိုင်းတာပါ
ရှင် .... ”

ရှင်းပြသည်။

ကောင်းလု အားတုံအားနာ ဖြစ်လာသည်။

စွမ်းရှိကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အား မျက်စောင်းခဲ့၍ ပြန်

ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းလု ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ .... ”

ဟုလည်း တောင်းပန်သည်။

စွမ်းရှိက ....

“ငါ့ကို တောင်းပန်မယ့်အစား မင်း စားလိုက်တာ ကောင်းလိ

မယ် .... ”

ပြောသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ .... ”

အစားအသောက်များကိုယူ၍ စားသောက်လိုက်၏။

စားစရာမှာ စွပ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် သစ်သီးတစ်လုံးသာ ဖြစ်

သည်။

ကောင်းလုသည် စွပ်ပြုတ်ကို သောက်လိုက်သောအခါ အလွန်

အရသာရှိလေသည်။

ဗိုက်ထဲ ဆာလောင်နေသည်ဖြစ်ရာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ

တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် သောက်မိလေသည်။

အိလန်က ....

“သောက်လို့ကောင်းရဲ့လား ရှင့် .... ”

မေးသည်။

ကောင်းလု ခေါင်းညိတ်၍ ....

“ကောင်းပါတယ် .... ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်ဗျာ”

သူသည် စွမ်းရှိအား မဝံ့မခဲဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ စွမ်းရှိသည် သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းလှသည် ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များပေါ် လာ၏။

အိလန်နှင့် စွမ်းရှိတို့သည် သူ့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းများဖြင့် နီးသည်။

စွမ်းရှိ၏ ကြောက်စရာကောင်းသည့်အသွင်ကိုလည်း ကြောက် ရာကောင်းသည် မထင်ပေ။

အိလန်က ....

“ကျူဝမ်က ရှင့်ကို ချင်းယန်ဆိပ်ကမ်းမှာ ချထားပေးခဲ့မှာပဲ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့တူ ကျူစင်က မြစားအတွက် ရှင့်ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး .... ”

ပြောသည်။

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျူဝမ်ဟာ သိုင်းမားတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ - မြစားကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး .... ”

အိလန်က ....

“ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိထားပြီးပါပြီ .... ဒါပေမယ့် စွမ်းရှိကြီးကျူဝမ်က ရှင့်နဲ့ ဓားတစ်လက်ကိုပဲ ဝေစုံ ယူသွားတာကို အံ့ဩ မိလို့ပါ .... ဓားဟာ မြစားဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ရပါပြီ .... ”

ကောင်းလှ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ရေလှိုင်းဂူနန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ခင်ဗျား နို့ သိထားတယ် ဟုတ်လား .... ”

အိလန်က ....

“ချင်းယန်မြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ အပ်ကျတာကအစ ကျွန်မတို့ သိ သိသိဆိုရင်တော့ .... ”

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အိလန်က ....

“ချင်းယန်မြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းက ကြီးစိုးထားတာ ကြာပြီ .... ရေလှိုင်းသခင်မတို့လူစုက နောက်မှရောက်လာပြီး တွင် နယ်ခဲ့ကြတာ .... ဒါကြောင့် မဟာရန်သူတော်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ သယ် .... နောက်ပိုင်း မြွေစိမ်းရောင်သိုင်းမယ်တော်ပါ ရောက်လာတော့ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းက မတတ်နိုင်တော့ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရတယ် ... ခုချိန်မှာတော့ ရေလှိုင်းမယ်တော် ရေလွှာသခင်မတို့ ကံဇာ ညှိုးငယ်တဲ့အချိန် ရောက်သွားပြီး မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကလည်း အခွင့် အရေးတွေနဲ့ လက်တွေ့အသုံးချခဲ့တာ ရှင် အမြင်ပဲ .... သူတို့ဟာ မြွေကြီး ကျူဝမ်တို့ကို အကူအညီတောင်းပြီး ရေလှိုင်းသခင်မတို့ကို အပြစ်ဖြတ်ချေမှုန်းပြီးတာနဲ့ ရတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝေယူဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာ ကြီး ကျူဝမ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ဓားတစ်လက်ကိုပဲ ဝေစုယူသွား တာ အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ .... စွန်ကြီး ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အစိုးတန်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ် .... ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

ရှင်းပြသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ် .... ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါဗျာ” ဟု ဖြေလိုက်မိသည်။ အိလန် ရယ်လိုက်သည်။

စွမ်းရှိလည်း ရယ်လိုက်သည်။

ကောင်းလု အနည်းငယ် ရှက်သွားသည်။

အိလန်က ....

“ရှင်ဟာ ချင်းယန်မြို့ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား .... ”

ကောင်းလုက ....

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .... ”

“ချင်းယန်မြို့မှာ ရှင်ရဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ် .... ရှင်ရဲ့ မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားပြီမို့ အဒေါ်ဖြစ်သူဆီမှာ သွားနေဖို့ ခရီးထွက်လာရင်း လမ်းမှာ မိုးသက်လေပြင်းနဲ့ တိုးပြီး လှေမှောက်သွားတယ် ရေလွှာသခင်မနဲ့ စုစုတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ဆီကို ရောက်သွားတယ် .... ကျွန်မပြောတာ မှန်ရဲ့လားရှင် .... ”

ကောင်းလု အံ့ဩသွားလေသည်။

“ကျုပ် .... ကျုပ်အကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေကြတာလဲဗျာ .... ”

မေးလိုက်သည်။

အိလန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“တခြားနေရာမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ပါဘူး

--- ချင်းယန်ဒေသမှာတော့ ကျွန်မ မသိတဲ့ကိစ္စ မရှိသလောက်

--- ”

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ်က ချင်းယန်မြို့က ကျုပ်ရဲ့အဒေါ်ဆီကို သွားမယ်ဆိုရင်

--- မှာလား .... ”

မေးလိုက်သည်။

အိလန်က ....

“ခုလောလောဆယ် ဘယ်မှတော့ သွားခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .... ”

“ရှင်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေလို့ပါ .... ”

“ဟင် .... ”

စွမ်းရှိက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း သေသွားလိမ့်မယ် .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော်က .... ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးခဲ့ပါဘူး ....

--- တံကို ဘယ်သူက ဒုက္ခပေးမှာလဲ .... ”

စွမ်းရှိက ....

“စွန်ကြီးကျူဝမ်ရဲ့ တူမပေါ့ .... ”

“သူ .... သူက .... ”

“မင်းဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး -
အထူးသဖြင့် သိုင်းလောကမှာ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့လူတွေအကြောင်းကို
မင်း ဘာမှ မသိနိုင်ဘူး .... ဒါကြောင့် ငါတို့စကား နားထောင်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေးနေတာ ကောင်းမယ် .... မင်းကို လက်ခံထားရတဲ့
အတွက် ငါတို့မှာတောင် အန္တရာယ်ရှိသေးတယ်ဆိုတာ .... မှတ်ထား
ပါ”

ကောင်းလှ ဝိုင်းသွားသည်။

ကျူးစင်က အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ဒုက္ခပေးဖို့ဆိုသည်ကို မှ
မလည်နိုင်ပါချေ။

ထိုစဉ် ....

“ရွှီး .... ရွှီး .... ရွှီး .... ”

လေချွန်သံများကဲ့သို့ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

စွမ်းရှိနှင့် အိလန်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

စွမ်းရှိက ....

“မြေတွန်နေပြီ .... တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာနေပြီ”

ပြောသည်။

အိလန်က ....

“ဟုတ်တယ် .... ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ရအောင်”

“ကောင်းပြီ .... ”

နှစ်ယောက်သား အခန်းဝသို့ရောက်လျှင် ကောင်းလှအား ပြန်
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ရှင် အခန်းထဲမှာပဲ နေပါ .... အပြင်မထွက်ပါနဲ့ .... ”
မှာကြားသွားသည်။

အန္တရာယ်

“ရှိ .... ရှိ .... ရှိ .... ရှိ”

တစ်နှစ် မြည်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
ကောင်းလှသည် အခန်းတွင်း၌နေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတော့
သည်။

ထို့ကြောင့် .... ပြတင်းပေါက်အနီးသို့သွားကာ အပြင်ဘက်
ချောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ဤတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်
လိုက်ရတော့သည်။

သူ ရောက်ရှိနေသည်မှာ တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းရှိ သစ်လုံး
အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။

အိမ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ချုံနွယ်များ
ပုံးလွှမ်းနေသည်။

ထိုသစ်ပင်ချုံနွယ်များပေါ်တွင် မြေစိမ်းများ ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါ
တော့သည်။

မြေစိမ်းများသည် တစ်နှစ်မြည်သံပေးကာ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေ
ခြင်းလေသည်။

အီလန်နှင့် စန်ရှိတို့က အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြ၏။
သူတို့ကို မြင်သည်နှင့် မြေစိမ်းများ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

အီလန်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ရနံ့
တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေစိမ်းများ အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။
စွမ်းရှိက ....

“ဘယ်သူတွေလဲ .... ထွက်ခဲ့ကြစမ်း .... ”
အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်း
စပင် တောအုပ်ထဲမှ လူတစ်စု ထွက်လာကြသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

ထိုလူစုမှာ ဆရာကုန်စွမ်းခေါင်းဆောင်သော မြေစိမ်းဂိုဏ်းသား
များ ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းတို့သည် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာလျှင် မြေပေါ်
နုထောက်ချလိုက်ကြလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လာဂါရဝပြုပါတယ် .... ”
သူလည်း သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြလေသည်။

စွမ်းရှိက နောက်ဆုတ်ကာ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ အေး
အေးဆေးဆေးဆေး ရပ်နေလိုက်လေသည်။

အိလန်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

သူမသည် ဆရာကုန်စွမ်းတို့လူစုအား ဝေကြည်လိုက်ပြီး ---

“ဆရာကုန်စွမ်း .... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမရှိဘဲ ကျွန်မဆီကို မလာရဘူးလို့ မှာထားတယ်မဟုတ်လား .... ”

အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျာ .... မြွေစိမ်းဂိုဏ်းအတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာမို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီကို လာရောက်သတင်းပို့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် .... ”

ရှင်းပြလေသည်။

အိလန်က ....

“ကောင်းပါပြီ .... ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး .... ”

ဆရာကုန်စွမ်းက ....

“ကျုပ်တို့ မြွေစိမ်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရန်သူတော်ကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတဲ့ ရေလွှာသခင်မတို့လူစုကို အပြီးတိုင်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာကို သတင်းလာပို့တာပါ .... ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး ....

“ဟေ့ .... ယူလာခဲ့ကြစမ်း .... ”

အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် သေတ္တာတစ်လုံးကို ထမ်း

ဦးကာ ရှေ့သို့ ထွက်လာကြသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက သေတ္တာကိုဖွင့်ပြလိုက်ရာ အတွင်းဘက်၌ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား ပါရှိနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ဆရာကုန်စွမ်းက ....

“ရေလှိုင်းမယ်တော်ရဲ့ ဂုဏ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး ရရှိခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဆက်သပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး .... ”

ပြောလေသည်။

ချောင်းကြည့်နေသော ကောင်းလု ထိတ်လန့်သွားသည်။

“လက်စသတ်တော့ အိလန်ဟာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်နေတာကိုး .... ”

အိလန်၏ဘဝမှန်ကို သိလိုက်ရလျှင် ထွက်ပြေးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ပြတင်းပေါက်အနီးမှခွာ၍ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ....

“ရွှီ .... ”

နာမူတ်သံနှင့်အတူ ထုတ်တန်းပေါ်၌ တွဲလောင်းကျနေသော အလွန်ကြီးမားသည့် မြွေစိမ်းကြီးတစ်ကောင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကောင်းလု ထိတ်လန့်သွားသည်။

မြွေစိမ်းကြီးကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေ၏။

မြွေစိမ်းကြီးက သူ့ထံသို့ လာရန် ထုတ်တန်းပေါ်မှ လျှောခနဲ

ဆင်းလာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ကောင်းလှမှာ အလွန်လန့်ပြီး မျက်ဖြူ
လန့်ကာ ....

“ဝုန်း .... ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျ၍ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ ကောင်းလှ သတိရလာသော
သူ့အား စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည့် အိလန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင် သတိရလာပြီလား .... ”

ကောင်းလှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

“မြေ .... မြေစိမ်းကြီး ကျုပ် တွေ့ခဲ့တယ် .... ”

အိလန်က ....

“မကြောက်ပါနဲ့ရှင် မရှိတော့ပါဘူး .... ကျွန်မ မောင်းထုတ်
ထုတ်ပါပြီ .... ”

ထိုစဉ်စွမ်းရှိ၏ကောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

“မင်း ခုမှ ကြောက်နေ .... မင်း သောက်ခဲ့တဲ့ စွပ်ပြုပ်ဟာ

သားစွပ်ပြုတ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား .... ”

“ဗျာ .... ”

ကောင်းလှ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန် .... ကျွန်တော် .... ”

“မင်းပဲသောက်လို့အရသာရှိတယ်လို့ပြောခဲ့တာမေ့သွားပြီလား”

ကောင်းလှ အန်ချင်လာလေသည်။

သို့သော် အန်၍ မရချေ။

စွမ်းရှိက ....

“မင်းရဲ့အဆိပ်တွေ ပြေပျောက်သွားအောင် သခင်မလေးမွေးထားတဲ့ မြွေနှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်ကို စွပ်ပြုလုပ်ကျွေးရတာ ဒီမြွေကို ဘယဆေးတွေကျွေးပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ မွေးလာခဲ့ရတာ” ကောင်းလှ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

စွမ်းရှိက ....

“အခန်းထဲမှာ အေးအေးမှမနေတာကိုး .... ခု မင်းကြောင့် သခင်မ ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့ရတော့မယ် .... ”

“ဗျာ .... ”

ကောင်းလှ အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ် .... ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲဗျာ .... ” ဟု မေးလိုက်၏။

စွမ်းရှိက ....

“အိမ်ထဲမှာ မင်း လဲကျသွားတဲ့အသံကို ဟိုမြေခွေး ကုန်စွမ်းက မကြားဘဲ နေမယ်ထင်သလား .... တောက် .... မင်းကြောင့် သခင်မ လေး ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ် .... ”

သူ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေ၍ အိလန်က အချိန်မီ ကြားဝင်တားဆီးလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ အဘရယ် .... သူ ကျွန်မတို့အကြောင်းမှ မသိတာဘဲ .... ”

စွမ်းရှိ အိလန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးလျှင် ခြေသံပြင်းပြင်းဆောင့်နင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

စွမ်းရှိ ထွက်သွားပြီး ဖြစ်သည်။
 ကောင်းလု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ကျုပ် .... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”
 သူလည်း အိလန်ကို တောင်းပန်လိုက်သည်။
 အိလန်က ....
 “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ .... ရှင် တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”
 ကောင်းလုက ....
 “ကျုပ်ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်ဆိုတာ”
 အိလန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 “ဪ ..... ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ရှင် သိသွားပြီးကိုး”
 ကောင်းလု ခေါင်းငုံ့ထားသည်။
 အိလန်က ....
 “ဟုတ်ပါတယ် .... ကျွန်မဟာ ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့
 နောက် အစဉ်လာအရ မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် ခံယူခဲ့ပါတယ် ....

ကျွန်မ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာတာကို ဒုဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်းဖေက မလိုလား
 ဆိုဘူး .... ကျွန်မကို အကောက်ကြံဖို့ အမြဲကြိုးစားနေခဲ့တယ် .... ”
 ကောင်းလုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ ပြဿနာရပ်
 မှားကို ကြားသိရလေသည်။
 အိလန်က ....
 “တုဖန်းဖေဟာ ဆရာကုန်စွမ်း အပါအဝင် ဌာနမှူးတွေကို စည်း
 မြီသိမ်းသွင်းထားနိုင်ခဲ့ပါတယ် .... မြေစိမ်းဂိုဏ်းဟာ သူ့ရဲ့ အမိန့်ဩဇာ
 အောက်မှာ ရောက်ရှိသွားပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ရှင် .... ”
 ကောင်းလုက ....
 “ဒါဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာမှမလုပ်ဘူးလား .... ”
 “ကျွန်မကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ရှင် .... တောင်းပန်ပါ
 ဘယ် .... ”
 “ကောင်းပါပြီ .... ”
 အိလန်က ....
 “ကျွန်မဟာ ဖေဖေအရိုက်အရာကို ဆက်ခံပြီး ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ
 ကို ရလာခဲ့ပေမယ့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး
 တာကတစ်ကြောင်း .... လုယက်တိုက်ခိုက်နေတာကို မနစ်မြို့တာက
 တစ်ကြောင်းမို့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်တုဖန်းဖေကိုပဲ တာဝန်လွှဲပေးထားပြီး ဖေဖေ
 လှယ့်တော်ကြီး ဘာစွမ်းရှိနဲ့ ဒီနေရာမှာ နေခဲ့တာပါ .... ကျွန်မ
 သဘောက သိုင်းလေကျင့်သွားမယ် .... သိုင်းပညာပြည့်စုံပြီဆိုရင် တု
 နန်းဖေကို ဖယ်ရှားပြီး ပြန်ဦးဆောင်မယ် .... မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို လမ်းမှား

ကနေ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်လာအောင် ကြိုးစားမယ်ပေါ့ရှင် .... ”
ကောင်းလုက ....

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်ဗျာ .... ”

ပြောသည်။

အိလန်က ....

“တုဖန်ဖေဟာ ရေလှိုင်းဂူနန်းကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့ မာန ထောင်လွှားနေပါပြီ .... ကျွန်မကိုလည်း ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေပြီဆို တာ ထင်မှားနေပါပြီ .... ”

ထိုအချိန်မှာပင် ....

အပြင်ဘက်မှ မြွေတွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရသည်။

အိလန် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကောင်းလုက ....

“တစ်ယောက်ယောက် လာနေပြီ ထင်တယ် .... ”

လွတ်ခနဲ ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ....

“သခင်မလေး .... သခင်မလေး”

စွမ်းရှိ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိလန်နှင့် ကောင်းလုတို့ အခန်းတွင်းမှ ကဗျာကယာ ထွက်

လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင် ....

အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည့် စွမ်းရှိကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ

စွမ်းရှိသည် အိမ်ထဲသို့ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ပြေးဝင်လာပြီး ....

“သခင်မလေး မြန်မြန်ပြေးပါ .... ”

ပြောသည်။

အိလန်းက ....

“ဘာဘ .... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အလန်တကြား မေးလိုက်လေသည်။

စွမ်းရှိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း; ....

“သခင်မလေး .... မြန်မြန် ပြေး .... ”

စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ....

“ဂုန်း .... ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

“ဘာဘ .... ”

အိလန်က စွမ်းရှိကို ကဗျာကယာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

အသက်ကယ်ဆေးတစ်လုံးလည်း တိုက်ကျွေးလိုက်လေသည်။

စွမ်းရှိ၏ သွေးကြောများကို အတွင်းအားသုံးကာ နှိပ်နယ်ပေး

နိုင်လျှင် ....

“ဝေါ့ .... ”

စွမ်းရှိသည် သွေးများ အန်ထုတ်ကာ သတိရလာလေသည်။

ကောင်းလုမှာ ခြေမကိုင်းမိ လက်မကိုင်းမိ ဖြစ်နေလေသည်။

အိလန်၏ အသက်ကယ်ဆေးကြောင့် စွမ်းရှိ အတော်ပင် သက်သာသွားပုံရ၏။

မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လွမ်းလာသည်။

အိလန်ကို အလောတကြီး ပြောလေသည်။

“သခင်မလေး .... ကျုပ်တို့က ကောင်းလုကို ကယ်တင်ထားတာ ကုန်စွမ်း ရိပ်မိသွားတယ် .... တုဖန်ဖေက စွန်ကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ သခင်မလေးကို ဒုက္ခပေးတော့မယ် .... ”

အိလန် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သတ္တိရှိရင် လာကြစမ်းပါစေ .... ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး”

စွမ်းရှိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သခင်မလေး တုဖန်ဖေတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မခက်ပါဘူး .... ဒါပေမယ့် စွန်ကြီးက ပါလာတယ် .... ခုချိန်မှာ သူဟာ သိုင်းလောကထိပ်သီးဆယ်ယောက်စာရင်းထဲမှာ ပါဝင်နေတယ် .... ပြီးတော့ သူ့အစ်ကိုရဲ့ သားနဲ့သမီးလည်း ပါလာသေးတယ် .... စွန်ကြီးထက် သူ့အစ်ကိုဟာ သိုင်းပညာပိုတော်တယ် .... ပိုပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆိုတာ သခင်မလေး သိပါတယ် .... ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံး ရှောင်တိမ်းသွားမိတော့ .... ”

အိလန် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကောင်းလုက ....

“ဆရာကြီး ကျူဝမ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။

သူ့အား မည်သို့မျှ ဒုက္ခပေးခဲ့သဖြင့် ကျူဝမ်မှာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဟု သဘောထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

စွမ်းရှိ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ခွေးကောင် .... မင်းကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ”

အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ကောင်းလု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

စွမ်းရှိက ....

“စွန်ကြီးရဲ့ တူတော်မောင် ကျူစင်ဟာ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်

အာရင် နာမည်ပျက်ရှိတယ် .... မကြာခင် သူတို့ ဒီကို ရောက်လာကြ

တော့မယ် .... သခင်မလေး မြန်မြန်သွားပါတော့ .... ”

တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

အိလန်က ....

“ကောင်းပြီ .... ကျွန်မတို့ သွားကြမယ် .... ”

စွမ်းရှိ ဝမ်းသာသွားသည်။

အိလန်က ပစ္စည်းပစ္စယများကို အမြန်ဆုံး သိမ်းဆည်းလိုက်

သည်။

ထို့နောက် ....

“သွားဖို့ .... ”

အိမ်အနောက်ဘက်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိလန်နှင့် စွမ်းရှိတို့သည် သစ်ပင်ချုံနွယ် ထူထပ်သော နေရာများမှ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသော သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အခက်အခဲမဟုတ်သော်လည်း ကောင်းလှအတွက်ကား အခက်ကြုံရလေတော့သည်။

အိလန်က ....

“ဒီဘက်ကိုလာ .... ”

ကောင်းလှ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဖေးမခေါ်ဆောင်သွားသည်။

စွမ်းရှိ မကျေမနပ်ဖြစ်ထားသည်။

“သခင်မလေး .... ဒီကောင်ကို သွားခဲ့စမ်းပါ .... ”

ကောင်းလှ ခံပြင်းသွား၍ ....

“ဟုတ်တယ် .... ကျုပ်ကို ထားခဲ့ပါ .... ကျုပ်ဝမ်းတို့က ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး .... ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စွမ်းရှိက ....

“ခွေးကောင် .... မင်း သေချင်နေပြီ”

ကောင်းလှအား ပါးရိုက်ချလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ .... ”

အိလန် ကပျာကယာ တားမြစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကောင်းလှ သက်သာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အိလန်က ....

“လာပါရှင် .... ”

ခေါ်သော်လည်း ကောင်းလှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် နေခဲ့ပါမယ်ဗျာ .... ”

ထိုစဉ် ....

“မင်းတို့ ပြေးလို့ရမလား .... ”

ကျယ်လောင်သော စကားသံဩဩကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဲဒီ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျုပ်ဝမ်း၏အသံ ဖြစ်သည်။

စွမ်းရှိနှင့် အိလန်တို့ မျက်နှာပျက်သွားကြပြီး ကောင်းလှအား အားရစ်ခဲ့ကြပြီး ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

အိလန်နှင့် စွမ်းရှိတို့ ထွက်သွားကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်
“ဟူး .... ဟူး .... ”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူရိပ်များ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ
ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကောင်းလုက လဲကျနေရာမှ လူးလိမ့်ထကာ ကြည့်လိုက်
ကျူဝမ်တို့ တူဝရီးသုံးယောက်နှင့် တုဖန်ဖေတို့ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

ကျူစင်က ....

“ခွေးကောင် .... မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ .... ”

အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ကောင်းလုထံသို့ ပြေးလာရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ....

“ခွီ .... ခွီ .... ”

မြွေတွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

မြွေများသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ တိုးထွက်လာကြ

သည်။

မြွေများ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် ကျူစင် ရင်ထိတ်သွား
ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ကောင်းလုလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကြက်သေ့သေ
ရပ်နေမိသည်။

တုဖန်ဖေက ....

“ဒါဟာ ဂိုဏ်းချုပ်အိလန်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ .... ဒီအနီးပတ်ဝန်း
ဘက်မှာ သူ ရှိနေလိမ့်မယ် .... မကြောက်ကြပါနဲ့ .... ”

ပြောကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

အဖြူရောင်အနီးအငွေ့များ ဟူးခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခွီ .... ခွီ .... ”

မြွေများသည် ရှေ့မတိုးရဲတော့သည့်အပြင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ

ကြားသို့ အလုအယက် တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လျှင် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူစင်က ဟားဟိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

တုဖန်ဖေက ....

“အိလန် .... မင်း ပုန်းနေလို့ မရပါဘူး .... ထွက်လာခဲ့ပါ ....

မင်း ပြေးလို့လည်း လွတ်မယ်မထင်နဲ့ .... ”

အော်ပြောသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ....

“ရှီး .... ”

နာမူတ်သံနှင့်အတူ အလွန်ကြီးမားသော မြေစိမ်းကြီးတစ်
ကောင် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကျူစင်၏ ရယ်မောသံ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

တုဖန်ဖေက ....

“သွားစမ်း .... ”

အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များကို ထုတ်ဖော်လိုက်ကြလေသည်။
သို့သော် ....

မြေစိမ်းကြီးသည် ထိုအခိုးအငွေ့များကို မကြောက်ဘဲ တဖု
ဟူး နာမူတ်ကာ ရှေ့တိုးလာသည်။

တုဖန်ဖေ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူစင်က ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။

သူက ကောင်းကင်ပေါ် ခေါင်းမော့ကာ လေရွာန်သံတစ်ချက်
ပေးလိုက်လျှင် ....

“စီး .... ”

စူးရှသော မြည်သံနှင့်အတူ စွန်ကြီးတစ်ကောင် ပျံဝဲကာ ထိုး
ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စွန်ကြီးသည် တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းလာပြီး မြေစိမ်းကြီးအား ထိုး
သုတ်သွားလေသည်။

“ဟာ .... ”

ကောင်းလု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ် ....

“ဝှစ် .... ”

တောအုပ်ထဲမှလက်နက်ပုန်းများတစ်စုပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ကောင်းလု ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်နှစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရောက်လာကြ၏။ လူရိပ်

နှစ်ခုက ကောင်းလု၏ လက်ကိုဆွဲကာ ချုံပုတ်ထဲသို့ ပြန်လည်ခုန်ဝင်
သွားလေသည်။

ကျန်လူရိပ်တစ်ခုကား ကျူစင်ထံသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်

သည်။

ကောင်းလှအား လက်ဆွဲကာ ထွက်ပြေးသွားသူမှာ အိလ
ဖြစ်သည်။

ကျူဝမ်ထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သူကား စွမ်းရှိ ဖြစ်နေ
သည်။

စွမ်းရှိက လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအား စုစည်းကာ ပြင်းထ
စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျူဝမ် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်လေ၏။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ ... ”

ဟု ကြီးဝါးကာ လက်ဝါးခြင်း ပြန်လည်ခုခံပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့် ....

“ဝုန်း: .... ”

ကျယ်လောင်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စွမ်းရှိ မသဲမကွဲ ညည်းကာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟား: .... ဟား: .... ဟား: .... ”

ကျူဝမ် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသော စွမ်းရှိကို ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ သက်တော်စောင့်ဟာ .... ဘာမှလည်း

အစွမ်းအစ မရှိပါလား: .... ”

ဟု ခန့်လိုက်လေ၏။

စွမ်းရှိက နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော သွေးများကိုသုတ်

“ကျုပ် အစွမ်းရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ကြည့်ပါဦးဗျာ” ဟု ကြီးဝါး

ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ကျူဝမ် နှာခေါင်းရဲ့ လိုက်၏။

သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို စုစည်းကာ စွန်တစ်ကောင်

နှုတ်သီးသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ....

စွမ်းရှိ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး

နှုတ်သီးရင်သို့ ငှက်နှုတ်သီးဖြင့် ဆိတ်သကဲ့သို့ လှမ်းထိုးလိုက်၏။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်နေပါသည်။

စွမ်းရှိ မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

ရင်ဝ၌ တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသည်နှင့် ....

“အား: .... ”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

တုဖန်ဖေက ....

“ကျုပ် တာဝန်ယူလိုက်ပါမယ်ဗျာ .... ” ဟု ပြောကာ ရှေ့တိုး

“ချမ်း .... ”

ကျယ်လောင်သော မြည်သံနှင့်အတူ သူ၏ခါး၌ ချိတ်ထားသော
ဓားသည် လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တုဖန်ဖေက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ....

“အား .... ”

စွမ်းရှိ၏ အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲကာ အသက်ပျောက်သွား
လေတော့သည်။

လမ်းခွဲ

ကောင်းလု၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက်စိုရွံ့နေသည်။

ချုံ့ပုတ်များနှင့် ထိုးမိလိုက်မိသဖြင့် ခြေလက်များလည်း ပွန်းပဲ့
ဘန်ပြီဖြစ်၏။

ကောင်းလုမှာ မောဟိုက်နေသော်လည်း အိလန် ဆွဲခေါ်ရာ
နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

သူတို့သည် အသက်လုကာ ပြေးနေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အား .... ”

စွမ်းရှိ၏ အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
သည်။

အိလန်သည် မြေးလွှားနေရာမှ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေ
၏။

အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်
ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

သူမသည် ပန်း၌ ချိတ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ကောင်းလှအား ပေးလိုက်သည်။

“ဒီအထုပ်ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါတယ် .... ရှင် ယု ပြီးသွားနှင့်ပါ .... ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမယ် .... ”

ဟု ပြောလေသည်။

သူမသည် တုမန်းဖေတို့နှင့် သွားရောက်ရင်ဆိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းလှ ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ....

“မင်း မသွားဘဲနေတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်” ဟု တားမြစ်လိုက်သည်။

အိလန်း ခေါင်းခါပြီး ....

“ကျွန်မ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး .... ဒီနယ်မြေကို သူတို့ ကျွမ်းကျင်ကြတယ် .... ကျွန်မ ရှောင်ပုန်းနေလည်း မကြာခင် တွေ့သွားကြမှာပဲရှင် .... ”

ကောင်းလှ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်လည်း လိုက်မယ် .... ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိလန်းက ....

“ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ .... သိုင်းပညာလည်း မတတ်ပါဘူး .... မကောင်းတဲ့လူတွေကြားမှာ ရှင်ပါ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ် .... ပြီးတော့ ရှင် လွတ်မြောက်သွားမှ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်

အိလန်း .... ”

“ကျုပ်က .... ”

“ရှင်ကို ပေးလိုက်တဲ့ အထုပ်ထဲမှာ ပြထားပါတယ် .... မြစားလှူ့ဝှက်ချက်ကို တွေ့အောင်ရှာပါ .... ရှင် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းတာတစ်နေ့မှာ ကျွန်မအတွက် မြေစိမ်းပိုင်းနဲ့ စွန်ကြီးကို လက်စားပေးပါ .... ”

“ဗျာ .... ”

ကောင်းလှ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူက သိုင်းပညာသင်ကြားဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် အိလန်း အကူအညီတောင်းသည့်အတိုင်း ဆောင်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

အိလန်းက ....

“ဘယ်နှယ်လဲ .... ရှင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးသည်။

ကောင်းလှ တံတွေးမျိုချလိုက်သည်။

အိလန်း၏ အကူအညီတောင်းမှုကို မငြင်းရက်နိုင်ပါချေ။ မတတ်

လည်အဆုံး ....

“ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။

အိလန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရှင် .... ကဲ .... ဒီဘက်ကို ပြေးပေးတာ .... ”

အရှေ့ဘက်သို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

အီလန် မချီဖြိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဘစွမ်းရှိ သေဆုံးသွားပါပြီ .... ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လင်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါဘူး .... ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားရမှာပါ ရှင်”
ကောင်းလှ ငိုငိုသွားသည်။

အီလန်သည် ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်၍ တားမြစ်၍ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ....

“ဂီး .... ”

ကောင်းကင်ပေါ်မှ ငှက်အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကောင်းလှ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ စွန်တစ်ကောင် ပျံဝဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အီလန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ကို တွေ့သွားပြီ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

“မင်း ပြေးလို့ရမလား .... ”

တုဖန်ဖေ၏ အော်ငေါက်သံနှင့် ကျူဝမ်၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အီလန်က ....

“ရှင် သွားပေတော့ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းလှက ....

“ကျုပ် .... ”

“ရှင် သွားပါ .... ဒါမှ အခြေအနေမဟန်ရင် ကျွန်မလည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားနိုင်မယ် .... ”

ထိုစကားကြားလျှင် ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“တကယ်လားဗျာ .... ”

“တကယ်ပါရှင် .... ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် သွားမယ် .... ”

ကောင်းလှသည် ထွက်သွားရန် သဘောတူလိုက်သည်။

အီလန်က ....

“ရှင် သွားပေတော့ .... ”

ပြောရင်း ....

“ကောင်းပြီ .... ”

ကောင်းလှ ပြေးသွားလေသည်။

ကောင်းလှ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

အိလန် အံကြိတ်လိုက်သည်။

မကြာပါချေ ....

“ဟူး .... ဟူး .... ဟူး .... ”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရိပ်များ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

တုဖန်ဖေနှင့် ကျူဝမ်တို့ တူဝရီးများ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တုဖန်ဖေက ....

“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထွက်မပြေးတော့ဘဲကိုး .... ”

ခနဲလိုက်သည်။

အိလန်က ....

“ကျွန်မက ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးရမှာလဲ .... ကဲ .... ရှင် ဒူးထောက်လိုက်စမ်း .... မြွေစိမ်းဂိုဏ်းမှာ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ ရှင်ကို အပြစ်ပေးရမယ် .... ”

ပြောဆိုလေသည်။

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

တုဖန်ဖေက ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။

ကျူဝမ် ဘာမှမပြောဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေ၏။

တုဖန်ဖေက ....

“အိလန် .... မင်းဟာ မင်းအဖေရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်သို့ အသိအမှတ်မပြုကြပါဘူး .... မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်က ငါပဲ .... ”

“ရှင်က ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို နိုင်အောင်တိုက်မှ ဖြစ်မယ် .... ”

စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

တုဖန်ဖေက ....

“စိတ်ချပါ .... ကျုပ်က မင်းကို ဆုံးမပြပါမယ် .... ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လေသည်။

အိလန်သည် တုဖန်ဖေအား မုန်းတီးနေသည်ဖြစ်ရာ ....

“သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့ .... ”

စတင်တိုက်ခိုက်လေသည်။

တုဖန်ဖေလည်း ပြန်တိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

တုဖန်ဖေသည် အီလန်၏ ဖခင်လက်ထက်က ဌာနမှူးအဆင့် သာလျှင် ရှိသည်။

အီလန်ဖခင် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မြေစိမ်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဤတွင် ....

ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး ဆက်ခံခဲ့သော အီလန်က တုဖန်ဖေအား ဒုဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ဒုဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာသော တုဖန်ဖေသည် အီလန်၏ ကျေးဇူးကို မထောက်ထားဘဲ မြေစိမ်းဂိုဏ်းအား အပိုင်စီးရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။ ယခုလည်း အီလန်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လေသည်။

အီလန်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်လေသည်။

ကျူဝမ်က လက်ရိုက်ကြည့်လေသည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်

“ဝုန်း .... ”

ကျယ်လောင်အသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အီလန် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

တုဖန်ဖေကား ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်ကာ ....

“ဝေါ .... ”

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်သည်။

တုဖန်ဖေ အရေးနိမ့်သွားသည်။

အီလန်က ....

“ရှင်က အရည်အချင်းမရှိဘဲ မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် လုပ်ချင်သေး

လား .... ”

ခနဲလိုက်သည်။

ဤတွင် ကျူဝမ်က ရှေ့သို့ထွက်လေသည်။

“ကျုပ်က သူ့အတွက် တာဝန်ယူပါ့မယ် .... ”

ပြောလာလေသည်။

အီလန်က ....

“ရှင်ဟာ မီးခိုးရောင်စွန်ကြီးလို သိုင်းလောကမှာ နာမည်တစ်

နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ .... ဘာကြောင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းလို အည

ရိုက်တစ်ခုရဲ့ကိစ္စထဲ ပါဝင်ပတ်သက်ချင်တာလဲ .... ”

ကျူဝမ်က ....

“ကျုပ်က .... တုဖန်ဖေကို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို

ဘာထားပါတယ် .... သူ့ အကူအညီတောင်းလာတော့ မြေစိမ်း

ကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

အီလန်က ....

“ဪ ... မြေစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ ကိစ္စထဲ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်ချင်တာကိုး ... ”

ကျူဝမ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ... မင်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို ယူထားပြီး မြေစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ ကိစ္စတွေကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့တယ် ... ကျုပ်မိတ်ဆေး တုဖန်ဖေကပဲ အရာရာကို တာဝန်ယူဖြေရှင်းနေတယ် ... သူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးနဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ ကျုပ် ယူဆမိတယ်လေ ... ”

အီလန်က ...

“ကောင်းပြီ ... သူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်မ မရှိမှဖြစ်မယ် ... ”

ကျူဝမ်က ...

“ဒါတော့ မိန်းကလေးသဘောပါပဲ ... ”

အီလန်က ...

“ဒါဖြင့် သတိထားပါရှင် ... ”

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်သည်။

ကျူဝမ် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

အီလန်အနီးသို့ ရောက်လာတော့မှ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်တိုက် ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း ... ”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အီလန် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ကျူဝမ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းကို ဆက်ပြီးမတိုက်ချင်တော့ဘူး ... ”

ပြောလိုက်သည်။

အီလန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည်မှာ မတူမတန်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။ တုဖန်ဖေဘက်သို့လှည့်ရင်း ...

“သူ့ကို မင်းက ဘယ်လိုစီမံချင်သလဲ ... ”

တုဖန်ဖေက ...

“သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီး မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေရှေ့မှာ သေဒဏ်ချင်ပါတယ် ... ”

ကျူဝမ်က အီလန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သူပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား ... မင်း အေးအေးဆေးဆေး

လိုက်သွားပေတော့ ... ”

အီလန်က ...

“ကျွန်မကို ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်ရှင် ... ”

စိန်ခေါ်သည်။

ကျူဝမ်က ...

“မင်း ခေါင်းမာနေချင်သေးတာကိုး ... ”

စကားဆုံးလျှင် အီလန်ထံသို့ လှမ်းသွားရင်း ဟန်ပြင်လိုက်

ထိုစဉ် ...

“ဦးရီးတော် ... သူ့ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ ... ”

ကျူဝမ်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူဝမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတူက မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ကို သဘောကျနေပြီထင်တယ်”

ကျူဝမ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

သူက ညီမဖြစ်သူ ကျူကျိုဘက်သို့ လှည့်ပြီး ....

“ညီမလေး .... ကောင်းလှ ထွက်ပြေးသွားပြီထင်တယ် —

သူ့ကို ညီမလေး လိုက်ဖမ်းပြီး မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ခေါ်လာခဲ့ရင်ကောင်းမယ် .... ”

ပြောလေသည်။

ကျူကျို မျက်နှာပျက်နေသည်။

သူမအား တမင် ပ၊ ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏အကျင့်ကို သူမ ကောင်းစွာသိရှိထားလေသည်။

ကျူဝမ်က ....

“ဟုတ်တယ် တူမကြီး .... ကောင်းလှ ထွက်ပြေးသွားတာ ကျုပ်တို့ သိကွာကျတယ် .... သူ့ကို မိအောင် လိုက်ဖမ်းပါ .... မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးရမယ် .... ”

ပြောလေသည်။

ကျူကျို မတတ်သာပါချေ။

“ကောင်းပါပြီ .... ကျွန်မ လိုက်သွားပါ့မယ် .... ”

သူမသည် အိလန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကျူကျို ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျူဝမ်က ကြူစင်စင်ကို မျက်ရိပ်ပြသည်။

ကြူစင် ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျူဝမ်က ....

“ကဲ .... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ပြန်ကြစို့၊

ကျုပ်တူက သူ့ကို ဖမ်းခေါ်လာလိမ့်မယ် .... ”

တုဖန်ဖေအား ပြောလိုက်သည်။

တုဖန်ဖေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ .... ”

သူတို့သည် အိလန်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ထွက်သွားကြလေ

ကျူကိုတို့ ကျူဝမ်တို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်လေ၏။
 ကြူစင်သည် အိလန်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောသည်။
 “ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”
 သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အိလန် အံတင်းလိုက်သည်။
 ကြူစင် မချိုမချည်ပြီးပြီး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။
 အိလန်က ....
 “ရှင် သေချင်လို့နေတာပဲ .... ”
 ပြောလိုက်သည်။
 သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်ရာ ....
 “ဝှစ် .... ဝှစ် .... ဝှစ် .... ”
 လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ကြူစင်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေ
 သည်။
 ကြူစင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။
 “မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး .... ”

သည်။

ပြောရင်း အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ လက်နက်ပုန်း
 လေးများ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
 “ဟင် .... ”
 အိလန် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။
 ကြူစင်မှာ ထိပ်တန်း သိုင်းပညာအဆင့်ရှိသူ ဖြစ်နေသည်
 မဟုတ်ပါလား။
 ကြူစင်က ....
 “ညီမ .... ကျုပ်က ညီမကို ကူညီမယ်ဆိုရင်ကော .... ”
 “ဘာရှင် .... ”
 “ညီမရယ် .... ကျုပ်က .... ”
 ရုတ်တရက် ကြူစင်သည် ရှေ့တိုးလာပြီး အိလန်၏ လက်
 ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။
 အိလန်က ....
 “သွားစမ်း .... ”
 ဟု အော်ငေါက်ကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လေ၏။
 ကြူစင်က ....
 “ဟင်း ဟင်း .... ညီမ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဒေါသ
 ငြီးနေရတာလဲ .... ”
 ဟု ပြော၍ အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ၏။
 အိလန် ရင်ထိတ်သွားသည်။
 ကြူစင် အနီးသို့ ရောက်လာပြီမဟုတ်ပါလား။

သူမ ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ကြူစင်က ....

“မင်း ပြေးလို့ မလွတ်တော့ပါဘူး .... ”

ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးပြီး အိလန်၏ သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

အိလန်သည် ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ပါချေ။

သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရသည်။

“အင့် .... ”

မသဲမကွဲ ညည်းညူပြီး မြေပေါ်သို့ ပျော့ခွေလဲကျသွားလေသည်။

ကြူစင်က မြေပေါ်လဲကျနေသော အိလန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းတက်တောက်ပြောင်နေသည်။

သူက အိလန်နံ့ဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ....

သွေးကြောပိတ်ခံနေရသော အိလန်သည် လူယုတ်မာ ကျူစင်၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

သူမတူ

ကောင်းလှသည် အရှေ့သို့ ဦးတည်ကာ ပြေးထွက်လာသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် မြက်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ ရွပ်ထွေး

နေသည်။

ကောင်းလှက ခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာ ပြေးမိသောအခါ ....

“ဝေါ .... ”

အရှေ့ဘက်မှ တဝေါဝေါ ရေကျသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ငြားလိုက်ရသည်။

ကောင်းလှ ဆက်၍ ပြေးသွားသောအခါ ....

အရှေ့ဘက်တွင် ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုနှင့် ချောင်းကလေးတစ်ခု နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောင်းလှက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သောအခါ ချောင်း

ကမ်းပါးတွင် လှေတစ်စင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားသည်။
လှေဖြင့် ထွက်ပြေးနိုင်ရန် အီလန်က လမ်းညွှန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။
သူက လှေကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ....

“ဟိုမှာ တွေ့ပြီ .... ”

“မပြေးနဲ့ .... ”

“ရပ်လိုက် .... ”

အော်ငေါက် ဟန်တားသံများ ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကောင်းလှ ရင်ထိတ်သွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ထံသို့ ဦးတည်ပြေးလွှား လာနေကြသည့် မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများသည် နဂိုကပင် တုဖန်ဖေနှင့် အတူ လိုက်လာခဲ့ကြပြီး ကောင်းလှတို့ ထွက်ပြေးနိုင်မည့် လမ်းများကို ပိတ်ဆို့ရန် တာဝန်ယူထားကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလှ ခံပြင်းသွားသည်။

အနီးရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ချိုးယူကာ ....

“လူယုတ်မာတွေ လာကြစမ်း .... ”

ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများသည်လည်း ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ကောင်းလှအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကောင်းလှက ....

“သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးခဲ့ကြစမ်း .... ”

ငေါက်လိုက်သည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ....

“အမယ် .... ဒီကောင်က သိုင်းပညာမတတ်ဘဲ ငါတို့ကို အံတု နှင်သေးတယ် .... သေချင်ပြီထင်တယ် .... ”

ကြိုးဝါးကာ ပြေးဝင်လာသည်။

ကောင်းလှသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ သစ်ကိုင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ အထင်သေးလို့ ပြေးဝင်သော မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားမှာ ကောင်းလှ၏ သစ်ကိုင်းစာ မိသွားသည်။

“ဖျောင်း .... ”

“အား .... ”

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသား မြေပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျန်မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားကြသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့ .... ”

“ချကွာ .... ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ကောင်းလုကလည်း သစ်ကိုင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ....

သိုင်းပညာ တတ်ထားကြသော မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများအား
မယှဉ်နိုင်ဘဲ ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

ကောင်းလု မြေပေါ်လဲကျသွားသည်။

“ဒီကောင့်ကို မှတ်အောင်ဆုံးမကြစမ်း .... ”

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများသည် ကောင်းလုအား ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်
ကန်ကျောက်လိုက်ကြလေသည်။

ကောင်းလု မြေပေါ်လူးလိမ့်သွားသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်ညိုမည်းသွားသည်။

နာခေါင်းထဲ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ စီးကျလာလေတော့သည်။

ကြာလျှင် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံး
သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ....

“ရပ်လိုက်စမ်း .... ”

ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ရပ်တန့်သွားကြပြီး ဟန့်တားလာသူ
အား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ....

မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား
ဘွဲ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ဆံပင်ဖားလျားချထားပြီး မျက်နှာတွင်
အညိုအမည်းများ ပေကျံကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် အရုပ်
ဆိုး အကျည်းတန်နေပါသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ....

“သရဲမ .... ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ....

“ဟုတ်တယ် .... ကျွန်မဟာ သရဲမပဲ .... ဒီနေရာဟာ ကျွန်မရဲ့
ပိုင်နက်လည်း ဖြစ်တယ် .... ”

“ဘာ .... ”

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
ဆိုက်ကြသည်။

သူမက ....

“ကျွန်မရဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ကျူးကျော်ဝင်လာ
ဩတ်အတွက် ရှင်တို့မှာ အပြစ်ရှိနေပြီ .... ကျွန်မကို ဒူးထောက်တောင်း
ခံပြီး ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါ .... ရှင်တို့ကို အသက်ချမ်း
သာပေးလိုက်မယ် .... ”

သူမ၏စကားကြောင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ဒေါသထွက်သွား

ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ပြီး ....

“ဟေ့ .... မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ .... ဒီနယ်မြေမှာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ ဩဇာကို နာခံရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား .... မင်း သေချင်ပြီထင်တယ် .... ”

ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

သရဲမက ....

“သေချင်နေတာက ရှင်ပဲ .... ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း .... ”

“ဝုန်း .... ”

ထိုမြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ အပေါ်မြောက်တက်သွားကာ —
ချောင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကျန်မြေစိမ်းဂိုဏ်းများ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“စော်ကားလိုက်တာ .... ”

“တိုက်ကြလေ .... ”

ညာသံပေးကာ သရဲမထဲ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သရဲမက ....

“သွားကြစမ်း .... ”

ပြောကာ လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဟူး .... ”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြင်းထန်သော လေပွေလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

“အမလေး .... ”

“သေပါပြီဗျ .... ”

ဟူသောအသံများက .... တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

မြေစိမ်းသိုင်းသမားများ ချက်ချင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ အဝေးသို့
ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများသည် သရဲမကို ကြောက်လန့်သွားကြပြီ
ဖြစ်လေ၏။

“ပြေးဟေ့ .... ပြေး .... ”

အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သရဲမသည် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ထွက်ပြေးသွားကြလျှင်
ထိန်းကျင့်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ....

မြေပေါ် လဲကျနေသော ကောင်းလူအား ပွေ့ချီကာ ကမ်းစပ်
သို့ လှေကလေးဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ကောင်းလူကို လှေပေါ်တင်လိုက်သလို သူမကိုယ်တိုင် လှေ
ပေါ်တက်လိုက်သည်။

ချည်နှောင်ထားသော လှေကြီးကို ဖြတ်တောက်လိုက်လျှင်
လှေကလေးမှာ ရေစီးအတိုင်း အရှိန်ဖြင့် မျောပါသွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

ကောင်းလှ သတိရလာသောအခါ နွေးထွေးသော အိပ်ရာ
အောက်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်တို့ ပြော
ဆိုနေကြသော စကားသံများကို ကြားနေရသည်။

“သမားတော်ကြီး .... သူ့ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆို
ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါရှင် .... ”

“အပြင်ဒဏ်ရာတွေက မစိုးရိမ်ရပါဘူး .... တစ်ရက် နှစ်ရက်
အတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ .... ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အဆိပ်
မရှိတယ် .... အဆိပ်က နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်ထားပုံရတယ် .... အဆိပ်
တစ်မျိုးကို ကျန်တဲ့အဆိပ်တစ်မျိုးက ထိန်းထားလိုက်တော့ အသက်
သူ့မှာ ထိခိုက်စရာမရှိပါဘူး .... ”

“ဒါဖြင့် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးပေါ့ .... ”

“အင်း .... ပြောရရင် ထူးဆန်းတယ်၊ သူကသာ အင်အား အပြည့်အဝ အသုံးချမယ် .... ဥပမာ အားစိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် မယ်ဆိုရင် အဆိပ်တန်ခိုး ကြွလာပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် .... ”

“သူ့ကို ဆေးကုလို့မရဘူးလား .... ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိန်းကလေး .... ကျုပ် မတတ်နိုင်ပါဘူး ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆီကိုတော့ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မိ တယ် .... ”

“ဘယ်သူများလဲရှင် .... ”

“သူက တောင်ပေါ်ရသေ့ပါ .... သူ နေထိုင်တာက ချင်ယန် မြို့အနောက်ဘက်စူးစူးက ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှာပါ .... သူ့ဆီသွား ပြီး ဆေးကုနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လုံးဝ သက်သာပျောက်ကင်းသွားမိ လိမ့်မယ် .... ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင် .... ”

ကောင်းလုက ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏အသံကို သူက ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မှတ်မိ သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားသံကြောင့် အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့လည်း လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။

ကောင်းလုလည်း သူတို့အား သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက် ရ၏။

ကောင်းလု အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင် .... ငါ ထင်သလို ကျူကျိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်ပါလား .... ”

ထိုမိန်းကလေးမှာ သရဲမ ဖြစ်လေသည်။

သရဲမ၏အသံသည် ကျူကျိုအသံနှင့် တူနေသည်ဟု ကောင်းလု သင်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု သူ ထင်သလိုမဟုတ်၍ ကောင်းလု အံ့ဩသွားရခြင်း ဖြစ် တော့၏။

ကောင်းလု ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သရဲမက ရှေ့ လာပြီး ....

“ရှင် နေကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား .... ကျွန်မတို့ သွားကြရ တာ .... ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းလုသည် သရဲမကို ကြောက်ရွံ့စွာကြည့်ရင်း ....

“မင်း .... မင်းက .... ”

“မပူပါနဲ့ရှင် .... မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေ မနှောင့်ယှက်ရလေ တာ ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ် .... ရှင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အဆိပ် တွက် ကုသဖို့ ရသေ့တောင်ကို သွားကြရလိမ့်မယ် .... ”

သမားတော်အဘိုးအိုက ....

“ဟုတ်တယ် သူငယ် .... အချိန်မီ ဆေးကုလိုက်တာ ကောင်း သ် .... ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အဆိပ်တွေဟာ မင်းကို ဝေခဲ ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် .... ”

ကောင်းလှသည် စုစုကြောင့် အဆိပ်မိခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ သိရှိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ....

“ကျုပ်က .... ”

“ကျွန်မတို့ ရသေ့တောင်ကို သွားကြမယ် .... ”

သရဲမက ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်းလှက ....

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းက အိလန်ကို ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ် .... ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ .... ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ သရဲမက ကြားဖြတ်ပြောလေသည်။

“အိလန်အတွက် ရှင် ဘာမှတွေးမနေပါနဲ့တော့ .... သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး .... ”

“ဗျာ .... ”

“သူ သေဆုံးသွားပါပြီရှင် .... ”

ကောင်းလှ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“တောက် .... ကျုပ်က မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဘယ်တော့မှ မသေဘူး .... ”

ကြီးဝါးလိုက်သည်။

သရဲမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်က မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျန်းမာအောင် အရင်ဆုံးနေရမယ် .... သိုင်းပညာတတ်အောင် သင်

“ယ် .... ဒါမှ ရှင်ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်လား .... ”

ကောင်းလှ ငိုငိုသွားလေသည်။

“ကျုပ် သိုင်းပညာသင်ရမယ် ဟုတ်လား .... ”

“ဟုတ်တယ် .... ”

“မဖြစ်နိုင်တာ .... ”

“ဒါဖြင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို နှိမ်နင်းမယ်ဆိုတာကော ဖြစ်နိုင်ပါလား .... ”

“ကျုပ် .... ”

“ရှင် သိုင်းပညာမသင်ဘဲ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို သွားပြီး ရင်ဆိုင်လို့ တော့ ရှင်ပဲ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ် .... ”

ကောင်းလှက ....

“ကျုပ် သိုင်းပညာ ဘယ်လိုသင်ရမှာလဲ .... ”

မေးလိုက်သည်။

သရဲမက ....

“ရှင်မှာ မြွေးရှင်တယ်မဟုတ်လား .... မြွေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် မတွေ့အောင်ရှာဖွေ ကြိုးစားပါ .... တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ရှင်ဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ .... ”

ကောင်းလှက ....

“ကောင်းပါပြီဗျာ .... ကျုပ် ကြိုးစားပါမယ် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

သရဲမက ....

“ရှင် ကြီးစားချင်ရင် ရှင်ကိုယ်ထဲက အဆိပ်တွေ အရင်ဆုံး ပျောက်သွားအောင် လုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ် .... ”

ကောင်းလူ ဘာမျှ မတတ်သာတော့ဘဲ သရဲမ၏ စကား နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

ကောင်းလူနှင့် သရဲမတို့သည် သမားတော်အိမ်မှ ထွက်လာကြ

သည်။

အိမ်အပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် လမ်းပေါ်တွင် စည်ကားနေ သည်ကို တွေ့သည်။

သည်ကို

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် ဥဒဟို လာနေကြသည်။

လာနေ

အဆောက်အအုံကြီးငယ်များသည်လည်း လမ်းဘေးတစ်ဘက် တွင် နေရာယူထား၏။

ခွက်တွင်

စည်ကား သိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီး တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေ သင်း တွေ့လိုက်သည်။

သင်း

ကောင်းလူ အံ့သြသွားပြီး ....

“ဒါ .... ဒါ .... ချင်းယန်မြို့ကြီး မဟုတ်လား .... ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။

သရဲမက ....

“ဟုတ်တယ်လေ .... ”

“ဟာ .... ဒါဆို ကျုပ်အဒေါ်နဲ့ သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ် .... ”

“ရှင်အဒေါ်က ဒီမြို့မှာ ရှိတယ်ဟုတ်လား .... ”

“ဟုတ်တယ် .... ”

သရဲမ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ....

“ကောင်းပြီလေ .... ရှင် တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားတွေ့

ပါ .... ကျွန်မ မြို့အနောက်ဘက် အထွက်လမ်းက စောင့်နေမယ် -
ရှင် လာခဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား .... ”

“ကောင်းပါပြီ .... ”

သရဲမသည် .... ကောင်းလုကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေ
သည်။

ကောင်းလုလည်း အဒေါ်ဖြစ်သူ နေထိုင်သည့် အရပ်သို့ ထွက်
သွားသည်။

အခု ....

ကောင်းလုသည် မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ပြောင်းလဲဝတ်
ဆားပြီး ဖြစ်သည်။

သူ၏အသွင်မှာ သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့် ကွဲပြားခြားနားခြင်း
မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ....

လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ကောင်းလုအား အမူမထားဘဲ
ညီနောင်ကိုယ်ငှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပါတော့သည်။

ကောင်းလုက ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာရင်း လမ်းကြား
လေးတစ်ခုကို ရောက်လာသောအခါ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်
ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကောင်းလု ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေပါလား .... ဒုက္ခပါပဲ .... ”

မည်သို့ ပြုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် မြွေစိမ်းရိုက်သားနှစ်ယောက်
သည် စကားတပြောပြောဖြင့် သူ၏ဘေးမှ ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ့ကို မသိလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ....”

ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆက်သွားလိုက်လျှင် မကြာမီ အိမ်တစ်
လုံးရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအိမ်မှာ တံခါးများပိတ်ထားပြီး လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ
မတွေ့ရချေ။

ကောင်းလှ အံ့ဩသွားသည်။

သူ၏အဒေါ်နှင့် မိသားစုသည် မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွား
ကြပါသနည်း။

ကောင်းလှသည် ဝဲဘက်ရှိ အိမ်တစ်လုံးသို့ သွားကာ သတင်း
စုံစမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ....

“ကောင်း မိသားစုတွေကို မြွေစိမ်းရိုက်သားတွေ ဖမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်သွားတာ မကြာသေးဘူး .... သူတို့နဲ့ ပတ်သက်သူတစ်ယောက်
ကို မြွေစိမ်းရိုက်က အလိုရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ် ....”

ဟု သိရလေသည်။

ကောင်းလှ ထိတ်လန့်သွားသည်။

မြွေစိမ်းရိုက်သည် သူ့အား အငြိုးတကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေပြီ
မဟုတ်ပါလော။

မြစားအကြောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကောင်းလှ နားလည်လိုက်လေ
သည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းကို သရဲမကို ပြော
ပြပြီး အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်မည်ဟု တွေးကာ ခပ်သုတ်သုတ်
သွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းကြားလေးထဲမှ ဖြတ်ကာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိ
သာသောအခါ .... မြွေစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်စု အဘိုးအိုတစ်
ယောက်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

ကောင်းလှ ရင်ထိတ်သွား၏။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားကြသူများမှာ မြွေစိမ်းရိုက်သားများ
ဖြစ်ကြပြီး အဘိုးအိုမှာ သူ့ကို ဆေးကုပေးခဲ့သော အဘိုးအိုဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလော။

မြွေစိမ်းရိုက်သည် ကောင်းလှကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလှသည် လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်ကွယ်
၌ ကပ္ပာကယာ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေလိုက်၏။

မြွေစိမ်းရိုက်သားများသည် သမားတော် အဘိုးအိုကို ဖမ်းဆီး
ဆောင်ကာ ဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။

အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့မှ ကောင်းလှ သစ်ပင်နောက်
၌မှ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်နေပြီး နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများ စိုရွဲနေပါသည်။

ထိုစဉ် ....

“မင်း မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေကို ကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား” စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။

“ဟင် ....”

ကောင်းလှ အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ....

မလှမ်းမကမ်း၌ သူ့အား ပြီးပြနေသော သူ့တောင်းစားတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ခင် .... ခင်ဗျား ....”

သူ့တောင်းစားကြီးက ....

“မင်း မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေကို ကြောက်နေတာလား” ထပ်မေးလာသည်။

ကောင်းလှက ....

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ကြောက်ရမှာလဲဗျ ....” ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ့တောင်းစားကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း မကြောက်ရင် ဘာကြောင့် ပုန်းနေတာလဲ ....”

“ကျွန်တော်က ....”

“မင်း မပြောနဲ့ .... တစ်ဖြုံလုံးက ကြောက်နေကြတာကွ”

“ဗျာ ....”

“အခု မြွေစိမ်းဂိုဏ်းက ချင်ယန်တစ်ဖြုံလုံးကို စိုးမိုးထားပြီး သူတို့ရဲ့ဌာနခွဲတစ်ခုကို ဒီမှာလာပြီး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖွင့်ထားလိုက်ကြပြီ ....”

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသည် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ရေလှိုင်းဂူနန်းအား အပြီးတိုင် ချေမှုန်းပြီးသည်နှင့် ခေါင်းထောင်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရေလှိုင်းဂူနန်း၏ သိုင်းကျမ်းသည် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားပြီး နောက်ပိုင်း ထိုသိုင်းကျမ်းထက် မြစားက ပိုပြီး အရေးကြီးကြောင်းလည်း အားလုံး သဘောပေါက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသည် မြစားအကြောင်းကို သိနေပြီဖြစ်၍ သူ့အား သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ကောင်းလှ ငေးငိုင်နေစဉ် သူ့တောင်းစားကြီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကြောင့် သိုင်းလောကမှ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေကော အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကော ချင်ယန်ဖြုံကို ရောက်လာကြမှာ သေချာတယ် .... သိုင်းလောကသားတွေ ခြေစွပ်တဲ့နေရာမှာ သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်စမြဲပဲ ....”

ကောင်းလှက ....

“ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး ခင်ဗျာ ....”

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး .... ”
ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လေသည်။

“နေဦး .... ”
သူတောင်းစားကြီး ဟန်တားလိုက်သည်။

ကောင်းလု ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။
သူတောင်းစားကြီးအား လှည့်ကြည့်ပြီး ....

“ဦး ဘာပြောချင်လို့လဲ ခင်ဗျား .... ”
မေးလိုက်သည်။

သူတောင်းစားကြီးက ....
“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကလူတွေဟာ ကောင်းလုဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ဦး
ကို လိုက်ရှာနေကြတယ် .... မင်းဟာ ကောင်းလု မဟုတ်လား”

“ဗျာ .... ”
“မင်းရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ အဝတ်အစားကို သူတို့ ပြောနေသံ
ကို ကြားရတာနဲ့ နှိုင်းကြည့်ပြီး ကျုပ် ရိပ်မိလိုက်တာပါ .... ”

ကောင်းလု မျက်နှာပျက်နေသည်။
သူတောင်းစားကြီးက ....

“မင်း ဒီအတိုင်း လျှောက်သွားနေမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခရောက်သွား
လိမ့်မယ် .... ”
ပြောသည်။

“ကျွန် .... ကျွန်တော် .... ”
“မပူပါနဲ့ကွာ .... မင်းကို ငါ ကူညီပါ့မယ် .... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဗျာ .... ”
ထိုစဉ် ....
အဝေးမှ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ

သူတောင်းစားကြီးက ....
“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေ ခြေစွပ်နေကြတယ် .... မင်းကို သဲကြီး
မကြီး လိုက်ရှာနေကြတယ် .... တွေ့သွားရင် မလွယ်ဘူး .... က
လာ .... ငါနောက်လိုက်ခဲ့ .... ”

ကောင်းလု လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။
ကောင်းလုသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။

မြို့စွန်တစ်နေရာ ....
 သူတောင်းစားကြီး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရာ
 ကောင်းလှသည် မြို့စွန်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။
 မြို့စွန် လူပြတ်သောတစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် သူတောင်းစား
 ကြီးက ရပ်လိုက်ပြီး ....
 “မင်းက ကောင်းလှဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်” ဟု မေးလာ
 လေ၏။
 ကောင်းလှ ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ဟုတ်ပါတယ် .... ကျွန်တော် ကောင်းလှပါ”
 သူတောင်းစားကြီးက ရယ်မောလိုက်၏။
 “ကောင်းတယ်ဟေ့ .... မင်းဆီမှာ .... မြစား ပါတယ်မဟုတ်
 လား .... ”
 “ဗျာ .... ”
 “မြစား ငါ့ကို ပေးစမ်း .... ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း သေသွားမယ်”
 “ဟင် .... ခင် .... ခင်ဗျား .... ”

သူတောင်းစားကြီး၏ ဇာတိရုပ် ပေါ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 “မင်း အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ပေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ ....
 မင်းအသက်ကို ငါ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ် .... ”
 ကောင်းလှ အံ့ကြိတ်လိုက်၏။
 “မပေးဘူး .... ”
 “ဘာကွ .... ”
 ကောင်းလှ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။
 သူတောင်းစားကြီးက ....
 “မင်း သေချင်ပြီထင်တယ် .... ”
 ကောင်းလှ အကျပ်ရိုက်သွားလေသည်။
 သူတောင်းစားကြီးက ....
 “မင်း ငါ့လက်က မလွတ်စေရဘူး .... ”
 ထိုစဉ် ....
 “လက်စသတ်တော့ မြေခွေးအိုကြီးက ဒီမှာ ရောက်နေတာ
 ဖို့ .... ”
 ချိုလွင်သော စကားသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
 ထိုက်ရလေ၏။
 ကောင်းလှ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ သရဲမ ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။
 ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားလေသည်။
 “မင်း ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ .... ”

သူတောင်းစားကြီးက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ .... ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်မရှုပ်ဘဲ နေရင်ကောင်းမယ် .... ”

“ခစ် .... ခစ် .... ခစ် .... ”

သရဲမက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ သတင်းပျံ့တာက မြန်လှချည်လား ... ဘာလဲ .... ရှင်ကကော မြစားအကြောင်းကို သိသွားပြီ ဟုတ်လား”
သူတောင်းစားကြီးမှာ သိုင်းလောက၌ မြေခွေးအိုကြီးဟု ထင်ရှားသော စန်းရယ် ဖြစ်လေသည်။

စန်းရယ်သည် မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

မြေခွေးအိုကြီး စန်းရယ်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အကြောင်း သိနေတာကို ချီးကျူးပါတယ် .... ရေလှိုင်းဂူနန်းမှာ မြေစိမ်းရှောင်သိုင်းမယ်တော် ဇာတိမြို့ပဲ လိုက်သလို သူမြစားလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာကို သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးက သိထားကြတယ် .... ဒါပေမယ့် ရေလှိုင်းဂူနန်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို မြေစိမ်းဂိုဏ်းက ဖုံးကွယ်ထားသောကြောင့် မြစားကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ကြဘူး .... မကြာသေးခင်က မြေစိမ်းဂိုဏ်းက ရေလှိုင်းဂူနန်းကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့သတင်းနဲ့ အတူ မြစားအကြောင်း သတင်းပေါက်ကြားသွားတယ် .... ခုဆိုရင် သိုင်းလောကသားတွေဟာ .... မြစားကို ရှာဖွေဖို့ ချင်းယန်ဒေသကို

ဦးတည်လာနေကြပြီ .... ”

သရဲမ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ရှင်က မြစားကို မရနိုင်ပါဘူး .... ”

“ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲ .... ”

“ကျွန်မ ရှိလို့ပေါ့ .... ”

“ဪ .... ”

စန်းရယ် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ....

“မင်း ရုပ်ဖျက်ပြီး သရဲမလေးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်လာမယ့် ရုပ်ဖျက်ထားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ် .... ကိုယ့်ရဲ့ ခင်ကိုယ်ရုပ်သွင်ကို .... ဖော်မပြရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ကြောက်နေရမှာလား .... ”

သရဲမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကြောက်တာ မကြောက်တာ အရေးမကြီးပါဘူး .... ရှင် ဒီနေရာက ထွက်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် .... ”

“ကျုပ်က မသွားဘူးဆိုရင်ကော .... ”

“စိတ်ချ .... ကျွန်မက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါမယ် .... ”

စကားဆုံးလျှင် သရဲမလေးက စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ခပ်မည်းမည်း အလုံးလေးတစ်လုံးအား မြေပေါ်ပစ်ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဂုန်း .... ”

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
အဝါရောင်မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှံ

လွှမ်းသွားလေတော့သည်။

စန်းရယ် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ၏။

လေငွေ့ယမ်းတိုက်လာသောအခါ အဝါရောင်မီးခိုးများသည်
လေနှင့်အတူ လွင့်မျောသွားလေ၏။

စန်းရယ်က မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းလှစွာ
သရဲမလေးတို့ကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။

စန်းရယ် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

နားထဲ၌ လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲဖြင့် အနောက်ဘက်တွင်
သူန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကောင်းလှ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာလေသည်။

ခေါင်းထဲ၌လည်း မူးနောက်လာသဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်

သို့ဖြင့် ....

အတန်ကြာသောအခါ သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားသည့် သရဲမလေးက
ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သဖြင့် ကောင်းလှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို
အခါ မြင့်မားသော တောင်တစ်လုံးပေါ် ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
လေသည်။

ကောင်းလှ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျုပ် .... ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ .... ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

သရဲမလေးက ....

“ကျွန်မ ခေါ်လာတာပေါ့ရှင် .... ”

ကောင်းလုက မယုံနိုင်သော လေသံဖြင့် ....

“မင်း .... မင်းဟာ လူသား သရဲလား .... ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

သူ၏စကားကြောင့် သရဲမလေးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ပါရှင် .... ကဲ .... လာပါ”

သူမသည် ကောင်းလုကို လက်တွဲခေါ်သွားလေသည်။

ကောင်းလုလည်း လိုက်ပါသွားရာ မကြာပါချေ။ သာယာလှသော တောအုပ်အတွင်း၌ ဝါးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်လေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သရဲမလေးက ....

“ရသေ့ကြီး .... ရသေ့ကြီး .... ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

သူ့အသံကြောင့် ဝါးအိမ်ထဲမှ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“မိန်းကလေး .... ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့ ကျွန်

အီကို ရောက်လာရတာလဲကွယ် .... ”

ဟု မေးလေ၏။

သရဲမလေးက ....

“ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ အဆိပ်မိထားပါတယ် .... ဒါကြောင့် ဆေးကုဖို့ လာခဲ့တာပါရှင် .... ”

“ဪ .... ဪ .... ”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ကို အားကိုးတကြီး လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကလည်း ညီရမှာပေါ့ကွာ .... ကဲ .... အထဲကို ဝင်ခဲ့ကြပါ”

သရဲမလေး ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“လာ .... ”

ကောင်းလု၏ လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ရသေ့ကြီးက သူတို့ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

ရေခွေးကြမ်းနှင့် သစ်သီးဝလံများ ချ၍ ကျွေးမွေးလေသည်။

သရဲမလေးက ....

“ရသေ့ကြီး .... ကျွန်မ မိတ်ဆွေရဲ့ အခြေအနေကို စစ်ဆေးပေးထားရှင် .... ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“ဖိတ်ချပါကွယ် .... ကျုပ်အီကို ရောက်လာတဲ့ .... ဘယ်လို ဆရာရှင်မျိုးမဆို သက်သာပျောက်ကင်းသွားစေရမယ်လို့ တာဝန်ယူ

ပါတယ်ကွယ် .... ကဲ .... မောင်ရင်လေးရဲ့ ဝေဒနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင် .... ”

ကောင်းလု ထိတ်လန့်နေသည်။

သူတို့သည် တောင်ပေါ်ရသေ့ ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

ချင်းယန်မြို့မှ သမားတော်အား မြွေစိမ်းဂိုဏ်းမှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် သူတို့သည် တောင်ပေါ်ရသေ့ထံသို့ သွားရောက်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း မြွေစိမ်းဂိုဏ်းက သိရှိသွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။

သူတို့နောက်သို့ အန္တရာယ်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ကောင်းလု အခက်ကြုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီးသည် ကောင်းလု၏ လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ....

“လက်စသတ်တော့ ဒီသူငယ်က အဆိပ်နှစ်မျိုး မိထားတာကိုး .... ”

ဟု ရှေ့တော်လိုက်လေသည်။

သရဲမက ....

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် .... ဟုတ်ပါတယ် .... ”

အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“ဘာမှမပူပါနဲ့ကွယ် .... ကျုပ် ဆေးတိုက်လိုက်ပါ့မယ် .... ”

ဆေးသောက်ပြီး ထမင်းတစ်အိုးချက်လောက် ကြာတာနဲ့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ် .... ”

သရဲမကော ကောင်းလုပါ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“ရှေ့ .... ဒီဆေးကို သောက်လိုက် .... ”

ဆေးလုံးလေးနှစ်လုံး ထုတ်ပေးလေသည်။

ဆေးလုံးတစ်လုံးမှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်ဆေးတစ်လုံးမှာ အစိမ်းရောင်ဖြစ်လေသည်။

သရဲမက ....

“သောက်လိုက်ပါရှင် .... ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းလုလည်း မငြင်းဘဲ ဆေးကိုယူ၍ သောက်လိုက်လေသည်။

ဆေးလုံးလေးနှစ်လုံးကို သောက်ချပြီးသည်နှင့် .... တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရင်ထဲ ပျို့တက်လာပြီး ....

“ဝေါ့ .... ”

အမည်းရောင်အရည်များ အန်ချလိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် .... အဆိပ်တွေကို အန်ထုတ်ပစ်နိုင်လိုက်ပြီ ဆိုရင် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် .... ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူး .... ”

သရဲမလေးက လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေကို ဆေးကုပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် .... ”

ရသေ့ကြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ် .... သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာဖို့ ကျုပ်တတတ်စွမ်းသလောက် ကယ်တင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူပါ .... ကဲ ကဲ - အနားယူလိုက်ကြဦး .... ”

သရဲမက ကောင်းလုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ....

ကောင်းလု၏ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ခုကြားမှ အညိုရောင် သန်းနေမှုများ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွားဖို့ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ရှင် သက်သာသွားပြီလား .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ် .... ”

သူ တစ်စုတစ်စုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ....

“ဟူး .... ဟူး .... ဟူး .... ”

အပြင်ဘက်မှ အဝတ်လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင် .... ”

သရဲမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရောက်လာပြီ။ နှင် အထဲမှာပဲနေ .... အပြင်မထွက်နဲ့ .... ”

သူမသည် ရသေ့ကြီးကိုကြည့်ပြီး ....

“ရသေ့ကြီး .... ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေကို စောင့်ရှောက်ထားပါရှင်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

“မိန်းကလေး ဘာများဖြစ်လို့လဲကွယ် .... ”

သရဲမလေး အဖြေမပေးဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ....

“ကောင်းလု မင်း ထွက်လာခဲ့ပါ .... ”

အပြင်ဘက်မှ အော်ပြောလိုက်သော အသံဩဩကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကြားလျှင် ....

“ဆရာကုန်စွန် .... ”

ကောင်းလု အထိတ်တလန့် ရှေ့တော်လိုက်လေသည်။

သရဲမလည်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“စည့်သည်တွေ ရောက်လာကြတာကိုး .... မိန်းကလေးတို့နဲ့

အသိမိတ်ဆွေတွေလား .... ”

ကောင်းလု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး .... ရန်သူပါ .... ”

“ဟေ .... ”

ရသေ့ကြီး အံ့ဩသွားပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ နေရာဟာ အားလုံးအတွက် ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာတစ်ခုပါ .... ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလို့မရပါဘူး .... မင်းတို့ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွယ် .... ကျုပ် သူ့ကိုသွားပြီး ဖျောင်းဖျပေးပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မသွားနဲ့ .... ”

သရဲမလေးက လမ်းပိတ်ဟန့်တားလိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီးက ....

“မိန်းကလေး .... ”

“ရသေ့ကြီး .... သူတို့ဟာ လူ့အသက်ကို .... ဖက်ရွက်လေး လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားတဲ့ လူဆိုးတွေပါ .... ရသေ့ကြီးကိုမိ ဒုက္ခပေးကြပါလိမ့်မယ် .... ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ် .... ကျုပ်က .... ”

သရဲမက ....

“ရသေ့ကြီး အပြင်မထွက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ .... ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဝင်ရှင်းပါမယ် .... ”

ထိုစဉ် ....

“သူ ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ အထဲဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ .... က သွားကြစမ်း .... ”

ဆရာကုန်စွမ်း၏ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားအချို့သည် ဓားကိုယ်စီတိုင်၍ အိမ်ထဲသို့ ပြေးထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ထွက်သွားစမ်း .... ”

ဟု အော်ငေါက်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုတွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း .... ”

ပြင်းထန်သော လေပွေလှိုင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ....

“အား .... ”

“အင့် .... ”

“အောင်မယ်လေးဗျာ .... ”

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများမှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။

သရဲမက ကောင်းလုနှင့် ရသေ့ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ....

“ရှင်တို့ အနောက်ဘက်အပေါက်က မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါ။ ရန်သူတွေကို ကျွန်မ တားဆီးထားမယ် .... ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်းလုကော ရသေ့ကြီးပါ တုတ်တုတ်ဖျ မလှုပ်ကြချေ။

သရဲမက ....

“ပြေးကြလေ .... ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒီနေရာဟာ ကျုပ်ပိုင်တဲ့နေရာပါ မိန်းကလေး .... ကျုပ်မှာ ရန်သူမရှိပါဘူး .... ဒါကြောင့် ကျုပ် ထွက်ပြေးစရာ မလိုပါဘူးကွယ်”
ကောင်းလုက သရဲမကို ငေးကြည့်ရင်း အိလန်ကို မြင်ယောင် နေမိလေသည်။

အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အိလန်သည် ရန်သူများ ကို ရင်ဆိုင်ဟန်တားခဲ့ပြီး သူ့အား ထွက်ပြေးခိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ် သူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပါ၏။

အိလန်က မည်သို့ရှိမည်ကို မသိနိုင်ပါ။

သူမ အခြေအနေကောင်းမည် မဟုတ်ဟု နားလည်ထားလေ တော့သည်။

ကောင်းလု ဝိုင်နေသဖြင့် သရဲမ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေ သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ .... ထွက်သွားပါတော့လား”
အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ....

“မင်းတို့ သွားလို့ မရတော့ပါဘူး .... ”

လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲစင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူမှာ ဆရာကုန်စွန့် ဖြစ်ပါသည်။

သရဲမ လမ်းပိတ်ဟန်တားလိုက်ပြီး ....

“ရှင် နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအဆိုး မဆိုနဲ့ .... ”

ပြောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား .... ”

ဆရာကုန်စွန့် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းလု .... မင်း တယ်ကံကောင်းပါလား .... မိန်းကလေး
=တွက် မင်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေကြပါလား .... ”

ကောင်းလုအား ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းလုက ....

“လူယုတ်မာကြီး .... အိလန်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်လိုက်ကြ
ပြီလဲ .... ပြောစမ်း”

အော်လိုက်သည်။

ဆရာကုန်စွန့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“အိလန် ဟုတ်လား .... သူ့ကို သခင်လေးကြူစင်က သိမ်းပိုက်
ဒိုက်ပြီလေ .... ”

“ဘာ .... ဘာပြောတယ် .... ”

“ခုဆိုရင် အိလန်ဟာ သခင်လေး ကြူစင်နဲ့အတူ ကျုပ်တို့ မြေ
စိမ်းပိုက်မှာ ဖျော်ဖျော်ကြီး ရှိနေပြီပေါ့ကွာ .... ”

“ခင် .... ခင်ဗျား .... ”

ကောင်းလုသည် ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ဆရာကုန်
စွန့်ထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဆရာကုန်စွန့် ဆီးကြိုပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏လက်ချက်ကြောင့် သိုင်းပညာမတတ်သည့် ကောင်းလု

သေဆုံးသွားရမည်မှာ သေချာသည်။

သရဲမ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ ....

အော်၍ ခုန်ဝင်လာသည်။

သူမသည် ဆရာကုန်စွန့်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဝုန်း .... ”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆရာကုန်စွန့်မှာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကဲ .... လူယုတ်မာကြီး”

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြေးသွားသည်။

သရဲမ ဟန့်တားဖို့ အချိန်မရလိုက်တော့ပါ။

မတတ်သာသည့်အဆုံး သူမလည်း အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်
လိုက်ရသည်။

ကောင်းလုနှင့် သရဲမတို့ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြ
ပြီး ဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်၌ ဆရာကုန်စွန့် ဦးဆောင်သော မြွေစိမ်းဂိုဏ်း
သားများနှင့်အတူ ကျူဝမ်လည်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းလု ဘာမျှမမြင်တော့ဘဲ ဆရာကုန်စွန့်ဆီ ပြေးဝင်သွား
လေသည်။

ဆရာကုန်စွန့် နှာခေါင်းရှုံ့လေသည်။

“ဒီကောင့်ကို ဖမ်းထားလိုက်စမ်း .... ”

အမိန့်ပေးသည်။

ထိုအခါ ....

“ယား .... ”

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားအချို့ ထွက်ပြေးလာပြီး ကောင်းလုကို တိုက်
လိုက်သည်။

ကောင်းလု ပြန်လည်တိုက်လိုက်သော်လည်း လုံးဝ မယှဉ်နိုင်
ဘဲ မြေပေါ်လဲကျလေသည်။

“ဝုန်း .... ”

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများသည် ကောင်းလူအား ဖမ်းဆီးလိုက်ကြ

၏။

သရဲမက ....

“လွတ်လိုက်စမ်း .... ”

အော်၍ ပြေးဝင်တိုက်လေသည်။

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

“အမလေး .... ”

“သေပါပြီဗျ .... ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယင်းဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ကောင်းလူလည်း လွတ်သွားသည်။

သရဲမက ....

“ရသေ့ကြီး .... သူ့ကို ကြည့်ထားပါ .... ”

ပြောပြီး လှမ်းထွက်လာသည့် ရသေ့ကြီးဆီသို့ ကောင်းလူတို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးသည် ကောင်းလူကို ဖေးမထားသည်။

ထိုစဉ် ....

“ဟေ့ .... သရဲမကို ဆုံးမလိုက်စမ်း”

ဆရာကုန်စွန့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ယား .... ”

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများသည် ညာသံပေးပြီး ပြေးထွက်လာကြ

သည်။

သရဲမလည်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်မှာ သေချာ

သည်။

ရုတ်တရက် ....

“ရပ်လိုက်စမ်း .... ”

ကျူဝမ်၏ ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူဝမ်က ....

“သူ့ကို လက်နဲ့ ထိရဲထိကြည့် .... ကျုပ်က အဆုံးစီရင်ပစ်မယ်”

ပြောလိုက်သည်။

ဆရာကုန်စွန့်နှင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်

သွားသည်။

ကျူဝမ်သည် .... အဘယ်ကြောင့် သရဲမဘက်မှ ရပ်တည်နေရပါ

သည်။

ဆရာကုန်စွန့်က ....

“ဆရာကြီး ကျူဝမ် .... သူမက .... ”

သူ၏ စကားမဆုံးမီ ကျူဝမ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ .... မင်းလူတွေကိုခေါ်ပြီး ပြန်သွား”

ဆရာကုန်စွန့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ....

ကျူဝမ်ကို မလွန်ဆန်ရသဖြင့် အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ .... ကျုပ်တို့ သွားပါမယ် .... ”

သူ၏ လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာ သွား၏။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများကလည်း ပြေးလွှား လိုက်ပါသွားကြ သည်။

ဆရာကုန်စွန့်တို့လူစု ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျူဝမ်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

ကောင်းလှ အံ့ကြိတ်နေ၏။

ကျူဝမ်သည် သရဲမအား အဘယ်ကြောင့် အကာအကွယ် ပေး သနည်း။

ကျူဝမ်က ....

“အားလုံးက စိတ်ပူနေကြတာ .... မင်းက ဒီမှာ ရောက်နေတာ

”

ပြောသည်။

သရဲမက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ကျူဝမ်က ....

“မင်း ပြန်လိုက်ခဲ့တာ ကောင်းမယ် .... ”

သရဲမက ....

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး ....

ကျူဝမ် ပြီးသည်။

“ဘာလဲ .... မင်းက ကောင်းလှအတွက် စိတ်ပူနေတာလား
သရဲမက ....

“သူမှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး .... ”

ကျူဝမ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ .... ကျုပ်က သူ့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ် ဆို
ကော .... ”

“ဦးလေး တကယ်ပြောတာလား .... ”

“တကယ်ပေါ့ .... မင်း ပြန်လိုက်ခဲ့လား .... ”

သရဲမ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျူဝမ် ကျေနပ်သွား၏။

“အဖြင့် သွားစို့ .... ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကောင်းလှအား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။

သရဲမ ကောင်းလှကို ကြည့်သည်။

ကောင်းလှလည်း သူမကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။

သရဲမနှင့်ကျူဝမ်တို့အား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။
သရဲမက ....

“ရှင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျူဝမ်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

ကောင်းလှ မနေနိုင်တော့ဘဲ ....

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ .... ”

အော်ပြောလိုက်သည်။

သရဲမနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“သွားပါစေကွယ် .... ”

ရသေ့ကြီး ဟန်တားလိုက်သည်။

ကောင်းလှ လိုက်သွား၍ မရတော့ပါ။

သရဲမနှင့် ကျူဝမ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွား

နောက်ဆုံး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

ထူးဆန်းသောရသေ့

ည ....

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်း ထိန်ထိန်သာနေသည်။
လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။
သို့သော် ....

ကောင်းလှသည် သဘာဝအလှအပများကို ငေးမောခံစားခြင်းမရှိဘဲ ငေးငိုင်နေမိသည်။

ရုပ်ဆိုးမလေး ....

သူ့အပေါ် သဘောကောင်းလှသည်။

ကူညီခဲ့သည် ရုပ်ဆိုးမလေးသည် မီးခိုးရောင်စွန်ကြီး ကျောက်သို့ ပါသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။ အိလန်ကိုလည်း ကြူစင်က ပေးခဲ့၏။

သူ၏အဒေါ်နှင့် မိသားစုမှာလည်း မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံထားရသည်။

ကောင်းလှ ခံပြင်းမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။
အိမ်လေးအတွင်း၌ မီးရောင်များ ကင်းမဲ့၍ မှောင်မည်းနေလေသည်။

ရသေ့ကြီးမှာ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ ထင်ရ၏။ အသံဗလံကြားရဘဲ ငြိမ်သက်လေ၏။

ကောင်းလှ အိမ်ကလေးအပြင်ဘက်၌ ရှိနေ၏။
သူ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအနီး၌ ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမောကြည့်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိလေသည်။
တွေးရင်း တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ငါ ဒုက္ခရောက်တာ ဘာကြောင့်လဲ .... ငါ့အပေါ် စေတနာထားပြီး ကူညီတဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ .... ”

ကောင်းလှ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။
လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသော မြစ်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

မြစ်ရှင် ....
သိုင်းလောကသားများသည် မြစ်ရှင်ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဒီစားကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ် .... ”
ကောင်းလှ၏ ဒေါသသည် မြစ်ရှင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေ၏။

မည်းညစ်ညစ် မြစ်ရှင်ကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ....
“ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ မြစ်ရှင် .... သွားစမ်းကွာ ”

အော်ငေါက်ကာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဆီသို့ ပစ်ပေါင်း
လိုက်သည်။

မြစားနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိတွေ့
လိုက်သည်။

“ချမ်း .... ”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ မီးပွင့်ကလေးများပင် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

မြစားသည် .... ကျောက်တုံးကြီးနံဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ကျသွား
သည်။

ကောင်းလှက ....

“အံ့မယ် .... ဒီလောက်လုပ်တာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟုတ်
လား .... သိကြသေးတာပေါ့ .... ”

ကြီးဝါးပြီး မြစားကို ကောက်ယူပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး
ပေါ်တင်၍ အဆက်မပြတ် ထုချပစ်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ .... ကဲကွာ .... ”

“ချမ်း .... ချမ်း .... ”

မီးပွင့်ကလေးများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။
ထိုစဉ် ....

“မောင်ရင်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ .... ”

စကားသံတစ်ချက် .... ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

ကောင်းလှ လက်ထဲမှ ကျောက်တုံးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

ရုတ်တရက် ....

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး မျက်နှာကို
ထက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်၏။

“မင်းဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့ ဒီလောကုတ်တောင်
စိတ်ဓာတ်ကျနေရတာလဲ .... ”

မေးလာသည်။

လောင်းလုက ....

“ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းလောကနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တဲ့လူ
တစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ဆုံခဲ့ရက”

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
ရသေ့ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့အဖြစ်က .... ဓားခုတ်ရာ လက်လျှိုမိသလို ဖြစ်သွားတာ
ကိုး .... ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေတဲ့ သိုင်းသမားတွေ
ဟာ မကောင်းတဲ့လူက များတယ်ကွဲ့ .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး .... ဒါ
ပေမဲ့ သိုင်းပညာတတ်တဲ့လူတွေက သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ ညှဉ်းပန်း
နှိပ်စက်ခဲ့ ကြတယ် .... စော်ကားခဲ့ကြတယ် .... ဒီလုပ်ရပ်မျိုးကို
ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .... ”

ရသေ့ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ကောင်းလုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ဒီတော့ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းသွားပြီး ရင်ဆိုင်ရင် ကျွန်တော်ပဲ ဒုက္ခ

အချိန်မှာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။
ကောင်းလု၏ ရှိုက်သံ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

ရသေ့ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ယောက်ျားမှန်ရင် မျက်ရည်မကျရဘူးလို့ လူတွေက ပြောကြ
တယ် .... ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အားရပါးရ ငိုချလိုက်တာ
ဟာ ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေ လျော့ပါးပြီး ပေါ့ပါးသွားစေတဲ့သဘော
ရှိပါတယ်ကွယ် .... ”

စာနာ နားလည်နိုင်စွမ်းရှိသော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကောင်းလု ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခုလို အားပေးနှစ်သိမ့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရသေ့ရယ်၊
ကျွန်တော် ခံပြင်းလွန်းလို့ပါ .... ”

ရသေ့ကြီးက ....

ရောက်လိမ့်မယ် .... ဒီတော့ ဆရာကောင်း သမားကောင်းရှာပြီး သိုင်း
ပညာသင်မယ် .... သိုင်းပညာတတ်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် သူတို့ကိုသွားပြီး
ဆုံးမမယ် .... ”

စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောချလိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီးက ....

“ဪ .... မင်းက ကိုယ့်ကိုနှိပ်စက်တဲ့လူတွေကို လက်စားချေ
ချင်လို့ သိုင်းပညာသင်ချင်တာကိုး .... ”

ကောင်းလှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျ .... မတရားတာ လုပ်တဲ့
လူတွေကို ဟန်တားဆုံးမချင်တဲ့သဘောပါ။ ဆုံးမမယ့်လူရှိမှ မကောင်း
တဲ့လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန့်က ရပ်သွားမယ် .... အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ ဒုက္ခ
မရောက်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ .... ”

ရသေ့ကြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ မွန်မြတ်လှပါတယ်။
မင်းက ဘယ်သူ့ဆီကို သွားပြီး သိုင်းပညာသင်မလဲ၊ ပြောပါဦး .... ”

“ကျွန်တော် .... ”

အားတက်သရောဖြစ်နေသည့် ကောင်းလှ ချက်ချင်းငိုငံကျ
သွားတော့၏။

သူ့အား မညီသူက သိုင်းပညာသင်ပေးမည်နည်း။

သင်ပေးသည့် သိုင်းပညာသည် သိုင်းသမားဆိုးများကို နှိမ်နင်း
နိုင်ပါမည်လော။

အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်ကြောင်း မှားလည်လိုက်
လေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း ဘယ်သူ့ဆီသွားပြီး သင်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး .... ”

ဟု ထပ်မေးလာလေ၏။

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း ဘယ်သူ့ဆီသွားပြီး သင်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး” ဟု ထပ်မေး
လာလေ၏။ ကောင်းလှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘယ်သူ့ဆီကိုသွားသင်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိသေးပါ
ဘူးခင်ဗျာ။ သင်ပေးနိုင်မယ့်လူကို လိုက်ရှာရမှာပါပဲ .... ”

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း .... ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေနိုင်မလား”

ဟု မေးလာပြန်သည်။

ကောင်းလှက ....

“ကိစ္စရှိလို့လား .... ”

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း .... သည်းခံနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကို ပညာသင်ပေးမယ့်
ဆရာတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ် .... ”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

“တ .... တကယ်ပြောတာလားဗျာ .... ”

ရသေ့ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ .... လူဝတ်ကြောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လိမ်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးကွယ် .... ”

ကောင်းလှ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် နေပါမယ်ခင်ဗျာ”

ရသေ့ကြီး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အရင်စလို မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦး .... မင်း သည်းခံနိုင်မလားဆိုတာ အရေးကြီးတယ် .... ”

“ကျွန်တော် .... ”

“ဘယ်လို အခက်အခဲ ဒုက္ခပဲတွေ့ တွေ့ သည်းခံနိုင်ရမယ်၊ ဖြစ်ပါ မလား .... ”

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိ၍သာ .... ယခုကဲ့သို့ ပြောနေခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ကောင်းလှ ဆင်ခြင်မိလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ....

“ဘယ်လိုအကြောင်းများရှိလို့လဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိခွင့်မရနိုင် ဘူးလား ခင်ဗျား .... ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“အင်း .... ကျုပ်ပြောပြထားလိုက်ရင် မင်း သည်းခံနိုင်တယ် သည်းမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်သိနိုင်ပါတော့ မလဲ၊ ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်”

ကောင်းလှမှာ ရသေ့ကြီး၏စကားကို ယုံရနိုးနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရဖြစ် သွားလေသည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“ကျုပ်ကို ကတိမပေးခင် မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး” ဟု ပြောလေ၏။

ကောင်းလှမှာ မိမိဘာသာ သိုင်းပညာသင်ပေးမည့် ဆရာကို နှိပ်ရှာဖို့ အစွမ်းအစမရှိကြောင်း နားလည်မိသည်။

ရသေ့ကြီးသည် သူ့အား ဆေးကုပေးပြီး အသက်ကယ်မယ့်သူ နည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏အကျိုးကို လိုလားသဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ဆင်ခြင်မိလာသဖြင့် ....

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်ခင်ဗျာ .... ”

ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ .... စဉ်းစားပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပါပေတယ်ကွယ်၊ မင်းရဲ့သည်းခံနိုင်တဲ့ စိတ်က မင်းကို အခြားပေးပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ကဲ .... မြေးကိုလည်း ဖျက်ဆီးမနေပါနဲ့ ကျား၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း မထားပါနဲ့၊ တစ်နေရာရာမှာ ခဏ နှစ်ထားလိုက်ပါ၊ မြေးဟာ တစ်ချိန်မှာ မင်းအတွက် အသုံးဝင် ကောင်း ဝင်လာနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ .... ”

ကောင်းလှသည် ရသေ့ကြီး၏စကားကို နားထောင်ပြီး မြေး၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား၌ ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီးက ....

“ကဲ .... ညဉ့်လည်းနက်လှပြီ၊ အနားယူလိုက်တာ ကောင်း
မယ်၊ အရာရာကို သည်းခံနိုင်ရမယ်၊ ဘယ်အရာမဆို အချိန်မတန်သေး
ရင် ဘာမှဖြစ်မလာတတ်ဘူးဆိုတဲ့ လောကသဘာဝတရားကို နား
လည်နိုင်ရမယ်၊ ကဲ .... လာ .... လာ”

ကောင်းလုကိုခေါ်၍ အိမ်လေးဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ကောင်းလုသည် လိုက်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြပြီး အိမ်
ထဲ လှမ်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ....

“ဟူး .... ဟူး .... ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ကြရသည်။

(ပထမပိုင်း) ခြောက်

(ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်၊

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

မြစားရှင်

(ခုထိထိုင်-ဇာတ်ဆမ်း)

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
လူတစ်ယောက်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ကောင်းလူတို့ ခြေလှမ်းရပ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ
သည်။

ရောက်လာသူကိုတွေ့ရလျှင် ....

“ဟင် .... ဆရာကုန်စွန်”

ကောင်းလူ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

မှန်ပေသည်။ ညဉ့်အချိန်မတော်မှ ရောက်လာသူမှာ ဆရာ
ကုန်စွန်ဖြစ်နေပါတော့၏။

“ဟား .... ဟား .... ဟား”

ကုန်စွန် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး ကောင်းလူထံသို့ လှမ်းလာရင်း....

“ကျုပ် ပြန်လာမယ်လို့ မင်းတို့မထင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျုပ်
ဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးတတ်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ .... ”

ကောင်းလု မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကိုပြန်လာတာ စွန်ကြီးကျူးစမ်းသိရင် ဒုက္ခရောက် သွားလိမ့်မယ် .... ”

ကုန်စွန်က ....

“ဟေ့ .... ငါ့ကို လာပြီး မမြိမ်းခြောက်နဲ့ မရဘူး၊ စွန်ကြီးထွက် သွားပြီးမှ ငါလာခဲ့တာ၊ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ဘူး၊ ဝ”

ကောင်းလုက ....

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ပြန်လာတာလဲ”

“မြိမ်းကို လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို ဆုံးမချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ခင် .... ခင်ဗျား”

ကုန်စွန်က ရှေ့တိုးလာသည်။

“ကောင်းလု .... ငါ့လက်က လွတ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူးကွ၊ မင်းလည်း မလွတ်ဘူး”

ကောင်းလု ခံပြင်းသွားတော့သည်။

ဟုန်စွန်တို့သည် အိလန်းကို ဒုက္ခပေးရုံသာမက မိမိကိုပါ ချမ်း သာမပေးဘဲ ဒုက္ခပေးလို့နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကုန်စွန်အား ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရင်ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ .... ခင်ဗျားစော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားလို့ မရဘူးဆိုတာ သိရမှာပေါ့ဗျာ”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းလု .... မင်း အရာရာကို သည်းခံမယ်လို့ ကျုပ်ကို ကတိပေးခဲ့တယ်နော် .... ”

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

ကောင်းလု ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရသေ့ကြီး လူက ....

ရသေ့ကြီးသည် နားမထောင်ဘဲ မျက်လွှာချထားလိုက်သဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ကုန်စွန်သည် ချမ်းသာပေးမည်မဟုတ်ဘဲ မိမိကို ရက်ရက်စက် စက် နှိပ်စက်မည်မှာ သေချာနေပါတော့၏။

ကောင်းလု အခက်ကြုံသွားရပေသည်။

ရသေ့ကြီးသည် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ အိမ်ထဲဝင်သွားလေ တော့သည်။

သူ ကုန်စွန်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

ကုန်စွန်းက ....

“ကဲ .... မြိမ်း ဘယ်မှာလဲ၊ ထုတ်ပေးစမ်း”

ငေါက်လိုက်၏။

ကောင်းလုသည် ရသေ့ကြီးအား ကတိပေးထားသဖြင့် သည်းခံ နိုင်သော်လည်း မြိမ်းကိုမူ ထုတ်ပေးနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ....

“မရှိဘူး .... ”

၁. တက္ကသိုလ်ဝင်ကြမ်း

ပြောလိုက်လေသည်။

ကုန်စွမ်းက ....

“မင်း သေချင်ပြီထင်တယ် .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ်မှာ မရှိလို့ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပဲဗျ .... ”

လိမ်ပြောလိုက်လေသည်။

ကုန်စွမ်းက ....

“ကဲ မရှိဦးကွ .... ”

ငေါက်ကာ လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ခွပ် .... ”

“အား .... ”

ကောင်းလု မြေပေါ်ပုံလျက်သား ကျသွားလေသည်။

ကောင်းလုသည် ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ လက်သီးတစ်ချက်တည်းနှင့် မေ့မြောသွားတော့သည်။

ကုန်စွမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကောင်းလု၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ရှာကြည့်လိုက်ရာ မြဇားကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ခွေးကောင် အိမ်ထဲမှာ ဝှက်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ရှေ့တံ ကာ ရသေ့ကြီးရှိနေသည့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

သုံးတန်စည်းတား

ထုပ်တန်းပေါ်တွင် မီးအိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

မီးအိမ်မှာ အလင်းရောင်ကြောင့် အိမ်ထဲ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေသည်။

ကုန်စွန်က အိမ်ထဲရောက်လာသောအခါ တရားထိုင်နေသော ရသေ့ကြီးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ကုန်စွန် ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားက ခုမှ သူတော်စင်တစ်ယောက်လို လုပ်မနေနဲ့၊ မြဇား ကို ခင်ဗျား သိမ်းထားပေးတယ် မဟုတ်လား၊ ထုတ်ပေးတော့ .... ”

ငေါက်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးက မျက်လွှာချထားသည်။

တုတ်တုတ်မျှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

ကုန်စွန်က ....

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ နားကန်းနေသလား .... ”

ငေါက်ကာ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြန်း .... ”

ရသေ့ကြီးမှာ မျက်နှာကို အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဘေးတိုက်
လဲကျသွားသည်။

သို့သော် ....

ချက်ချင်း ပြန်ထလိုက်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေလိုက်လေသည်။
ကုန်စွန်ကို မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်သလို ဘာမှလည်း မပြောပါ။
ကုန်စွန် ဒေါပသွားသည်။

“ခင်ဗျား သေချင်ပြီထင်တယ် .... ”

အော်ငေါက်ကာ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း .... ”

ရသေ့ကြီးကား ကြမ်းပြင်ပေါ်လိမ့်သွားပါသည်။

ကုန်စွန် စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးကြိတ်လိုက်သော်လည်း ရသေ့ကြီး

က ညည်းတွားခြင်းမပြုပါချေ။

နောက်ဆုံး ကုန်စွန်က ရပ်တန့်လိုက်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်
၌ ခွေခွေလေး လဲနေသည်။

“တောက် .... ခေါင်းမာလိုက်ကြတာ၊ ခင်ဗျားမပြောလည်း
ကျုပ်ဘာသာ တွေ့အောင်ရှာမယ် .... ”

ကုန်စွန်သည် အိမ်ထဲတွင် လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။

မြစားကို ရှာမတွေ့လျှင် အိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို ရိုက်ချိုး
ဖျက်ဆီးပစ်လေသည်။

တစ်အိမ်လုံး ခလောက်ဆန်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ....

အိမ်ထောင့်တစ်နေရာ၌ သေဆုံးသွားပြီးသူများ၏ အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ်ထားရှိသော ကမ္မည်းတိုင် သုံးခုရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ကုန်စွန်က လှမ်းသွားပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုကမ္မည်းစာတိုင်များရှေ့တွင် အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်များ
ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည်။

ကုန်စွန်၏သဘောမှာ မြစားကိုတွေ့ရလို တွေ့ရငြား ရှာဖွေ
ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ္မည်းစာတိုင်များအား အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ
စာတိုင်ပေါ်တွင် ရေးထားသော အမည်များကြောင့် ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာတွေလဲ .... ”

ကုန်စွန် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကမ္မည်းစာတိုင်များအား သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။

ကမ္မည်းစာတိုင်သုံးခု အစီအရီရှိနေသည်။

ပထမစာတိုင်ပေါ်တွင် ....

“ရေလွှာသခင်မ ဖုံယင်”

ရေးသားထားသည်။

ကုန်စွန်က ....

“ဒီဘီလူးမကြီး သေသွားတာကို ဝမ်းနည်းမယ့်သူက ရှိနေသေးလား .... ”

မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ....

ဒုတိယစာတိုင်ကိုဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ရေလှိုင်းသခင်မ မမေဝါ”

ကုန်စွန့် ပြီးလိုက်သည်။

“သူကကော ဘာထူးလို့လဲ .... ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဟာမကြီးပဲ .... ”

တတိယစာတိုင်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ....

“မြစိမ်းရောင် သိုင်းမယ်တော်”

ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကုန်စွန့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဒီထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမသုံးယောက်အတွက် .... မမေ့နိုင်အောင် အမှတ်တရ ကမ္ဘာ့စာတိုင်ထားရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ရသေ့ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေသလဲ .... ”

သူက ရသေ့ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကုန်စွန့်က ....

“အကြောင်းတော့ရှိရမယ်၊ ဒီကိစ္စငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မြစားကိုရဖို့

အရေးကြီးတယ်၊ သွားစမ်းကွာ .... ”

ချက်ချင်းပင် ကမ္ဘာ့စာတိုင်များအား ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း .... ”

“ခွမ်း .... ”

“ဂလုံ”

ကမ္ဘာ့စာတိုင်သုံးခုစလုံး ထက်ပိုင်းကျိုးသွားတော့သည်။

အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားသော ခွက်များ အလဲလဲ

အပြိုပြိုဖြစ်ကုန်သည်။

ရေခွေးကြမ်းခွက်များလည်း ကွဲအက်ကြေမွသွားလေသည်။

ကုန်စွန့်က စိတ်တိုင်းကျ ဖျက်ဆီးနေစဉ်မှာပင် ....

“ဝုန်း .... ”

ရသေ့ကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်လာလေတော့သည်။

ရသေ့ကြီး မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည်။

သူ၏အသွင်ကြောင့် ကုန်စွန်ပင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူစိတ်တိုင်းကျ .... ထိုးကြိတ်နှိပ်စက်ခဲ့သော်လည်း ရသေ့ကြီးသည် ဘာမျှဖြစ်ပုံမရချေ။

ရသေ့ကြီး၏မျက်လုံးများ အေးစက်ပြီး အရောင်တဖိတ်တဖောက်ပနေသည်ကို ထင်ရလေသည်။

ကုန်စွန်က ....

“ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟုတ်လား”

ပြောလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးက ....

“ကျုပ်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး .... မင်းကတော့ စည်းသုံးတန်းနဲ့”

ချိုးဖျက်ခဲ့လို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ကုန်စွန်က ....

“ခင်ဗျား ဘာအာဇာနည်ပြောနေတာလဲ .... ”

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း ဒီနေရာက အသက်ရှင်လျက် ထွက်သွားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ .... ”

“ဟား .... ဟား .... ဟား”

ကုန်စွန် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကြောက်နေရမှာလား .... ”

ရသေ့ကြီး လက်သုံးချောင်းထောင်လိုက်၏။

“မင်းဟာ စည်းသုံးတန်းကိုကျော်ခဲ့ပြီ .... ပထမတစ်ချက်က ကျုပ်ရဲ့နေရာကို ကျူးကျော်ဝင်လာပြီး ကျုပ်ဆီမှာ ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို စော်ကားတယ် .... ”

ကုန်စွန်က ....

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ရသေ့ကြီးက ....

“ဒုတိယအချက်ကတော့ ကျုပ်ကို စော်ကားတယ်”

ကုန်စွန်က ....

“ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ .... ”

ကြီးဝါးလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီး အရေးမစိုက်ဘဲ တတိယအချက်ကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

သည်။

“တတိယအချက်ကတော့ အဆိုးဝါးဆုံးပဲ .... သေတဲ့လူတွေရဲ့ နှလုံးက စော်ကားတယ်”

ကုန်စွန့်က ....

“ရသေ့ကြီးက မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနေတာကိုး — ဘာလဲ သူတို့ဟာ ရသေ့ကြီးရဲ့မိန်းမတွေလား .... ”

လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးမှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ် သွားသည်။

“ကျုပ်က .... စည်းသုံးတန် မကျော်ချင်း ဘယ်သူ့ကိုမေး သည်းခံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ မင်းက စည်းသုံးတန်စလုံး ကျော်ခဲ့ပြီ .... ”

ကုန်စွန့် ခါးထောက်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ .... ”

ရသေ့ကြီးက ....

“မင်း သေရလိမ့်မယ် .... ”

ကုန်စွန့်က ....

“စိတ်ချ၊ ဘယ်သူသေရမလဲ ကြည့်ထား”

စကားသံပြီးသွားသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင်ပြီး လှေ တစ်ပြက် ခုန်ထွက်ပြီး ရသေ့ကြီးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဖြစ် ထန်နေပါသည်။

သူ့လက်ချက်ကြောင့် ရသေ့ကြီး သေဆုံးသွားရမည်ဟုပင် ထင် ရလေ၏။

သို့သော် ....

ရသေ့ကြီး လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ဆီးကြို ရိုက်ချလိုက်၍ အခြေအနေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင်လေ၏။

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

ကုန်စွန့်မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်ပြီး အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေ တော့သည်။

ကုန်စွန့်သည် လဲကျသွားရာမှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်လာသည်။
 မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ရသေ့ကြီးအား မယုံနိုင်စွာဖြင့် ကြည့်
 လိုက်၏။

“ခင် .... ခင်ဗျား သိုင်းပညာတတ်တယ် မဟုတ်လား”
 ရသေ့ကြီးက ....

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီ .... မင်းဟာ ကျုပ်တားထားတဲ့ စည်းကမ်း
 တန်ကို ဖြတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်သိုင်းပညာကို ထုတ်သုံးလိုက်ရတာပဲ။
 ကျုပ်အနေနဲ့ .... တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ သိုင်းပညာကို အသုံးမပြုဘူးလို့ ဆို
 ဖြတ်ထားပါတယ် .... ”

ကုန်စွန့်က ....

“ခင်ဗျား သိုင်းပညာတတ်တယ်ဆိုတော့ ရသေ့ဘဝနဲ့ ဒီတောင်
 ပေါ်လာပြီး ဇာတ်မြုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား .... ”

ရသေ့ကြီး ဘာမျှမပြောချေ။

ကုန်စွန့်က ....

“ဘီလူးမသုံးယောက် ကမ္မည်းစာတိုင်တွေလည်း ဒီနေရာမှာ

နေတယ်ဆိုတော့ .... ဧကန္တ .... ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကမှ ရုတ်
 ဘရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ .... အတုမဲ့သိုင်းသမား နိတုံးစိမ် ဖြစ်ရ
 နယ် .... ”

ရသေ့ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကုန်စွန့်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

သူ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားစဉ် ရသေ့ကြီးသည် အမွှေးတိုင်တစ်
 ခုကို ဆတ်ခနဲယူပြီး စစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ဝှစ် .... ”

အမွှေးတိုင်များသည် မြားကလေးများသဖွယ် ပစ်လွင့်သွားပြီး
 ကုန်စွန့်၏နောက်၌ စိုက်ဝင်သွားသည်။

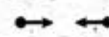
“အား .... ”

ကုန်စွန့် စူးရှစွာ အော်ဟစ်လဲကျသွားသည်။

ထိုစဉ် ....

အိမ်တံခါးပေါက်ဝ၌ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းလှဖြစ်လေ၏။

အတုမဲ့သိုင်းသမား

ညသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။
 ကောင်းလှသည် ရသေ့ကြီးကို အံ့ဩစွာကြည့်နေသည်။
 ရသေ့ကြီးမှာ ဆေးပညာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့်အပြင် ထိုအခါ
 သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည် မဟုတ်
 လား။

ရသေ့ကြီးက ....
 “မင်း အံ့ဩနေသလား .... ”
 ဟု မေးလာလေသည်။
 ကောင်းလှက ....
 “ရသေ့ကြီးဟာ .... သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားလျက်နဲ့
 ကြောင့်များ သူတစ်ပါးနဲ့ပစ်စက်တာကို ခံနေရတာလဲ .... ”
 ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။
 ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စား
 ပြီး ဝမ်းနည်းစရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ် .... ဒါကြောင့် စည်းသုံးတန်
 ခြားပြီး သိုင်းပညာကို အသုံးမပြုဘဲနေခဲ့တာပါ။ တကယ်လို့သာ ....
 နှိပ်စက်မှု .... ကျုပ်တားထားတဲ့စည်းတွေကို မဟောက်ဖျက်ဘူးဆိုရင်
 ကျုပ် အသုံးပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်းလှက ....
 “ဦးဟာ .... အတုမဲ့သိုင်းသမား နီတုံးစိမ်းဖြစ်တယ်လို့ ကုန်စွန့်
 ပြောသွားတာကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိတယ်”

ရသေ့ကြီးက ....
 “ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ နီတုံးစိမ်းပါပဲ”

ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားလေ၏။
 ရသေ့ကြီးသည် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင် မိမိ
 အား သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ရသေ့ကြီးက ....
 “ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားပြီး အများ
 အကျိုး .... သိုင်းလောကအကျိုး .... သည်ပိုးဆောင့်ရွက်ခဲ့တယ်။ သိုင်း
 လောကသားတွေရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်
 နှိပ်စက်မှုမှာ .... မမျှော်လင့်တဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။
 မှောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားပြီး သိုင်းလောကက
 ဓာတ်မြုပ်ခဲ့တာပဲ .... ”

ကောင်းလှ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ရသေ့ကြီးက ဘယ်လိုကိစ္စများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့လဲ”
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရသေ့ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ .... မြစားနဲ့ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေကို မင်း သိထားသင့်ပါတယ် .... သေသေချာချာ
နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ .... ”

ရသေ့ကြီးသည် သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေ
သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်အဖြစ်သည် သိုင်းလောက၌
အတုမဲ့သိုင်းသမား နီတုံးစိမ်း၏ ကောင်းသတင်းမှာ ထင်ရှားကျော်
ကြားလျက်ရှိသည်။

နီတုံးစိမ်းသည် မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ် အဖြူရောင်
သိုင်းသမားအဖြစ် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။

ချန်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် အနက်ရောင်သိုင်းသမားကြီးစိုးနေ
ခြင်းကြောင့် နီတုံးစိမ်းသည် ချင်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသသို့ လာခဲ့လေ
သည်။

ဤတွင် ....

သူ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်များ
နှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။

ချင်းကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသသည် သာယာလှပြီး မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်ပေါများသော ဒေသဖြစ်သည်။

ရေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ ပေါများပြီး စီးပွားရေးချောင်လည်ကြသည်။

ခရီးသွားလာရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပင်လယ်ထွက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများလည်း ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ရကား တစ်နယ်လုံး ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိကြလေသည်။

ဤတွင် ....

ချင်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသသည် ဒုစရိုက်သမားများ မျက်စိကျစရာ ဖြစ်လာသည်။

မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်ပေါများ၍လည်း ခိုအောင်းစရာနေရာများစွာရှိနေရာ လူဆိုးစားပြများအတွက် ခိုအောင်းစရာအကောင်းဆုံးနေရာဒေသဖြစ်နေပါတော့သည်။

တံငါလှေများ၊ ခရီးသည်လှေများကို တိုက်ခိုက်လုယက်ကြသည်။

မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်၌ ကျေးရွာများကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ဘုရင့်အာဏာသားများက ဖမ်းဆီးသောအခါ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များအတွင်း ခြေရာဖျောက်ကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြသည်။

ချင်ကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသ၌ တာဝန်ယူရသော ချင်ကျန်မြို့စားကြီး၏ တပ်ဖွဲ့များက အပြင်းအထန် နှိပ်ကွပ်နေသည့်ကြားမှ လူဆိုးစားပြများမှာ လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိသည့်အပြင် တစ်စထက်တစ်စ တိုးပွားလာလေသည်။

လူဆိုးစားပြတို့သည် တစ်စထက်တစ်စ အတင့်ရဲသောင်းကျန်းလာပြီး ချင်ကျန်းမြို့ပေါ်သို့ တက်ရောက်လုယက်သည်အထိ ဖြစ်လာ၏။

မြို့စားကြီးသည် လူဆိုးစားပြများအား ချေမှုန်းရန်နေပြည်တော်သို့ အကူအညီတောင်းခဲ့ရသည်။

နေပြည်တော်မှ တပ်ဖွဲ့များ ရောက်ရှိလာပြီး လူဆိုးစားပြများအား တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခဲ့သည်။

လူဆိုးစားပြများလည်း မဂ္ဂမလှ အရေးနိမ့်ကုန်၏။ သေသူသေ၊ ထွက်ပြေးသူပြေး ဖြစ်ကုန်သည်။

နောက်ဆုံး ....

ချင်ကျန်မြစ်တွင် နာမည်ကြီးနေသော ရေလှိုင်းဂူနန်းသခင်မကြီး စွေဖုံလှို အဖမ်းခံလိုက်ရပြီးနောက် တစ်နယ်လုံး အေးချမ်းသာယာသွားလေသည်။

စွေဖုံလျှံ အဖမ်းခံရပြီး နေပြည်တော်သို့ ခေါင်းဆောင်သွားကာ သေဒဏ်ပေးခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ချင်ကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသ အေးချမ်းသာယာသွားသည်။

သို့သော် ....

နေပြည်တော်မှ တပ်ဖွဲ့များပြန်သွားပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် လူဆိုးစားပြုများ ပြန်လည်ခေါင်းထောင်လာကြလေတော့သည်။

စွေဖုံလျှံ၏ တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြသော ရေလွှာသခင် ဖုံယင်နှင့် ရေလှိုင်းသခင်မ မေဝါတို့သည် ချင်ကျန်းမြို့စား၏သားထံ ကို တိတ်တဆိတ် ဖမ်းဆီးသွားကြလေသည်။

သူတို့၏ဆရာအတွက် မြို့စားကြီးကို လက်စားချေလိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အုတုမဲ့သိုင်းသမား နိတုံစိမ်က ချင်ကျန်မြစ်ဝှမ်း ဒေသသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြို့စားဂေဟာ ....

မြို့စားဂေဟာတွင် အစောင့်အကြပ်များ ထူထပ်စွာချထားလေ သည်။

မြို့စားကြီး၏သားငယ်မှာ အထိန်းတော်နှင့်အတူ မြို့တွင်းသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ် အထိန်းတော် အသတ်ခံရပြီး အဖမ်းခံသွားရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ....

နောက်ပိုင်းတွင် လုံခြုံရေးကို တင်းကျပ်စွာ ချထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့စားဂေဟာမှ ရဲမက်များသည် ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ကာ မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်စောင့်ကြပ်လျက် ရှိပါသေး၏။

ချင်ကျန်မြို့၏အခြေအနေမှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်အသွင်ဆောင်နေ ပါသည်။

နိတုံစိမ်သည် ....

ချင်ကျန်မြို့သို့ရောက်လျှင် မြို့စားဂေဟာသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

မြို့စားဂေဟာရှေ့သို့ရောက်လျှင် ....

“ရပ်လိုက် .... ”

အစောင့်အကြပ်များက ဟန့်တားလိုက်ကြသည်။

နီတုံစိမ်က ....

“ကျုပ် မြို့စားကြီးနဲ့တွေ့ဖို့လာခဲ့တာပါ .... ”

“ကောင်းပြီ .... ဘာကိစ္စလဲ .... ပြောပါ .... ”

“မြို့စားကြီးရဲ့သားကို လူဆိုးတွေဖမ်းဆီးသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လာစုံစမ်းတာပါ .... ”

အစောင့်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

နီတုံစိမ်အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ပြီး ....

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောပါ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

နီတုံစိမ်က ....

“ကျုပ် .... ဘယ်သူလဲဆိုတာသိချင်ရင် ဟိုကျောက်တိုင်ကြည့်ပါ .... ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးကို လေထဲရှိက်လိုက်၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက ညင်သာပေ၏။

သို့သော် ....

“ဖုတ် .... ”

မြည်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျောက်တိုင်ပေါ်၌ လက်ငါးရာတစ်ခု နက်ရွိုင်းစွာ ပေါ်လွင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင် .... ”

“ဟာ .... ”

အစောင့်အကြပ်များ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

အစောင့်ခေါင်းဆောင်က ....

“အတုမဲ့သိုင်းသမား .... ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ....

“အထဲကိုကြွပါဗျာ .... ”

နီတုံစိမ်အား လေးလေးစားစား ဖိတ်ခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

စာဖတ်ခန်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မြို့စားကြီးသည် နီတုံစိမ်အား အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် သီးသန့်စာဖတ်ခန်းအတွင်းသို့ ဖိတ်တော်ခေါ်၍ ဧည့်ခံတွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်စရာများ၊ အရက်များတို့ အလှူအပယ်ရှိနေ၏။

မြို့စားကြီးက ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည့်တိုင် နီတုံစိမ် လက်ဖျားနှင့် ပင် မတို့ပါချေ။

“မြို့စားကြီးရဲ့သားလေးကို လူဆိုးတွေက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားတယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရပါတယ်။ အဲ့ဒါ အမှန်ပဲလား .... ”

နီတုံစိမ် မေးလိုက်၏။

မြို့စားကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အမှန်ပါပဲ။ ကလေးထိန်းကတော့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

နီတုံစိမ် ....

“နေပြည်တော်က တပ်ဖွဲ့တွေရှိတုန်း လူဆိုးစားပြဲတွေက ငြိမ် နေကြပြီး .... တပ်ဖွဲ့တွေပြန်သွားတာနဲ့ ထကြွသောင်းကျန်းလာတယ် လို့ သိရပါတယ် .... ဒါကြောင့် လူဆိုးစားပြဲတွေကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ် လာခဲ့တာပါ .... မြို့စားကြီးရဲ့သားကိစ္စကိုလည်း ကျုပ် တက်စွမ်းသရွေ့ ကူညီပါ့မယ်”

မြို့စားကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျုပ်က .... ခေါင်းမီးတောက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ မိတ်ဆွေ ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ် .... သူတို့က ကလေးရဲ့အသက် ချမ်းသာစေချင်ရင် .... ကလေးကို ပြန်လိုချင်ရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငွေတစ်သိန်းယူပြီး လင်းနို့ကျွန်းကို လာရွေးပါ --- ဒါမှမဟုတ်ရင် .... ကလေးကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်စာပို့ထား တယ် .... ”

နီတုံစိမ်က ....

“ဘယ်တော့သွားမှာလဲ .... ”

“မနက်ဖြန် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လာရမယ်လို့ စာထဲမှာ ရေးထားတယ် .... ”

နီတုံစိမ်က ....

“ကိစ္စမရှိဘူး .... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်စီစဉ်ပေးမယ်”

မြို့စားကြီးက ....

“မိတ်ဆွေလေးက .... ”

“ကျုပ်ရဲ့အစီအစဉ်က ဒီလိုပါ”

နီတုံစိမ်သည် သူ၏အကြံအစည်ကို ပြောပြလိုက်၏။

သုံးပွင့်ဆိုစဉ်

မြစ်ရေပြင်၌ လှေကလေးတစ်စင်း အရှိန်ပြင်းစွာ လှော်ခတ်လေသည်။

မကြာပါချေ။

ချောင်းလက်တက်တစ်ခုအတွင်းသို့ လှော်ခတ် ဝင်ရောက်သွားပြီး စိမ်းညိုညိုကျွန်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

လှေကလေးအပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူမှာ မြို့စားကြီးဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးသည် စိမ်းညိုညိုကျွန်းကြီး(ဝါ)လင်းနို့ကျွန်းသို့ ဦးတည်ပြီး လှေဆိုက်ကပ်သည်နှင့် ကျွန်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

မြို့စားကြီး ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်—

“ဟူး .... ”

လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးက ....

“မင်းဟာ ရေလှိုင်းသခင်မလား၊ ရေလွှာသခင်မလား”

မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးပြောတဲ့ ဘယ်တစ်ယောက်မှမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

မြို့စားကြီးက ....

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးက ....

“ကျွန်မနာမည် ချင်းကျူလို့ခေါ်ပါတယ်ရှင် .... ”

မြို့စားကြီးက ....

“မြစ်မ်းရောင် သိုင်းမင်းသမီးချင်းကျူဟုတ်လား .... ”

အမျိုးသမီးက ....

“မြို့စားကြီးဟာ ဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံသား၊ ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်ရှင် .... ”

မြို့စားကြီးက ....

“မြစ်မ်းရောင်သိုင်းမင်းသမီး ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်နေရသလဲဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရဘူး .... ”

အမျိုးသမီး(ဝါ)ချင်းကျူက ....

“ကျွန်မက မြို့စားကြီးယူလာတဲ့ငွေတွေ လိုချင်လို့ပါ”

“ဪ ..... ”

“မြို့စားကြီးရဲ့လက်ထဲကအထုပ်ကလေး ကျွန်မကိုပေးလိုက်တာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်ရှင် .... ”

မြို့စားကြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မင်းကိုပေးလိုက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ကလေးကို လွှဲရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး .... ”

ချင်းလျှံက ....

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မတာဝန်ယူမယ်ဆိုရင်ကော .... ”

မြို့စားကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းရဲ့သဘောက .... ”

ချင်းလျှံက ....

“ပြန်ပေးဆွဲထားတဲ့လူတွေကို ပေးမယ့်အစား .... ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါ .... ကလေးပြန်လွတ်လာအောင် ကျွန်မ တာဝန်ယူပေး ရှင် .... ”

မြို့စားကြီးက ....

“မင်းက သူတို့နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းလား .... ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချင်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် .... ”

မြို့စားကြီးက ....

“ဒါဖြင့် ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်တဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

ချင်းလျှံ ရယ်မောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက ....

“မြစ်စမ်းရောင်သိုင်းမင်းသမီး .... ချင်းလျှံဟာ ချောမောလှစွာ

ဘယ် .... သိုင်းပညာတော်တယ် .... အစွမ်းထက်တဲ့ မြဲစားတစ်လက် နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်လို့ ကျော်ကြားနေတာပဲ .... ဘာကြောင့် လူ ကောင်းမလုပ်ဘဲ လူဆိုးတစ်ယောက် လုပ်ချင်ရသလဲဆိုတာ ကျုပ် ဝိုင်းစားလို့မရဘူး .... ”

ချင်းလျှံ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မက ဆိုးသွမ်းနေရမှ ကျေနပ်လို့ပေါ့ရှင် .... ”

မြို့စားကြီးက ....

“ဆိုးသွမ်းတယ်ဆိုတာ ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ချင်းလျှံ လက်ကာပြလိုက်၏။

“ကျွန်မကို တရားချဖို့ကြိုးစားရင် ရှင် မောသွားရုံပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊

အကြောင်းထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ .... ငွေအိတ်ကို ပေးပေတော့”

မြို့စားကြီး ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မပေးနိုင်ပါဘူး”

ချင်းလျှံ မျက်နှာတည်သွား၏။

“ရှင် အေးအေးဆေးဆေးမပေးဘူးလား”

မြို့စားကြီးက ....

“ကျုပ်ကတော့ မပေးနိုင်ဘူး .... မင်းယူလို့ရမယ်ထင်ရင် ယူ

နိုင်ပါတယ် .... ”

“ကောင်းပြီ .... ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုးလာပြီး လှည့်လိုက် လေ၏။

မြို့စားကြီးသည် .... အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ချင်းလျှံကလည်း .... လူယူဖို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားလေသည်။

မြို့စားကြီးကလည်း သုံးကြိမ်စလုံး ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။
ချင်းလျှံ နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။

မြို့စားကြီးကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ပြီး ....
“ရှင်ဘယ်သူလဲ .... ”

မြို့စားကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ချန်ကျန်မြို့စားဆိုတာ လူတိုင်းသိကြပါတယ်။
ချင်းလျှံ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ချန်ကျန်းမြို့စားရဲ့သိုင်းပညာဟာ ဒီလောကီ
တာ မဟုတ်ဘူး။”

မြို့စားကြီးက ....

“မင်းဟာ .... ကလေးကိုဖမ်းထားတဲ့လူမဟုတ်ရင် အေးအေး
ဆေးဆေး ထွက်သွားတာအကောင်းဆုံးပါပဲ .... ”

ဟုပြောကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ချင်းလျှံက ....

“ကျွန်မ လက်လျှော့ရမတဲ့လား။”

စကားဆုံးလျှင် ဓားတစ်လက်ကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်
လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေ

၏။

“မြဲစား .... ”

မြို့စားကြီးက ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချင်းလျှံက ....

“ဟုတ်တယ် .... ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့”

အော်ငေါက်၍ မြဲစားကို ဝှေ့ယမ်းပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

မြစား ....
မြစားသည် သိုင်းလောက၏ ရတနာဓားတစ်လက် ဖြစ်လာသည်။

ဓားလုံလက်နက်များသာမက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုပါ ထိခန့်ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်အောင် အစွမ်းရှိသည်ဟုလည်း သတင်းကြီးလေသည်။

ချင်းလျှံ မြစားကိုထုတ်ယူ၍ တိုက်ခိုက်လာပြီဖြစ်လေ၏။ အေးစိမ့်သော ဓား၏အငွေ့အသက်များသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

ဓားရိပ်များသည် ရိမ်ခနဲရိပ်ခနဲ မြို့စားကြီးထံ တိုးဝင်လာသည်။ မြို့စားကြီးက လုံးဝ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်းနေလေသည်။

သို့ဖြင့် ....
သိုင်းကွက်ငါးကွက်ခန့်တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ ချင်းလျှံ၏မြစားသည် မြို့စားကြီး၏ ဝဲဘက်လက်မောင်းကို ရှုပ်ထီသွားလေသည်။

နီရဲသောသွေးများ ဖျာစီးကျလာကာ မြို့စားကြီးမှာ ဒလိးဒလိင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ချင်းလျှံကလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ မြို့စားကြီးအား နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း ....

“ရှင်က ဘာကြောင့် ပြန်ပြီးမတိုက်ခိုက်ရတာလဲ” မေးလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးက ....
“ကျုပ်ရဲ့ကိစ္စမှာ မင်းဟာ မဆိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေဘယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ မြစားပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်တယ်၊ မင်းသာ စိတ်သဘောထားကိုပြုပြင်ပြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးလို ဖြစ်လာမှာမို့ပါ .... ”

“ဘာရှင် .... ”

“မင်း လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ကျုပ်က မျှော်လင့်နေမိလို့ပါပဲ .... ”

ချင်းလျှံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
“ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လူကောင်းဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

မြို့စားကြီး ပြုံးလိုက်သည်။
“မင်းရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိပါတယ် ....

ဘစ်နေကျရှင် မင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ရဲရဲကြီး ပြောရဲတယ် .... ”

ချင်းလျှံ ငိုငိုသွားသည်။

မြို့စားကြီးက ....

“မင်းက ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး

လား ....”

မေးလိုက်သည်။

ချင်းလျှံက ....

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရန်ငြိုးရန်စရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

မြို့စားကြီးက ....

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား ... ဝမ်းသာပါတယ်”

ချင်းလျှံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရဘဲ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဘယ်လို

လက်ခံနိုင်မှာလဲ ....”

မြို့စားကြီးက ....

“ကျုပ်က ....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ အဝေးမှ ပြေးလွှားလာနေသူနှစ်ယောက်
အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာလည်း အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့တိုင် ....

ခက်ထန်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်အသွင်လည်း ရှိကြလေ

သည်။

ရေလွှာသခင်မ ဖုံယင်နှင့် ရေလှိုင်းသခင်မ မေဝါတို့ဖြစ်ကြပေ

သည်။

ဖုံယင်နှင့် မေဝါတို့သည် ချင်းလျှံကိုတွေ့လျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်

သွားကြပေသည်။

ဖုံယင်နှင့် မေဝါတို့သည် ချင်းလျှံကိုတွေ့လျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်

သွားလေသည်။

ဖုံယင်က ....

“ချင်းလျှံ ညည်း ဒီနေရာမှာ ပျောက်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

မေးလာသည်။

ချင်းလျှံ ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ငွေအနံ့ရလို့ လာခဲ့တာပဲရှင်”

ဖုံယင်က ....

“တိုက်ပွဲမှာလည်း ညည်းဝင်မရွာဘဲနေရင် ကောင်းမယ်”

ချင်းလျှံက ....

“ကျွန်မ ဝင်ရွပ်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ညည်း .... ”

ဖုံယင် ဒေါသထွက်သွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မမ ....

မေဝါက ဟန်တားလိုက်သည်။

မေဝါသည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး ချင်းလျှံကို ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“မမချင်းလျှံ .... ကျွန်မတို့ဆရာဟာ ဖြို့စားကြီးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါတယ် .... ဒါကို ကျွန်မတို့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“ညည်းရဲ့ ဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ နေပြည်တော်က တပ်ဖွဲ့တွေကို အထင်သေးတော့ ခံလိုက်ရတာ မဆန်းပါဘူးလေ .... ”

ဖုံယင်က ....

“ညည်း .... ညည်း စကားမပြောနဲ့”

ချင်းလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“မေဝါ .... ဖြို့စားရဲ့သားကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ အကြံပေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဖုံယင် မဟုတ်လား”

မေဝါ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင် .... မမဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ချင်းလျှံက ....

“မေဝါ .... ဖုံယင်ကိုမယုံနဲ့၊ တစ်နေ့နေ့ သူက ညည်းကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်၊ ရေလှိုင်းဂူနန်းကို အပိုင်စီးလိမ့်မယ် .... ”

ဖုံယင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ချင်းလျှံ .... ညည်းက တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို တမင်သွေးခွဲပေးနေတာ မဟုတ်လား .... ”

ချင်းလျှံက ....

“ကျွန်မက မြေစိမ်းဂိုဏ်းကလူတချို့နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့ဆီက သတင်းကြားခဲ့တာပဲ .... ”

“ဘာ .... ”

“ဖုံယင်ရှင်ဟာ မေဝါကို လက်စပျောက်ပြီး ရေလှိုင်းဂူနန်းကို အပိုင်စီးနိုင်အောင် မြေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်၊ လိုအပ်ရင် မြေစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့အကူအညီရအောင် မဟုတ်လား”

ဖုံယင် အနာပေါ်တုတ်ကျ ဖြစ်သွားသည်။

“ညည်း သေဖို့သာပြင်ထား”

ကြိမ်းဝါးကာ ချင်းလျှံအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချင်းလျှံ ကပျာကယာနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ .... ”

မေဝါက ဟန်တားလိုက်သည်။

ဖုံယင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ....

“မေဝါ .... ညည်းက သူ့စကားကိုယုံတယ်၊ ငါ့ကို အစ်မလို
ခေါ်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး .... ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်၍ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖုံယင် ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

မေဝါက ....

“ကျွန်မ လိုက်သွားမှဖြစ်မယ် .... ”

ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး .... ”

ချင်လျှံက တားလိုက်၏။

မေဝါက ....

“မမ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ချင်လျှံက ....

“မေဝါက ဖုံယင်နဲ့ ကင်းကင်းနေတာ ကောင်းလိမ့်မယ် ....
ညည်းကို သတိပေးချင်လို့ ငါလာခဲ့တာပဲ .... ”

မေဝါက ....

“ကျွန်မတို့ဟာ ဆရာတစ်ဦးတည်းဆီမှာ ပညာသင်ခဲ့ကြတဲ့
အစ်မတွေပါ။ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးမယ်မထင်ပါဘူးရှင် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ချင်လျှင်က ....

“ကောင်းပြီ၊ ချန်ကျန်မြစ်ဝှမ်းမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နာမည်ကြီးတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေတစ်ယောက်မှ အဖမ်းမခံခဲ့ရဘူး။ ညည်းရဲ့ဆရာမှ ရွေးပြီး အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ညည်းသိသလား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချင်လျှင်က ....

“ဖုံယင်က နေပြည်တော်ကတပ်တွေကို လက်ထောက်ချုပ်ချုပ် လို့ပေါ့ .... ”

“ဟင် .... ”

မေဝါ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ချင်လျှင်က ....

“ငါဟာ စုကျွမ်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်။ ဖုံယင်က စုကျွမ်းကိုခိုင်းခဲ့တာပဲ။ စုကျွမ်းက နေပြည်တော်က တပ်တွေဆီကိုသွားပြီး ညည်းဆရာရဲ့အကြောင်း သတင်းပေးလိုက်တယ် .... ”

မေဝါ မကျေမနပ်ဖြစ်လေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး မမဖုံယင်နဲ့ စာရင်းရှင်းရမှာပဲ .... ”

ချင်လျှင်က ....

“မြို့စားသားကို ဖမ်းဖို့ရန် မြို့စားကြီးကို ငွေနဲ့သွားရွေးခိုင်းဖို့ ရယ်။ ဒါတွေကို ဖုံယင် စီစဉ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား .... ”

မေဝါက ....

“ဟုတ်ပါတယ် .... ”

ချင်လျှင်က ....

“ဖုံယင်ဟာ မြို့စားကြီးတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားတယ်ဆိုရင်ကော .... ”

ဤသို့ဆိုလျှင် ချန်ကျန်မြစ်ဝှမ်းမှာ သိုင်းသမားဆိုးများသည် မြဲလှန်သုတ်သင်ခံရလိမ့်မည်။

“ကျွန်မကို အချိန်မီ သတိပေးတဲ့အတွက် မမကို ကျေးဇူးတင်တယ်ရှင် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ချင်လျှင်က ....

“ညည်းနဲ့ငါ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတာကို သိတဲ့လူအတော်နည်းတယ် .... ညည်းအနေနဲ့ သတိပေးရယူထားပြီးနေပါ။ ကဲ ငါသွားတော့သိ .... ”

“ကောင်းပါပြီ မမ .... ”

ချင်လျှင်က ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး .... ”

မြို့စားကြီး ဟန့်တားလိုက်သည်။

ချင်လျှင်က ....

“ရှင် ဘာပြောချင်လို့လဲ .... ”

မြို့စားကြီးက ....

“မင်းရဲ့စိတ်သဘောထားကို ကျုပ်သဘောတွေ့လို့ပါ”
ချင်လျှံ ရယ်မောလေသည်။
“ကျွန်မက ငွေမက်တယ်လို့များ ထင်နေလို့လား”
“ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”
“ဒါဖြင့် ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့”
စကားဆုံးလျှင် ချင်လျှံသည် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

ချင်လျှံ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
မြို့စားကြီးနှင့်မေဝါတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။
မေဝါက မြို့စားကြီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။
မြို့စားကြီးကလည်း မေဝါကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...
“မင်းက မြို့စားသားကို ဖမ်းထားတယ် မဟုတ်လား”
ဟု မေးလိုက်သည်။
မေဝါက ...
“ရှင်စကားက ရှင်ဟာ မြို့စားကြီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဖော်ပြ
နေတာပဲ ...”
ဟင် ...
မြို့စားကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။
မေဝါက ...
“ရှင် ဘယ်သူလဲ ...”
မြို့စားကြီးက ...
“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မြို့စားသားကို

လွတ်ပေးလိုက်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့ဟောင်းတဲ့ငွေ ပါလာ
တယ် .... ”

ငွေအိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်လေ၏။

မေဝါက ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။

“ငွေမလိုပါဘူး ပြန်လွတ်လိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်မဘောက်ကိုလိုက်ခဲ့
ပါတယ် .... ”

“ကောင်းပြီ .... ”

မြို့စားကြီးသည် မေဝါ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပါသွားလေ
တော့သည်။

ရေလှိုင်းဂူနန်း ....

မြို့စားကြီးသည် မေဝါနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရင်း ဂူနန်းသို့
ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဂူပေါက်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လျှင် မြေပေါ်၌ လဲကျ
သော ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် .... ”

မြို့စားကြီးနှင့် မေဝါတို့ ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာပြေး
သွားကြသည်။

ကလေးငယ်၏ရင်ဝ၌ ဓားတန်းလန်းစိုက်ဝင်ကာ သေဆုံးနေပြီ
လေ၏။

ကလေးငယ်၏ရင်ဝ၌ စာရွက်တစ်ခု ကပ်ထားသည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် ....

မေဝါ ....

ဆရာက ငါ့ထက် ညည်းကိုပိုချစ်တာ၊ ဆရာရဲ့အမွေကိုညည်း

ဆက်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါကို ငါ ကျေနပ်မယ်ထင်သလား။ မြို့စားသားတွေက
ညည်းရှင်းပေတော့။

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ဖုံးယင်က အကောက်ကြံလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ်”

မေဝါ ညည်းတွားလိုက်လေ၏။

မြို့စားကြီးက ....

“ဒုက္ခပဲ .... မြို့စားကြီးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်မှန်းမသိဘူး
ဘူး .... ”

မေဝါက ....

“ရှင် ဘယ်သူလဲ .... ”

“ကျုပ်က နီတုံးစိမ်”

နီတုံးစိမ်သည် ရုပ်ဖျက်ထားသည်များကို ခွာချပစ်လိုက်
သည်။

မေဝါက ....

“ရှင် .... ရှင်ဟာ အတုမဲ့သိုင်းသမား နီတုံးစိမ် .... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .... ”

“လက်စသတ်တော့ မြို့စားကြီးကိုယ်စား ရှင်ကအယောင်
ဆောင်ပြီးလာခဲ့တာကိုး .... ”

နီတုံးစိမ်က ....

“ချင်းလျှံသာရောက်မလာရင် ဖုံးယင်က မြို့စားကြီးတို့သားအ

သက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ မဟုတ်လား .... ”

မေဝါ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မမကို ဒီလောက်ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

နီတုံးစိမ်က ....

“အမှောင်ကမ္ဘာလောကသားတွေဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ချ

လဲ၊ မင်းလည်း ဒီလောကထဲက ရုန်းထွက်လိုက်တာအကောင်း

မယ် .... ”

မေဝါက ....

“ကျွန်တော် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး ....

နဲ့ အလင်းထဲလည်း မသွားချင်ဘူး။ ရေလှိုင်းဂူနန်းမှာပဲ တစ်

နေသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်ရှင် .... ”

အချို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပင်ကိုယ်ဒီဇိုရှိသည်။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို မွေ့ပျော်သည်။

အချို့က မမျှော်လင့်သော အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်

လောကထဲသို့ ရောက်သွားကြသော်လည်း .... အလင်းကို

တနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

မေဝါမှာ ဆရာဖြစ်သူကြောင့် အမှောင်လောကထဲသို့ ရောက်

ခဲ့သည်ဟု နားလည်မိသဖြင့် သူမကို ဖျောင်းဖျပြောဆိုလိုက်

ခဲ့ပါတော့သည်။

ချင်းလျှံသည်လည်း မဟုတ်မခံစိတ်ရှိပြီး သိုင်းပညာတော်သူပီပီ

ဆိုလျှင် သိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလေ့ရှိသောကြောင့်

တချို့နေရာများ၌ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ရကာ နာမည်ဆိုးတွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နီတုံးစိမ်သည် ချင်းလျှံနှင့်မေဝါတို့၏အကြောင်းများကို ငြိမ်စုံစမ်းသိရှိထားပြီးဖြစ်၍ ဖျောင်းဖျနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။
နီတုံးစိမ်က ....

“ဟင် .... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားပြီးနေပါ”ဟု ပြောဆိုသည်။

ထို့နောက် မြို့စားသား၏အလောင်းကို ပွေ့ချိုကာ ပြောဆို ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ချင်ကျန်မြို့၏ စည်ကားသော .... စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်း၌ ချင်လျှံ ရောက်ရှိနေသည်။

ချင်လျှံသည် အစားအသောက်ကို မှာယူစားသောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေသည်။

နားကိုလည်း အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားသည်။

မြို့စားကြီးနှင့်ပတ်သက်သောသတင်းကို နားစွင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ....

မြို့ထဲတွင် သိုင်းသမားများနှင့် မြို့စားဂေဟာမှ ရဲမတ်များ ခြေစွပ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ချင်လျှံ နားလည်ထားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူနှစ်ယောက်သည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ချင်လျှံနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော စားပွဲ
တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ
မှာကြားစားသောက်လိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်က ....

“အတော့်ကို ရင်နာစရာကောင်းတာပဲ၊ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့
ကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်”
ကျန်တစ်ယောက်က ....

“မြို့စားကြီးက သူ့ရဲ့သားလေး အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက်
လူဆိုးစားပြုတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချေမှုန်းဖို့ အစီအစဉ်တွေလုပ်
နေပြီး ဒါထက် မြို့စားသားလေး သေဆုံးသွားရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အတုမဲ့သိုင်းသမား နီတုံးစိမ်ကို မြို့စားကြီးက ဖမ်းဆီး အကျဉ်းချထား
လိုက်တယ်ဆို .... ”

ပထမလူက ....

“ဟုတ်တယ်၊ နီတုံးစိမ်ဟာ မြို့စားသား လွတ်မြောက်ဖို့ တာဝန်
ယူခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘဲ ကလေးအလောင်းကိုပိုက်ပြီး
ပြန်ရောက်လာတော့ နီတုံးစိမ်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဖမ်းဆီး
အကျဉ်းချထားလိုက်တာပဲ .... ”

ချင်လျှံ ထိတ်လန့်သွား၏။

“လက်စသတ်တော့ ငါတွေ့ခဲ့ရတာ မြို့စားကြီးဟန်ဆောင်
ထားတဲ့ နီတုံးစိမ်ကိုး သူဟာ အတုမဲ့သိုင်းသမားဆိုပြီး နာမည်ကျော်
နေတာ တကယ်လည်း ချိုးကျူးလောက်ပါတယ် .... ငါက မြစ်ကို

အလုံးပြုပြီးတိုက်ခိုက်တာတောင် မနိုင်ဘူး၊ သူသာပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်မယ်
ဆိုရင် ဒဏ်ရမယ့်အပြင် ရုံးသွားမယ့်သူက ငါပဲ .... ”

တွေးလိုက်သည်။

ဖုံယင်၏ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် နီတုံးစိမ် အဖမ်းခံနေရပြီး ဖြစ်
သည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ချင်လျှံ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကိုမြင်လျှင် ချင်လျှံ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူမက အံသာအယာလက်ရပ်ခေါ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ မေဝါ ဖြစ်သည်။

မေဝါသည် ချင်လျှံကိုမြင်သွားပြီး ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာ
သည်။

ချင်လျှံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ....

“သတင်းကြားပြီးပြီလား .... ”

ချင်လျှံက ....

“သူဟာ မတရားအဖမ်းခံလိုက်ရတာပဲ .... ”

“ဟုတ်တယ် .... ”

“မမစုယင်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်တာပါ .... ”

မေဝါက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသောလေသံဖြင့် ပြောလေ
သည်။

“က ... တွေးကြည့်ရင် နီတုံးစိမ်ဟာ ညီမရဲ့ရန်သူပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် သူ့ကို ကူညီချင်ရတာလဲ ... ”

မေဝါးက ....

“အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေဟာ ထာဝရရန်သူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် နီတုံးစိမ်ဟာ ကျွန်မအပေါ် ရန်သူလို သဘောမထားခဲ့ပါဘူး၊ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ရေလှိုင်းဂူနန်းကို ထုတ်ဖော်မပြောလို့ အဖမ်းခံထားရတာပါ ... ”

ချင်းလှိုင်က ....

“နီတုံးစိမ်ကသာ တကယ်တမ်းတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ရောက်တာကြာပြီ သူက ငါတို့ကို ညှာတာခဲ့တယ်၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ကယ်တင်ဖို့ ငါလည်းဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် မေဝါ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါကြောင့် ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားကြတာပေါ့ ... ”

ချင်းလှိုင် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးရဲ့ ရဲမက်တွေရော သိုင်းသမားတွေရော ခြေစွပ်ကြတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားကြရင် ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ် ဒါကြောင့် လူချင်းခွဲပြီး လှုပ်ရှားမှဖြစ်မယ် ... ”

မေဝါးက ....

“ဒါဖြင့် ... ”

ချင်းလှိုင် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ....

“တို့တစ်တွေ ညကျမှ ပြန်ဆိုကြမယ်၊ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ကျရင် မြို့စားဂေဟာရဲ့တောင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဘုံကျောင်းရှေ့မှာ ဆုံကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင် ... ”

ထို့နောက် ....

နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက်စားသောက်လိုက်ကြပြီး ကျသင့်ငွေ ပေးချေကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

အကြံသမား

ည ....

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လခြမ်းပုံကလေးသာ ရှိနေသည်။

ကြယ်ကလေးများလည်း မလင်းတစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့် တောက်ပနေကြလေ၏။

မုန်ဝါးဝါး ကြယ်ရောင် လရောင်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတော့သည်။

တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေချိန်တွင် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသော နေရာတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

မြို့စားဂေဟာဖြစ်သည်။

မြို့စားဂေဟာမှာ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းလျက် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေလေသည်။

လက်နက်ကို အစောင့်အကြပ်များက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

မြို့စားဂေဟာ၏ တောင်ဘက်တစ်နေရာရှိ ဘုံကျောင်းသားများ မီးရောင်ကွယ်ပျောက်ကာ တိတ်တဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်လျှင် လူရိပ်တစ်ခုသည် ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

မေဝါးက အမှောင်ရိပ်နီကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ချင်လျှံ၏အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

မေဝါးက မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

နေ၏စင်ကြယ်အမြီးတောင်သည့် ညသန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်သည်။

“ညသန်းခေါင်ချိန်တောင်ရောက်နေပြီ မမချင်လျှံ ဘာကြောင့်များ ရောက်မလာသေးပါလိမ့် .... ”

သူမ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူရိပ်များ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

မေဝါ ရင်ထိတ်လေသည်။

သူမ ခပ်သွက်သွက် အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ပုန်းအောင်းနေလိုက်၏။

သို့သော် ....

“မင်း ပုန်းနေလို့ မရတော့ပါဘူး”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် ....

မီးရောင်များ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့၌ နေဘက်နှင့်မိခြားအောင် လင်းလင်းချင်းချင်း
ဖြစ်သွားလေသည်။

လူတစ်စုသည် မီးတုတ်များကိုင်ဆောင်၍ ဟိုမှသည်မှ ထွက်
ပေါ်လာပြီး မေဝါးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူများမှာ မြို့စားဂေဟာမှ ရဲမက်များနှင့် သိုင်းသမားများ
ဖြစ်ပေတော့သည်။

မေဝါ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

မျှော်သူရောက်မလာဘဲ မမျှော်သူများ ရောက်ရှိလာကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်တည်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး ....

“ရေလှိုင်းသခင်မ .... အေးအေးဆေးဆေး လက်နက်ချပြီး
အဖမ်းခံရင် ကောင်းမယ် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

မေဝါက ....

“ဪ .... ရှင်တို့က ကျွန်မကိုတောင် သိနေကြပြီကိုး”

ထိုလူက ....

“မင်းက .... နီတုံးစိမ်ကို လာကယ်တင်မယ်ဆိုတာ .... ကျုပ်
တို့ သတင်းရထားတယ်လေ .... မင်း အဖမ်းခံလိုက်တာ .... ကောင်း
မယ် .... ”

“ဘာ .... ဘာပြောတယ်”

“ဟဲ့ .... ဟဲ့ .... မြစိမ်းရောင်မင်းသမီးချင်းလျှံက မင်းရဲ့အကြံ
အစည်ကို သတင်းပေးခဲ့တာပဲ .... ”

မေဝါး လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး .... ”

“အေး .... ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်း
လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံပါ .... ”

မေဝါ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက အဖမ်းမခံဘူးဆိုရင်ကော .... ”

“မင်း သေဖို့သာပြင်ထား .... ”

ထိုလူကပင် ဓားငှေ့ယမ်းကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာလေ
သည်။

မေဝါးကလည်း ဓားတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်ခုခံ
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း .... ”

“ခွမ်း .... ”

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးဝင်လာသော သိုင်းသမားမှာ မေဝါး၏လက်ချက်

တာ မြေပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

“တိုက်ကြဟေ့ .... ”

“ယား .... ”

ကျန်သိုင်းသမားများနှင့် မြို့စားကြီး၏ရဲမက်များမှာ မေဝါထံ
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။
မေဝါကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ပြင်းထန်သည့်
တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်နေစဉ် ....
မြို့စားဂေဟာ၏အနောက်ဘက်၌ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်ရှိလာ
လ၏။
ချင်လျှံ ဖြစ်ပါသည်။
ချင်လျှံသည် ဘုံကျောင်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ မေဝါအား သိုင်းသမားများက ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်နေကြသည်
ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။
သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။
မေဝါအား သွားရောက်ကူညီရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ....
“ခုချိန် အားလုံးက မေဝါဆီကို အာရုံရောက်နေကြတယ်၊ ငါက
တုံးစိမ်ကို သွားကယ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရဘဲ” ဟု တွေးမိသောအခါ မေဝါ
ဆီသို့ မသွားတော့ဘဲ မြို့စားဂေဟာဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။
သူမ၏အတွေး မှန်ကန်နေပါသည်။

မြို့စားဂေဟာမှ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မနီးမဝေးရှိ ဘုံကျေး
မှ တိုက်ပွဲကိုသာ အာရုံရောက်နေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချင်လျှံမှာ ဂေဟာအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်
ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သူမသည် အစောင့်တစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးမေးမြန်း
နီတုံးစိမ်းအား ချုပ်နှောင်ထားသည့်နေရာကို သိရှိသွားသည်။

အစောင့်များအား အငိုက်ဖမ်းတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် နီတုံး
အား ကယ်တင်ကာထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

မြို့ပြင်သန့်ရှင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တောအုပ်တစ်ခု ရှိနေ
သည်။

ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား
သော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိလေသည်။

ယခု ....

ချင်းလျှံနှင့် နီတုံးစိမ်းတို့သည် သစ်လုံးအိမ်ကလေး၌ ရောက်ရှိ
နေကြပြီဖြစ်လေ၏။

နီတုံးစိမ်းမှာ အဖမ်းခံရစဉ်က အနှိပ်စက်ခံထားရခြင်းကြောင့်
လူမမာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ချင်လျှံကပင် ဂရုစိုက်ပြီး ကုသပေးခဲ့ရလေသည်။

နီတုံးစိမ်း သက်သာလာသောအခါ ....

“မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ခေါင်းမာတယ်၊ ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်တယ်လို့ သတင်းကြီးနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ကြင်နာ
တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိရပါပြီ .... ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သူမက ရှက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက တကယ့်ကို ရက်စက်တဲ့လူတစ်ယောက်ရှင်”

နီတုံးစိမ်က ....

“မင်းဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ကြင်နာသနားတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ .... ”

သူမက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိုင်းလောကကို စပြီးဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့အချိန်မှ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါရှင်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကထဲ ခြေချမိတာနဲ့လူကြီး လူကောင်းဟန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး နောက်ကွယ်က မတရားတားလုပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးမလိုက်မိတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူလိုလူစားမျိုးတွေက ကျွန်မကို လူဆိုးစားပြဆိုပြီး အသံကောင်းဟင်ကြလေတော့တာပဲ၊ ကျွန်မက မခံချင်စိတ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တော့ လက်လွန် ခြေလွန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မ မဆိုးချင်ဘဲ ဆိုးခဲ့ရတယ် နာမည်ပျက်ခဲ့ရတာပေါ့ရှင် .... ”

နီတုံးစိမ်က ....

“ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ မင်းရဲ့သတင်းတွေကြားပြီးပါပြီ သေသေချာချာဆန်းစစ်ပြီး .... အဖြစ်မှန်ကိုလည်း သိထားပြီးပါပြီ .... ဒါကြောင့် မင်းနဲ့တွေ့တုန်းက ပြန်ပြီးမတိုက်ဘဲ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့တာပါ .... ”

ချင်လျှင်က ....

“ယား .... ”

ညာသံပေးကာ ချင်လျှင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် နီတုံးစိမ် ချင်လျှံအတွက်
ထိတ်သွားကြသည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“သတိထား .... ”

ချင်လျှံအား ခပ်သွက်သွက်ပြေးပြီး ဝဲဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်
သည်။

ချင်လျှံ ယာဘက်သို့ ရှောင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲဝင်လာသူက ချင်လျှံထံသို့ ပြေးသွားပြီး ....

“ရှင် သေဖို့သာပြင်ထား .... ”

အော်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချင်လျှံ ပြန်လည်တိုက်လေသည်။

သို့သော် သူမအား တိုက်ခိုက်လာသူကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင်

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး ....

“ညီမလေး မေဝါ .... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ .... ”

အော်ပြောလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်လာသူမှာ မေဝါ ဖြစ်နေပါသည်။

မေဝါ အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ....

“လူယုတ်မာ .... ရှင့်ကို အရှင်မထားဘူး”

ကြီးဝါးရင်း အပြင်းအထန် တိုက်လေသည်။

ချင်းလျှံက ....

“ညီမလေး မှားမယ်”

အော်ပြောရင်း ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

မေဝါက ....

“ရှင် ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးရတာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် ရင်ဆိုင်ပါလား”

ခံပြင်းစွာပြောသည်။

ချင်လျှံက ....

“မေဝါ မမရှင်းပြပါရစေဦး .... မမရဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နား

ထောင်ပြီးမှ ညီမလေး ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ် .... ”

မေဝါက ....

“မလိုချင်ဘူး၊ သစ္စာဖောက်တွေ့ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်၊ ရှင့်

ကို သတ်ပစ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

သူမ တရကြမ်းဝင်တိုက်လေသည်။

ချင်လျှံက ....

“ကောင်းပြီလေ .... ညီမသဘောပဲ၊ မမကိုသတ်ပစ်ချင်တယ်

ဆိုရင်လည်း သေဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

သူမသည် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလိုက်
လေသည်။

မေဝါက ဒေါသတကြီးဖြစ်နေရာ ဘာမျှမဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ စားဖြင့်
တိုက်ခိုက်သည်။

ချင်လျှံ ရှောင်တိမ်းသွားမည် ထင်မှတ်ထားသော်လည်း ချင်လျှံ
မရှောင်ဘဲ ရပ်နေသဖြင့် သူမ၏စားသည် ချင်လျှံ၏ရင်ဝကို ထိုးသွင်းပြီး
သား ဖြစ်သွားသည်။

“အင့် .... ”

ချင်လျှံ မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများနီရဲသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကွဲ
သွားလေသည်။

“ဟာ .... ”

နီတုံးစိမ် လွတ်ခနဲအော်လေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

မေဝါကို အော်ငေါက်လိုက်ပြီး ချင်လျှံအား ပြေး၍ပွေ့ထူလိုက်
သည်။

ချင်လျှံ၏ဒဏ်ရာမှာ သွေးတိတ်သွားစေရန် သွေးကြောတချို့
ကိုလည်း ပိတ်ပစ်လေ၏။

ချင်လျှံက မချိုပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမလေး မေဝါကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ရှင်၊ သူ့အထင်လွဲမယ်ဆို
ရင်လည်း လွဲစရာပါပဲ၊ ကျွန်မက သူ့အပေါ်မှာ ရက်စက်မိခဲ့တယ်လေ”

“ဟင် .... ”

နီတုံးစိမ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ချင်လျှံက ....

“ရှင်ကို ကယ်တင်ဖို့ မြို့စားဂေဟာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဘုံ

ကျောင်းတစ်ခုမှာ သူနဲ့ကျွန်မ ချိန်းထားခဲ့တယ် .... သူဟာ ကျွန်မ ထက်စောရောက်နေပြီး ရန်သူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းထားတာတွေ့ခဲ့ရ တယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့ကိုဝင်ပြီး ကူညီသင့်ပါလျက်နဲ့ လျစ်လျူရှုခဲ့တယ်”

နီတုံးစိမ်က ....

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်ဟုတွေးကာ မေးလိုက်၏။

ချင်လျှံက ....

“မြို့စားဂေဟာကလူတွေဟာ တိုက်ပွဲမှာ အာရုံရောက်နေ တုန်း ကျွန်မက အခွင့်အရေးတစ်ခုကို လက်လွတ်မခံဘဲ ရှင့်ကို ဝင် ကယ်လိုက်တာပါ .... ”

နီတုံးစိမ်က မေဝါကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

မေဝါက ....

“ကျွန်မရဲ့အကြောင်း မြို့စားဂေဟာကလူတွေ သိသွားအောင် သတင်းပေးလိုက်တာ ရှင်ပဲမဟုတ်လား .... ”

ချင်လျှံက ....

“ဒါတော့ မဟုတ်ဘူး .... ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူသတင်းပေးလိုက်တာလဲ”

“မမ မသိပါဘူးကွယ်”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဖုံးယင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ၏စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ ရယ် မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဖုံးယင်”

နီတုံးစိမ်တို့ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ကြလေသည်။

မေဝါး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကပျာကယာ ပြေးသွားပြီး ကြည့် လိုက်သောအခါ လူရိပ်တစ်ခု အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မမဖုံးယင် ရက်စက်လိုက်တာ”

မေဝါ မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဖုံးယင်နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နီတုံးစိမ်က ဟန့်တားလိုက်လေ၏။

“မလိုက်နဲ့၊ တော်ကြာ ထောင်ချောက်ဖြစ်နေရင် ခက်မယ်”

ထိုစကားကြားမှ မေဝါ ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်လေတော့၏။

နီတုံးစိမ်က ....

“ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာရှိနေတာကို ဖုံးယင် သိနေပြီဆိုတော့ မလုံခြုံတော့ဘူး၊ အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှဖြစ်မယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချင်လျှံက ....

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို မြန်မြန်သွားပါ .... ”

နီတုံးစိမ်အား ထွက်သွားခိုင်းလေ၏။

မေဝါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမချင်လျှံတို့ထွက်သွားကြပါ၊ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အန္တရာယ်တွေကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုအချိန်မှာတင် ....

၇၆ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“မင်းတို့ပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး .... ”

ငှက်ဆိုးထိုးသံပမာ ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မြို့စားကြီးသည် နီတုံးစိမ်၊ ချင်လျှံနှင့် မေဝါတို့ကို ဆုငွေထူးထူးထားလိုက်ပြီဖြစ်ရာ အဖြူရောင်သာမက အနက်ရောင်သိုင်းသမားများပါ လိုက်လံရှာဖွေနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖုံးယင်ကြောင့် နီတုံးစိမ်တို့ရှိနေသော နေရာအား သိရှိသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားပါတော့သည်။

နီတုံးစိမ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မေဝါကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“မေဝါ မင်းကြောင့် ချင်လျှံ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့တယ်၊ သူ့ကို မင်းက တာဝန်ယူရလိမ့်မယ် .... ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ .... ကျွန်မ”

မေဝါ မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“ထားလိုက်ပါ .... တစ်နေ့ ကျုပ်တို့ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့”

မေဝါ မတတ်သာတော့ပါချေ။

“ကောင်းပါပြီရှင် .... ”

သူမသည် ချင်လျှံအား ပွေ့ချိုကာ အိမ်နောက်ဘက်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နီတုံးစိမ်က အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သိုင်းသမားများသည် နီတုံးစိမ်အား ချက်ချင်းပိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

သိုင်းသုံးကွက်

ညသည် လှပနေ၏။

ဆရာကုန်စွန့်၏အလောင်းမှာ အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကောင်းလှက ရသေ့ကြီး နီတုံးစိမ်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“ကျုပ်ဟာ ရန်သူတွေကို ထိုးဖောက်ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မေဝါတို့ဆီကို ပြန်မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ ကျုပ်သွားရင် ရန်သူတွေက ကျုပ်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြမယ်။ မေဝါတို့မှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လေ .... ”

ကောင်းလှက ....

“သူတို့ သေဆုံးသွားကြပါပြီ”

နီတုံးစိမ်က ....

“ဟုတ်တယ်၊ ဖုံးယင်ရဲ့ တပည့် စုစုံက ကျုပ်ဆီကိုရောက်လာပြီး ပြောပြခဲ့တာပဲ။ ကျုပ် ဆုံးမလိုက်ဖို့ သူ နောင်တရသွားပါပြီ။ အဝေးကို ထွက်သွားပါပြီ။ ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဖုံးယင်အတွက်ပါ ကဗျည်းစာ တိုင်လုပ်ပြီး စပ်ထားသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား .... ”

ကောင်းလှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

နီတုံးစိမ်က ....

“မေဝါနဲ့ ချင်လျှံကို ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးသလို ကောက်ကျစ်တဲ့ ဖုံးယင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေတာပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် တပည့်စုစုရဲ့ ရက်စက်မှုကို ခံခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လား .... ”

ကောင်းလှသည် သဘောထားပြည့်ဝလှသော နီတုံးစိမ်ကို လေးစားသွားသည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“သူတို့သုံးယောက်နဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျုပ်ဟာ သံဝေဂရလာတယ်။ ဒါနဲ့ ရသေ့ဝတ်ခဲ့တာပဲ။ သူတို့သုံးယောက်အတွက် အကြွေးသုံးခုတင်နေတယ်လို့ပဲ ကျုပ် အမြဲတမ်း ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်က သိုင်းပညာကို အသုံးမပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ အကြွေးသုံးခုဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကို သိုင်းသုံးကွက်သင်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ .... ”

ကောင်းလှ ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်း လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ရသေ့ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

နီတုံးစိမ်က ....

“ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ တခြားတစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းပြီး သိုင်းသင်ကြတာပေါ့”

ပြောသည်။

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖြစ်လေသည်။

နံနက်ခင်း လေပြည်ကား အေးမြလတ်ဆတ်လှသည်။

ကောင်းလှသည် သန့်ရှင်းသောလေကို အားပါးတရ ရှုမြင်လိုက်ပြီး ခြေလက်များကို သိုင်းကွက်အနေအထားမှန်ကန်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

“စပေတော့ .... ”

နီတုံးစိမ်က အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ....

“ဟား .... ”

ညာသံပေးကာ စတင်လှေကျင့်လိုက်လေသည်။

နီတုံးစိမ်က လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ အေးအေးလူလူရပ်ရပ် အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကောင်းလှသည် လုံ့လကြီးစွာဖြင့် ကြီးစားလှေကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီကောင်လေးကို သေသေချာချာသင်ပေးနိုင်ရင် တစ်နေ့ သိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပဲ .... ”

စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကောင်းလုက သိုင်းတစ်ကွက်ကို တတ်မြောက်သွားတော့
နောက်ထပ် သိုင်းနှစ်ကွက်ကို ဆက်လက်သင်ကြားပေးလိုက်
သည်။

သိုင်းကွက်များကို အနှစ်သာရနှင့် အသုံးပြုပုံပြနည်းတို့ကိုလည်း
နားလည်သဘောပေါက်စေရန် အကြိမ်ကြိမ်ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ကောင်းလုသည် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ဉာဏ်ကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

နီတုံးစိမ် သင်ကြားပေးသမျှကို ကောင်းစွာ မှတ်သားထား
သည်။

သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကိုလည်း မှန်ကန်စွာ လေ့ကျင့်အသုံးပြု
ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ....

တစ်လအတွင်းမှာပင် နီတုံးစိမ်၏ ခက်ခဲသော သိုင်းသုံးကွက်
ကို တတ်မြောက်သွားသည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“ကောင်းလု .... ”

ခေါ်လိုက်သည်။

ကောင်းလု ချက်ချင်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

နီတုံးစိမ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ....

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“မင်းက သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီ
ဆိုရင် သိုင်းသုံးကွက်ကို အဆက်မပြတ် ပြန်လုပ်ကြည့်ပါ။ ဆက်တိုက်
ဖြစ်ရမယ်နော်။ သုံးကွက်ပြည့်တာနဲ့ ပထမသိုင်းကွက်ကို ပြန်စရမယ်”

သိုင်းသုံးကွက်ကို စက်ဝိုင်းကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် ဆက်တိုက်
ဖော်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းလုက ....

“ကောင်းပါပြီ ရာ .... ”

နီတုံးစိမ် ပြောသည့်အတိုင်း သိုင်းသုံးကွက်ကို အဆက်မပြတ်
ဖော်ထုတ်ကာ အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

ခွန်အားကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေး
တွေ စိုရွဲလာသည်။

သူက အပင်ပန်းခံ၍ လေ့ကျင့်ရသော်လည်း အကျိုးရလဒ်တို့
တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သိမြင်ရလေသည်။

သိုင်းသုံးကွက်ကို သိုင်းစက်ဝန်းအသွင် ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်
သည်နှင့် ....

“ဝုန်း .... ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းလု ဝမ်းသာသွားကာ ....

“ဟေး .... ”

ဝမ်းသာစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

နီတုံးစိမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းဟာ၊ တကယ်ထက်မြတ်တဲ့ သိုင်းကွက်ကို တတ်မြောက်နေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အတွင်းအားလိုသေးတယ်၊ အတွင်းအားပြည့်ဝပြီဆိုရင်တော့ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ အဲဒီ သိုင်းသုံးကွက်နဲ့ပဲ သိုင်းလောကမှာ ရပ်တည်နိုင်ပါပြီ”

ကောင်းလှ ....

“အတွင်းအားကောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

ပြောလိုက်သည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ .... ”

ပြော၍ ထွက်ခွာလာလေသည်။

ကောင်းလှလည်း လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးကို ကောင်းလှနှင့် နီတုံးစိမ်တို့က ယားယံဆောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရသေ့တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး လျှိုကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ခေတ္တပုန်းအောင်းနေလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးအိမ်ထဲသို့ ရောက်လာကြသောအခါ နီတုံးစိမ်က ....

“ကဲ .... လာ ဟောဒီမှာထိုင် .... ”

ကောင်းလှအား ထိုင်ခိုင်းလေသည်။

“တင်ပျဉ်ခွဲထားပါ၊ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထား၊ ရင်ကော့ပြီး အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ၊ မျက်လုံးမှိတ်ထား”

ကောင်းလှသည် နီတုံးစိမ် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

နီတုံးစိမ်က ....

“ငါ အတွင်းအားဆက်တဲ့နည်းနဲ့ ငါ့ရဲ့အတွင်းအားတွေကို မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်မယ် .... ”

ပြောပြီး ကောင်းလု၏နောက်ကျောဘက်၌ ထိုင်ချလိုက်လေ
သည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကောင်းလု၏ကျောပြင်ကိုကပ်ထားလိုက်
သည်။

ရုတ်တရက် ....

နီတုံးစိမ်၏အတွင်းအားများသည် သွေးကြောများမှတစ်ဆင့်
ကောင်းလု၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားလေ၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်း မသိ။

ကောင်းလု သတိဝင်လာသောအခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါး
သန်းဆန်းနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ခြေလက်များ လှုပ်ရှားရသည်မှာလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ သွက်
သက်လာသည်။

မမြင်ရသောအင်အားတစ်ခုက ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ လှည့်ပတ်နေ
သည်ဟုလည်း ခံစားရလေသည်။

ကောင်းလုက နီတုံးစိမ်အား ကြည့်လိုက်သောအခါ ခရီးဝေးကို
၂၅ တ်သန်းလာခဲ့ရသူတစ်ယောက်ပမာ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ကောင်းလု ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဆရာ .... ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် .... ”

မေးလိုက်သည်။

နီတုံးစိမ် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ .... ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
ကောင်းလုက ....

“ဆရာရဲ့အတွင်းအားတွေ ကျွန်တော့်ကို ကူးပြောင်းပေးလို
ရတာကြောင့် ဆရာ အားအင်ကုန်ခမ်းပြီး မောပန်းနွမ်းနယ်သွားတာ
မဟုတ်လား .... ”

နီတုံးစိမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှတွေ့မနေနဲ့ .... မင်း နောက်တစ်ခါ သိုင်
လေ့ကျင့်လိုက်ပါဦး .... ”

“ကောင်းပါပြီဆရာ .... ”

ကောင်းလုနှင့်နီတုံးစိမ်တို့သည် ဝါးအိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လာ
ခဲ့ကြပြီး သိုင်းလေ့ကျင့်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းလုက နီတုံးစိမ်သင်ပေးသော သိုင်းကွက်အား ဦးစွာ
ပထမ တစ်ကွက်ချင်း သင်ပေးလိုက်၏။

သိုင်းသုံးကွက်ကို တစ်ကွက်ချင်းလေ့ကျင့်ရာ၌ အတွင်းအား
ရရှိထားပြီဖြစ်၍ အစွမ်းထက်မြတ်နေကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်၏။

သိုင်းသုံးကွက်ကို ဆက်တိုက်ဖော်ထုတ်လိုက်သောအခါ ....

“ဝုန်း .... ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနီးရှိ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေ
သည်။

သစ်ပင်များ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ ချုံပုတ်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကြကုန်
သည်။

ကောင်းလုသည် သိုင်းကွက်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အရှိန်အဟုန်
ကြီးမားသည်ဖြစ်ရာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေ၏။

ငူငူကြီးရပ်၍ ငေးကြည့်လိုက်သည်။

နီတုံးစိမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ .... အတွင်းအားပြည့်ဝလေလေ သိုင်းကွက်
အစွမ်းထက်လေလေပဲဆိုတာ မင်းတွေ့ပြီ မဟုတ်လား .... ”

ကောင်းလုက ....

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါပြီဆရာ .... ”

နီတုံးစိမ်က ....

“မင်းက အဆက်မပြတ် ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်သွားဖို့တော့ လို
လိမ့်မယ် .... သိုင်းပညာဆိုတာ ဓားလိုပဲ၊ အမြဲတမ်းသွေးနေရင် ထက်
နေမှာပဲ၊ မသွေးဘဲထားရင် ထုံသွားမှာပဲ မဟုတ်လား .... ”

ကောင်းလုက ....

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်”

နီတုံးစိမ် ကျေနပ်သွားသည်။

“မင်းလည်း အတော်ပင်ပန်းသွားပြီ .... ကဲ အနားယူလိုက်ပါ
တော့ .... ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ .... ”

သူတို့သည် ဝါးအိမ်ကလေးဆီသို့ လှည့်ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေလိုက်
သည်။

ထိုစဉ် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေး လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူတစ်ယောက်က ရယ်မောရင်း လျှောက်လာသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ကောင်းလု မျက်နှာပျက်သွားပြီး ....

“ဟင် .... မြေခွေးကြီးစန်းရယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

နီတုံးစိမ် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

စန်းရယ်က ....

“မင်းက ငါ့ကိုမှတ်မိသေးတာကိုး .... ”

“ခင် .... ခင်ဗျား .... ”

“မင်းက ရသေ့တောင်ပေါ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာသိလို့ ငါ လိုက်
သွားခဲ့သေးတယ်၊ မင်းတို့ ကဒီနေရာမှာ လာပုန်းနေကြတာကိုး”

ကောင်းလုက ....

“ကျုပ်တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်
သွားပါ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

စန်းရယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ .... ကျုပ်ပြန်မယ် .... ဒါပေမယ့် ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကိုတော့ မင်း ပေးရလိမ့်မယ် .... ”

ကောင်းလုက ....

“ဘာပစ္စည်းလဲ .... ”

“မြစားလေ .... ”

“ဘာ .... ”

“မင်းဆီမှာရှိနေတဲ့ မြစားကိုထုတ်ပေးပါ။ ကျုပ်ပြန်သွားပါမယ်

ဗျာ .... ”

ကောင်းလု မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆီမှာ မရှိဘူး .... ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စန်းရယ်က ....

“မင်း ဘာကြောင့် ခေါင်းမာနေရတာလဲ၊ ဒုက္ခမရောက်ချင်ပါနဲ့

ကွာ၊ ထုတ်ပေးစမ်းပါ .... ”

ကောင်းလုက ....

“မြစားဟာ ခင်ဗျားတို့လိုလူစားမျိုးတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ .... ”

စန်းရယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ကောင်းလုကို မျက်ထောင့်ကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“မင်းပေးမလား .... မပေးဘူးလား” ဟု မေးရင်း ရှေ့တက်

လာ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ကောင်းလုရှေ့တွင် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ လမ်းပိတ် ဘူးဆီးထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။

စန်းရယ်သည် ရသေ့ကြီး နီတုံးစိမ်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါချေ။

“သွားစမ်း .... ”

အော်ငေါက်ကာ တွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ကောင်းလု မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးမှာ အတုမဲ့သိုင်းသမား နီတုံးစိမ်ဖြစ်ကြောင်း သတိ မမူမိသဖြင့် စန်းရယ်ခံလိုက်ရတော့မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

သို့သော် ....

လက်တွေ့တွင် အထင်နှင့်အမြင် တလွဲစီဖြစ်သွားလေ၏။

စန်းရယ် တွန်းထုတ်လိုက်သည်နှင့် ....

“ဝုန်း .... ”

ရသေ့မှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကာ မြေပေါ် ဝင်ထိုင်လဲကျသွားလေသည်။

“ဟာ .... ”

ကောင်းလု လွှတ်ခနဲ အော်မိလိုက်သည်။

နီတုံးစိမ်ကို ကပျာကယာ ဖေးမလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးသည် အတွင်းအား ကုန်ခမ်းနေသဖြင့် ယခုလိုခံလိုက် ခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

ရသေ့ကြီး မချိုပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းလု.... မင်းက ဘာမှတွေဝေမနေနဲ့ သူ့ကိုမင်းကောင်း

ခကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ထားပါ .... ”

ကောင်းလုက ....

“စိတ်ချပါ ဆရာ .... ”

သူက စန်းရယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

စန်းရယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းလု .... မင်း ငါ့ကိုရင်ဆိုင်မယ် .... ဟုတ်လား”

ကောင်းလုက ....

“စိတ်ချ .... ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဆုံးမမှာပါ .... ”

စန်းရယ်က ....

“ကောင်းပြီ .... မင်း ငါ့ကို အနိုင်ယူတယ်ဆိုရင် ငါ အေးအေးဆေးဆေးပြန်သွားပါမယ်၊ မင်း ကျုပ်ကို မနိုင်ဘူးဆိုရင် မြစားကို ထုတ်ပေးရလိမ့်မယ် .... ”

ကောင်းလု သဘောတူလိုက်သည်။

စန်းရယ် အထင်သေးစွာဖြင့် ....

“မင်းကို ငါက သိုင်းကွက်သုံးကွက် အလျှော့ပေးပါမယ်၊ ကစပြီး တိုက်ခိုက်ပေတော့ .... ”

ကောင်းလုက ....

ခင်ဗျား သတိထားပေတော့ဟု ကြီးဝါးပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

သိုင်းသုံးကွက် ....

ကောင်းလုသည်ရသေ့ကြီး သင်ပေးထားသော သိုင်းကွက်သုံးကွက်တို့ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်လျှင် စန်းရယ် ဗျာများသွား၏။ ဒုတိယသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်သောအခါ ဒယ်မ်းဒယ်င်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

တတိယသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်သောအခါ ....

“ဖုန်း .... ”

စန်းရယ် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေ၏။

ကောင်းလုသည် ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွင် ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော စန်းရယ်အား အနိုင်ရလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

စန်းရယ်သည် မြေပေါ်မှ ကပျာကယာ လူးလိမ့်လာလေသည်။
 ကောင်းလုကို မယုံနိုင်စွာကြည့်ရင်း ....
 “မင်း .... မင်း”
 စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေပါတော့သည်။
 ကောင်းလုက ....
 “ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ .... ထွက်သွားပေတော့ .... ”
 ပြောလိုက်သည်။
 “တို့တစ်တွေ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး၊
 မင်းတို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပါလား .... ”
 ကောင်းလုက ....
 “ခင်ဗျား သွားပါတော့ဗျာ”
 ထပ်ပြောလိုက်သည်။
 စန်းရယ်က ....
 “နေဦး၊ မင်းကို ဘယ်သူက သိုင်းပညာ သင်ပေးတာလဲ၊ ပြော
 စမ်းပါဦး .... ”

မေးလိုက်သည်။
 ကောင်းလုက ....
 “ခင်ဗျား သွားလိုက်ပါဗျာ”
 “ငါ မသွားနိုင်သေးဘူး”
 “ခင်ဗျားပဲ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား .... ”
 စန်းရယ်က ....
 “ဟေ့ .... ကတိတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ပြောစမ်း၊ မင်း
 ကို ဘယ်သူက သိုင်းပညာသင်ပေးတာလဲ၊ မြစား ဘယ်မှာလဲ .... ”
 ထိုစဉ် ....
 “ကျုပ်က သူ့ကိုသင်ပေးလိုက်တာ .... ”
 နီတုံးစိမ်က ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။
 စန်းရယ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 “ခင်ဗျား သင်ပေးတာ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ် .... ”
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် မယုံဘူး၊ ခင်ဗျားကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးလိုက်
 ရင်တောင် လဲသွားမယ့် ရသေ့ကြီးတစ်ယောက်က .... ကောင်းလုကို
 အချိန်တိုတိုအတွင်း ထက်မြတ်တဲ့ သိုင်းပညာသင်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ
 ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး .... ”
 ကောင်းလုက ....
 “ဆရာ .... သူ့ကို ဘာမှရှင်းပြမနေပါနဲ့၊ သူဟာ လူကောင်းတစ်
 ယောက် မဟုတ်ပါဘူး .... ”

ပြောလိုက်သည်။

နိတုံးစိမ် ပြီးသည်။

“မြေခွေးအိုကြီးဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်နဲ့ သိုင်းလောကမှာ ထင်လှစိုင်းနေတာကို ကျုပ်သိပါတယ် .... မင်းက သူ့ကို ဆုံးမရမယ် .... ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ .... ”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားရသောအခါ စန်းရယ် ဒေါပွသွားလေသည်။

“အမယ် .... မင်းကများ ငါ့ကို ဆုံးမမယ် ဟုတ်လား။ သေခံသာ ပြင်ထား .... ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပဲ .... ”

စကားဆုံးလျှင် စန်းရယ်က လျှပ်တစ်ပြက် ရှေ့တိုးလာပြီး ကောင်းလုအား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကောင်းလုကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

စန်းရယ်သည် တစ်ကြိမ် အရေးနိမ့်ခဲ့ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းလုအား မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမမည်ဟု ကြံရွယ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းလုကလည်း နိတုံးစိမ် သင်ပေးထားသော သိုင်းသုံးကွက်ကို အသုံးပြုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းလုက သိုင်းသုံးကွက်ကိုသာ အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် သော်လည်း ထိုသိုင်းကွက်များသည်ပထမတစ်ကြိမ်နှင့်ဒုတိယတစ်ကြိမ်တူဘဲ ကွဲပြားခြားနားနေသည့်အသွင် ရှိနေသည်။

ကောင်းလုကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩသွားရသည်။

နိတုံးစိမ်က အဘယ်ကြောင့် အဆက်မပြတ်လေ့ကျင့်နေရမည်ဟု မှာကြားသည်ကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်သလို ရှိလာသည်။

စန်းရယ် ခံပြင်သွားသည်။

“ခွေးကောင်လေး .... သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်တွေဟာ အတော်ကို ထူးဆန်းနေပါလား။ ဘယ်လို သိုင်းပညာမျိုးပါလိမ့်”

စိတ်ထဲတွေးရင်း အနိုင်လိုချင်စောဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

နိတုံးစိမ်က ....

“ကောင်းလု .... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သိုင်းသုံးကွက်ကို ပေါင်းစပ်ပြီး အသုံးပြုလိုက်စမ်း .... ”

အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စန်းရယ်သည် ဝါရင့်သိုင်းသမားဖြစ်သည့်အပြင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လာပြီဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံနည်းပါးသော ကောင်းလုအတွက် စိုးရိမ်ကာ သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလုသည် သိုင်းကွက်သုံးကွက်အား ကွင်းဆက်သိုင်းကွက်များအဖြစ် ဆက်တိုက်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟုး .... ”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြင်းထန်သော သိုင်းကွက်များသည် စန်းရယ်၏တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမိုးသွားလေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
စန်းရယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး မလှမ်း
မကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းတစ်ခု၌ သွားချိတ်ကာ တွဲလောင်း
ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလုမှာ စန်းရယ်အား ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ရလိုက်
ပြီး ဖြစ်သည်။

နိတုံးစိမ်၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်လေသည်။

ကောင်းလုအားကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေ၏။

ကောင်းလုသည် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာနေမိလေသည်။

နိတုံးစိမ်၏ရှေ့ ဒူးထောက်ချပြီး ....

“ဆရာရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ .... ”

ပြောလိုက်၏။

နိတုံးစိမ်က ....

“စန်းရယ်ဟာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်း သူ့ကို
ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ယူလိုက်ပြီး ငါ သင်ပေးလိုက်တဲ့သိုင်းပညာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

ပြောလာသည်။

ကောင်းလုက ...

“ခုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်လာနိုင်ပါ
ပြီ၊ သူတစ်ပါးအနိုင်ကျင့်သမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊
မတရားမှုတွေ တွေ့ရင်လည်း တားဆီးနိုင်ပါတော့မယ်၊ အထူးသဖြင့်

ချန်ကျန်နယ်မှာ ဒုက္ခဝေးနေတဲ့ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဆုံးမနိုင်ပါတော့မယ် ဆရာ .... ”

နီတုံးစိမ် ကျေနပ်လေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ မင်းဆီမှာ မြေးရှိနေတာ တကယ့်အခွင့်အရေး တစ်ခုပဲ။ ငါ သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို ဓားကုတ်တွေအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ လက်ဝါးနေရာမှာ ဓားကို အစားသွင်း လိုက်တဲ့သဘောပဲ။ သိပ်တော့ မထူးဆန်းပါဘူး .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာ .... ”

နီတုံးစိမ်က ....

“မြေးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေတယ်၊ မြေးပိုင်ရှင် ချင်လှဲ့ ကိုယ်တိုင် အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မင်း ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေ ကြည့်ပါ။ မြေးရဲ့ဓားကွက်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ”

ကောင်းလုက ....

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နီတုံးစိမ်သည် ကောင်းလုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ရာ

“ကဲ .... မင်းသွားလို့ရပါပြီကွယ် .... ”

ပြောလာသည်။

ကောင်းလု တအံ့တဩဖြစ်လေ၏။

“ဆရာ ကျွန်တော်က .... ”

လူ၏စကားမဆုံးမီ နီတုံးစိမ် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းလု .... ငါဟာ လူဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်၍ ရသေ့ကြီး တစ်ပါးဖြစ်နေပါပြီ။ မင်းကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .... မင်းအနေနှင့်လည်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာတွေ ရှိနေ သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လမ်းခွဲကြရမှာ အမှန်ပဲ .... ”

ကောင်းလု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“ကျုပ် လူတွေနဲ့ဝေးရာကိုသွားတော့မယ်၊ သိုင်းလောကထဲကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ် သင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာနဲ့ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ် .... ”

ကောင်းလု၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေ ၏။ ရသေ့ကြီးနှင့် အပြီးတိုင် လမ်းခွဲရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်တော့သည်။

တုံ့ဖန်ဖေ၏အကြံကို ရိပ်မိသောအခါ ငါးမန်းဂိုဏ်းသည် မြေစိမ်း
ဂိုဏ်းအား ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် ....

မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် ငါးမန်းဂိုဏ်းမှာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြ
လေတော့သည်။

မြေစိမ်းနှင့် ငါးမန်း

မြေစိမ်းဂိုဏ်း ....

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသည် ချန်ကျန်းနယ်တွင် တစ်ထက်တစ်
အင်အားကြီးမားလာလေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်မှာ တုံ့ဖန်ဖေဖြစ်ပေသည်။

တုံ့ဖန်ဖေသည် မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို လုံးဝသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ချန်
ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသမှ အခြားသော ဂိုဏ်းငယ်များကိုလည်း စည်းရုံး
သိမ်းသွင်းထားလိုက်လေသည်။

တုံ့ဖန်ဖေ ယခုလို ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားလာရသည်မှာ မီးခိုး
ရောင်စွန်ကြီး ကျူဝမ်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကြူဝမ်သည် တုံ့ဖန်ဖေကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုကာ
လုံးဝ အားပေးအားမြှောက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

တုံ့ဖန်ဖေကလည်း ကျူဝမ်အားကိုးဖြင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ဩဇာ
ကို ချဲ့ထွင်ခဲ့သည့်အပြင် ယခင်က မဟာမိတ်ဖြစ်ခဲ့သော ငါးမန်းဂိုဏ်း
ကို ဝါးမျိုရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

နံနက်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။
 အေးမြလတ်ဆတ်သော လေပြည်လေညင်းလေး တိုက်ခတ်
 နေ၏။
 မွှေးကြိုင်သင်းယုံ့သော ပန်းရနံ့များ လွင့်နေသည်။
 ကျေးငှက်လေးများလည်း သဘာဝတေးကို သီကျွေး၍ ယုံ့ဝဲ
 ကြလေသည်။
 ကောင်းလှသည် သာယာလှပသော ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ စိတ်
 ထဲ၌ အလိုလို ဖျော်ရွှင်လာလေသည်။
 သူ၏အခြေအနေသည် မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲ
 သွားပါသည်။
 သာမန် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဘဝမှ သိုင်းသမားတစ်
 ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။
 ကောင်းလှသည် မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေ
 သည်။

တောလမ်းအတိုင်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရင်း တစ်နေရာသို့အရောက်
 တွင် ....
 “ရပ်လိုက် .... ”
 အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ သစ်ပင်များကြားမှ လူသုံးယောက်
 ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ထိုလူသုံးယောက်သည် ကောင်းလှအား လမ်းပိတ်ဟန့်တား
 လိုက်ကြသည်။
 ကောင်းလှ ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။
 ထိုလူသုံးယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
 အညိုရောင်ဝတ်ထားပြီး ငါးထိုးသည့်မိန်းများကို ကိုင်ဆောင်
 ထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏အသွင်မှာ ရေနင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်း
 ကျင်သူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။
 ကောင်းလှက ....
 “ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ .... ဘယ်လိုအကြောင်း
 ကိစ္စရှိလို့ .... ကျုပ်ကို ဟန့်တားကြတယ်ဆိုတာ သိပါရစေဗျာ .... ”
 မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ....
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း ဒီလမ်းကနေ ရှေ့ဆက်သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။
 တခြားလမ်းကသွားပါ .... ”
 ကောင်းလှ အံ့သြသွားသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ .... ”

၁၀၀ တက္ကသိုလ်ဝင်ကြွယ်

“ကျုပ်တို့ ငါးမန်းဂိုဏ်းနဲ့ မြွေစိမ်းဂိုဏ်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှိတယ် .... မင်း ရှေ့ဆက်သွားရင် မဆီမဆိုင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့် မင်း၊ တခြားလမ်းကသွားပါ .... ”

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းအကြောင်း ကြားလိုက်ရလျှင် ကောင်းလှ ဒေါသ ထွက်လာ၏။

“ဪ .... မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကလူတွေ ဒီကိုလာကြမှာကိုး၊ ကျုပ် ကလည်း သူတို့နဲ့တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ .... ”

“ဘာကွ .... ”

“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ကျုပ် ဆုံးမချင်နေတာ .... ”

ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ သုံးယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်သည်။

တစ်ယောက်က ကောင်းလှအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး....

“မင်း မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဆုံးမချင်ရအောင် ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစရှိလို့လဲ .... ”

မေးလိုက်သည်။

ကောင်းလှက ....

“ခင်ဗျားတို့ မကြာခင် တွေ့ရမှာပေါ့ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက ....

“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းဟာ အင်အားတောင့်တင်းနေတယ် .... ကျော ထောက်နောက်ခံကောင်းနေတယ်၊ သေသွားချင်လို့လား .... ”

ကောင်းလှက ....

“စိတ်ချ၊ ကျုပ် စွန့်ကြီးကျူဝမ်းကိုပါ ဆုံးမပြမယ်ဆိုတာ မှတ် ထားပါ .... ”

ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ လူသုံးယောက်သည် ကောင်းလှအား မယုံကြည် နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

“မင်း အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အတော် အကြားသန်တာပဲ၊ သွားစမ်း ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွား .... ”

အော်ငေါက် မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ကောင်းလှ ခံပြင်းသွားပြီး ....

“ကျုပ်သွားစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ မောင်းထုတ်နိုင် မှ ဖြစ်မယ် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဪ .... မင်းက ဒီလိုလား .... ကောင်းပြီလေ ငါ့အကြောင်း သိအောင် ပြရသေးတာပေါ့ .... ”

စကားဆုံးလျှင် ကောင်းလှအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကောင်းလှကလည်း အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြန်လည်တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်နှင့် ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

“အမယ်လေး”

ထိုလူသုံးယောက် အနားသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ လူသုံးယောက် မဂ္ဂမလှ ခံလိုက်ရ၏။
 သူတို့သည် ကဗျာကယာ ဦးလှိုင်ထလာကြပြီး ကောင်းလှကို
 မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။
 “မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ကျုပ်က ဆုံးမနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား”
 မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူသုံးယောက် မည်သို့ ပြန်ပြောရမန်းမသိတော့ပေ။
 ထိုစဉ် ....
 “ဆူဆူညံညံ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့ .... ”
 အသံသြသြကြီးနှင့်အတူ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ပြေးလွှား
 ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ထိုအဘိုးအိုကိုမြင်လျှင် ငါးမန်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် ဝမ်းသာ
 သွားကြလေသည်။
 ချက်ချင်းပင် ဦးညွတ်လိုက်၏။
 “ဆရာကြီး ချို .... ဒီကောင်လေးက မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဆုံးမနိုင်

တယ်လို့ ပြောနေတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့် တာပါ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ဆရာကြီးချိုဆိုသော အဘိုးအိုမှာ ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏အမည်မှာ ချိုဂူချို ဖြစ်လေသည်။

ချိုဂူချိုက ကောင်းလုကိုကြည့်ပြီး ....

“သူတို့ပြောတာ အမှန်ပဲလား .... ”

မေးလေသည်။

ကောင်းလုက ....

“အမှန်ပဲခင်ဗျ”

ချိုဂူချိုက ....

“မင်းရဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ၊ မြေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုရန်စရိုနေ လို့လဲ .... ”

မေးလေသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော့်ဆရာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ပြောမပြနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ .... မြေစိမ်းဂိုဏ်းကိုတော့ ကြည့်မရလို့ ဆုံးမချင်တာ ပါ .... ”

ချိုဂူချို ပြုံးလိုက်သည်။

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ကြည့်မရတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်

ဒါပေမယ့် မီးခိုးရောင်စွန်းကြီး ကျူဝမ်ကိုကြောက်လို့ ငြိမ်နေကြတာ ဖွ .... ”

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော်က စွန်ကြီးကျူဝမ်ကို မကြောက်သေးပါဘူးဗျာ”
ချိုဂူချိုက ....

“မင်း တော်တော်အပြောကြီးပါလား .... ”

ကောင်းလုက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားနှင့် ....

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ .... ကျူဝမ်ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ပြီး ဆုံးမမှာပါ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ချိုဂူချို မျက်မှောင်ကုတ်လေသည်။

“မင်း တကယ်ရင်ဆိုင်နိုင်လို့လား”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ .... ”

“ကောင်းပြီ မင်းပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ် မင်းကို စမ်းသပ်

ဥညံ့မယ်ဆိုရင် .... ”

“ရပါတယ်ဗျာ .... ”

ကောင်းလု အလွယ်တကူ သဘောတူလိုက်သည်။

ချိုဂူချိုက ....

“ဒါဖြင့် .... မင်းသတိထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် ကောင်းလု၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် လျှပ်တစ် ခြက် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ကောင်းလုက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ အတွင်းအားစုစည်း၍
လက်ဝါးဖြင့်ပင် ပြန်လည်ခုခံပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် ....

“ဝုန်း .... ”

ချိုဝူချို နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဟင် .... ”

ချိုဝူချို ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒီကောင်လေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အတွင်းအားကောင်းလှ
ချည်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

သူက တစ်မျိုးပြောင်းပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်ရဲ့တိုက်ကွက်ကို ကြည့်ထားပါဦး”

ပြောပြီး လက်တစ်ဖက်က လက်ဝါး၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က
လက်သီးပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။

ချိုဝူချိုမှာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး ကောင်းလှအား သိုင်းပညာ
ရပ်နှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း အသုံးပြုပြီး အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလှ အံ့ကြိတ်လေသည်။

နီတုံးစိမ် သင်ပေးထားသော လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖော်ထုတ်၍
ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သိုင်းသုံးကွက်ကို ကွင်းဆက်သိုင်းကွက်များအဖြစ် ဖော်ထုတ်
သည်နှင့် ....

“ဝုန်း .... ”

ချိုဝူချို ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

“ဟာ .... ”

ငါးမန်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ကြလေ
သည်။

ကောင်းလှသည် ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ရပ်တန့်
လိုက်သည်။

သိုင်းသုံးကွက်၏ကွင်းဆက်တိုက်ကွက်သည် အနေးအမြန်
အပေါ် မူတည်ရာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲသွားသည်ကို ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရ
သည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းသုံးကွက် ဖော်ထုတ်ရာတွင် သိုင်းကွက်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
အနေးအမြန် တူညီနေလဆင် အနေးအထားတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ပထမသိုင်းကွက်ထက် ဒုတိယအကွက်က အနည်းငယ်နေး
သွားသည်ဖြစ်စေ၊ အနည်းငယ်မြန်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ အခြေအနေတစ်
မျိုး ပြောင်းသွားသည်။

ထို့အတူ ....

ဒုတိယသိုင်းကွက်မှ တတိယအကွက်ကို ဆက်တိုက်ဖော်ထုတ်
ရာ၌လည်း အနေးအမြန်ကွာလျှင်ကွာသလို အကွက်ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်း
သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ....

သိုင်းသုံးကွက်ဟုဆိုသော်လည်း သိုင်းကွက်သုံးဆယ်၊ သုံးရာ သုံးထောင်မက သိုင်းကွက်ပေါင်းများစွာ ပြောင်းလဲ ထွက်ပေါ်လာ သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

နီတုံးစိမ်က အချိန်တိုတိုအတွင်း အကောင်းဆုံး ပင်မသိုင်းကွက် ကို သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုမျှမကသေး။

နီတုံးစိမ်၏ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် လေ့ကျင့်ထားသည့် အတွင်းအားများ ကောင်းလု၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကောင်းလုအသုံးပြုသောသိုင်းသုံးကွက်မှာ ပြောစရာမရှိအောင်ကောင်း မွန်သွားတော့သည်။

ချိုဝူချုံ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ကောင်းလုကို ချီးကျူးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထား တဲ့ မောင်ရင်လေးကို ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်၊ မောင်ရင်လေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့လက်တွဲပြီး မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းသွား ပို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် .... ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ကောင်းလုက ....

“ကျွန်တော့်နာမည် ကောင်းလုပါ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်တာ ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ပြတ်ပြတ် သားသား ချေမှုန်းသွားမှာပါ”

ချိုဝူချုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးနာမည်က ကောင်းလု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် .... ”

ချိုဝူချုံ၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်များ ဖြစ် ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ကဲ .... ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါကွယ်”

ဟု ပြောကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကောင်းလုသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ချိုဝူချုံ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

တောအုပ်တစ်ဖက်တွင် မြင့်မားသော တောင်တစ်လုံးရှိနေ၏။

ချောင်းကလေးတစ်ခုက တောင်ခြေ၌ ကွေ့ပတ်စီးဆင်းသွား နေသည်။ ချောင်းကလေးနှင့် တောင်နှစ်ခုကြား၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိသည်။ သို့မြေကွက်လပ်တွင် ရွက်ဖျဉ်တဲများ ထိုးထားပြီး သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသူများကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ချိုဝူချုံ၏ ရွက်ဖျဉ်တဲများဆီသို့ ကောင်းလု ခေါ်ဆောင်သွား ၏။

ကောင်းလုက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း ရွက်ဖျဉ်တဲများ ကိုလည်းကောင်း၊ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများကိုလည်းကောင်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူများသည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသောအသွင်များ ရှိကြပြီး ဓားလှံလက်နက်ကိုယ်စီ ဆောင်ထားကြလေသည်။

စစ်တလင်းပြင်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်သည့် စစ်သည်တော်များအသွင် ရှိနေပါတော့သည်။

ချိုဝူချိုက ....

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ငါးမန်းဂိုဏ်းက ယာယီစခန်းချထားတဲ့ နေရာပဲ၊ မြေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ ကျုပ်တို့ဘက်က ရပ်ဘည်မယ့် မိတ်ဆွေတွေလည်း ရောက်နေကြပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ငါးမန်းဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ။ ငါးမန်းဂိုဏ်းရဲ့ အရေးအပါဆုံး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ငါးမန်းဂိုဏ်း လီစန်းရယ်နဲ့ တွေ့ပေးပါမယ် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ .... ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ကောင်းလှ သဘောတူလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်လာကြသောအခါ သွားလာနေကြသူများ၏ ချိုဝူချိုကို ရိုရိုသေသေ ဂါရဝပြုကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မကြာပါချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနီရောင်ရွက်ဖျဉ်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ရွက်ဖျဉ်းတံရှေ့၌ စောင့်ကြပ်နေသောအစောင့်များက ချိုဝူချိုကို ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

ချိုဝူချိုက ....

“အစ်ကိုကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား”ဟု မေးလိုက်လျှင် အစောင့်တစ်ယောက်က ....

“ရှိပါတယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံနေပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုတဲမှာ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မျှ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

အမွေးပွဲ ကော်စောခင်းထားသလို ပန်းအိုးများ ရောင်စုံ ပန်းချီကားများ မီးအိမ်များ သူ့နေရာနှင့်သူ တန်ဆာဆင်ထားသည်။

ရွက်ဖျဉ်းတံအလယ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ သစ်သီးဝလံများ၊ အရက်အိုးများ အလှူပယ်ရှိနေသည်။

လူအချို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ နေရာယူထားကြသည်။

အားလုံးသည် တံအရှေ့ဘက်မှ တူရိယာမှတ်နေကြသူများနှင့် လှပစွာ ကပြအသုံးတော်ခံနေသော ကချေသည်လေးများကို ငေးမောကြလေသည်။

ချိုဝူချိုသည် ရွက်ဖျဉ်းတံအတွင်း တစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်ပြီး ကျောမီသောထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထံသို့ တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ချက်ချင်းပင် ကောင်းလှကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်အပေါ်မြှောက်ကာ ဝေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

တူရိယာအသံများ ကွယ်ပျောက်သွားသလို ကချေသည် ကလေးများလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ရွက်ဖျဉ်းတံအတွင်း

မှ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြသည်။

တေးသံသာ နားထောင်နေကြသူများသည် နာမေးလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးအဘိုးအိုအား လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။ ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက်က ....

“မိတ်ဆွေကြီး လီစန်းရယ် .... ဘာကြောင့်များ ကျချေသည်လေးတွေကို ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ရတာလဲဗျာ .... ”

အားမလို အားမရပြောလာသည်။

အဘိုးအိုမှာ ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ အဓိကခေါင်းဆောင် လီစန်းရယ် ဖြစ်နေပါသည်။

လီစန်းရယ်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ....

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေတို့ကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောပြချင်လို့ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးကပင် ....

“ဘယ်လိုသတင်းများလဲဗျာ .... ပြောစမ်းပါဦး”

မေးလိုက်သည်။

လီစန်းရယ်က ....

“ကျုပ်တို့နဲ့လက်တွဲပြီး မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းမယ့် မိတ်ဆွေလေးတစ်ယောက်တိုးလာပြီဆိုတဲ့ သတင်းကောင်းပါပဲ .... ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်သူများလဲ”

“ဟိုမှာ .... ”

ဤတွင် ....

“ဟား ဟား ဟား”

ခေါင်းတုံးကြီးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“နို့နဲ့တောင်မစင်သေးတဲ့ ကော်ငလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်

တို့က တန်းတူရည်တူ နေရာပေးပြီး ဆက်ဆံရမှာလား .... ”

ပြောလျှင် အားလုံးက ရယ်လိုက်သည်။

ကျားသစ်ရေဝတ်ထားသူတစ်ယောက်က ....

“ဒီကောင်လေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်မတဲ့လား၊ သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ကချေသည်မလေးကို ပြန်ခေါ်လိုက်စမ်းပါဗျာ .... ”

ဟု ပြော၏။

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။

လီစန်းရယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့ လက်တွဲဖို့ရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေလေးရဲ့ နာမည်ဟာ ညီလေးကောင်းလို့ခေါ်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ အမှတ်သုံး ညီအစ်ကို ချိုဂူချိုကို သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်အတွင်းမှာ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ် .... တကယ်လို့များ မိတ်ဆွေတို့ မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ညီလေးကောင်းရဲ့ သိုင်းပညာကို လက်တွေ့စမ်းသပ်နိုင်ပါတယ်”

ကောင်းလှမှာ လှောင်ပြောင်ရယ်မောခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

၁၂၂ တက္ကသိုလ်ကြွယ်

သူ့အား စိန်ခေါ်လာလျှင် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။
ကျားသစ်ရေဝတ်ထားသူက လီစန်းရယ်၏စကားကို ချက်ချင်း
လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ငါးမန်းဂိုဏ်းက အမှတ်သုံးချို့ဝူချို့ကို သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်
အတွင်း အနိုင်ယူလိုက်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျုပ် လက်တွေ့
စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တယ် .... ”

လီစန်းရယ်က ....

“ညီလေးကောင်း၊ မင်းကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ပြောလျှင် အားလုံး ထိုင်ရာမှထလိုက်ကြသည်။

တံအပြင်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် လူအများ စုရုံးရောက်ရှိနေ
ကြလေသည်။

သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်မည်ဟုကြားရသဖြင့် အားလုံး စုရုံးရောက်ရှိ
လာကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် ကောင်းလုနှင့် ကျားသစ်ရေဝတ်
ထားသူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်နေကြသည်။

ထိုကျားသစ်ရေ ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ချန်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ
တွင် နာမည်ကြီးသော တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြ ယီချူဖြစ်လေသည်။

လီစန်းရယ်က ....

“ကျုပ်တို့အားလုံး အချင်းချင်းတွေဖြစ်ကြလို့ သိုင်းပညာအရပဲ၊
အနိုင်အရှုံး ပြိုင်စေချင်ပါတယ် .... ကဲ .... စနိုင်ပါပြီ .... ”

ဟု တိုတိုနှင့်လိုရင်းကိုပြော၍ ပြိုင်ပွဲကို ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်လေ
သည်။

လီချူက ....

“ညီလေးကောင်းလုဆိုတဲ့ ကောင်းလေး ဘာမျှမကြောက်ပါနဲ့ ကျုပ်က မင်းကို ညာညာတာတာ ပြိုင်ပါ့မယ်” ဟူ၍ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်ပြောလျှင် ရယ်မောသံများ ညံ့သွားလေသည်။

ကောင်းလု မလှုပ်မယှက်ရပ်နေလိုက်သည်။

ငါးမန်းဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း သူတို့၏မိတ်ဆွေများသည်လည်းကောင်း လူကောင်းများမဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယီချူအား ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်သွားရင် ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယီချူက ....

“ညီလေးကောင်း၊ ကျုပ်ရဲ့တိုက်ကွက်လာပြီ၊ သတိထားပါ” ကြီးဝါး၍ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းလုပ်ကလည်း သိုင်းကွက်သုံးကွက်၏ ကွင်းဆက်သိုင်းကို ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။

မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် မလိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင် ....

“ဝုန်း .... ”

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသော ယီချူးမှာ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လွင့်စဉ်သွားသည်။

ဆူညံနေသောဝန်းကျင်မှာ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်

ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

အားလုံးသည် အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများဖြင့် ငြိမ်ကျ သွားသည်။

ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကောင်းလုကိုကြည့်နေ သည်။

ကောင်းလုသည် နာမည်ကျော် ယီချူအား သိုင်းတစ်ကွက် တည်းဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်သည်။

ယီချူသည် လဲရာမှထလာသည်။

လူပုံအလယ်တွင် မရှုမလှအရေးနိမ့်သွားသဖြင့် ဒေါသထွက်နေ သည်။

“ခွေးကောင် .... မင်း .... မင်း”

ရုတ်တရက် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော သားရေအိတ်ထဲမှ လက် နက်ပုန်းအချို့ကို ယူကာ ကောင်းလုထံ ပစ်လိုက်သည်။

ကောင်းလု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ရုတ်တရက် ပစ်လွှင့်လာသော လက်နက်ပုန်းလေးများကို မည်သို့ ရှောင်တိမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ....

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ .... ”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာပြီး ကောင်းလု၏ရှေ့၌ ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။

ထိုလူ၏လက်ထဲ၌ သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပိုက်ကွန်တင်
ခု ကိုင်ထားပြီး သံမဏိပိုက်ကွန်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ....

“တောက် .... တောက် .... တောက်”

လက်နက်ပုန်းလေးများ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကောင်းလုမှာ သူ့အား ကူညီလိုက်သူအား ကျေးဇူးတင်သွား

ပြီး သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်သာရှိသေးပြီး ချောမော
လှပသူလေး ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် ယိချူကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ဖေဖေက ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေ သိုင်းပညာအရ အနိုင်အရှုံး
ယှဉ်ပြိုင်ကြလို့ ပြောထားခဲ့တာ ရှင်မကြားဘူးလား .... ရှင် ရှုံးသွားပြီး
မှ လက်နက်ပုန်းနဲ့အိုင်ကမ်းပြီး လုပ်ကြံတာဟာ ဘာသဘောလဲ ....
ဖေဖေကို ခော်ကားတာပဲ မဟုတ်လား .... ”

ဟု အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ယိချူက ....

“ရွှေငါးလေး .... ကျုပ်က”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရွှေငါးလေးဆိုသော မိန်းကလေးက ကြား
ဖြတ်အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ ရှင်လိုလူစားမျိုးကို ကျွန်မတို့ လက်မခံနိုင်ဘူး၊

ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့ .... ”

ယိချူဘာမှမပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

ယိချူအား သိုင်းတစ်ကွက်တည်းဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်သောအခါ
ကောင်းလုကို မည်သူကမှ အထင်မသေးရဲတော့ပါချေ။

လီစန်းရယ်ကပင် ....

“ညီလေးကောင်းဟာ တကယ့်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”
ဟု ချီးကျူးလိုက်လေတော့သည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရစ်ခွေစီးဆင်းသွားသော ချောင်းလေးနံဘေး၌ သွား၍ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ ရွပ်တွေးနေပါသည်။

“ငါ ငါးမန်းဂိုဏ်းနဲ့လက်တွဲလိုက်တာ မှန်ရဲ့လား .... ”

“သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေမဟုတ်ဘူး --- ”

တွေးရင်း ထိုဂိုဏ်းမှ ထွက်သွားဖို့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဖန် ....

“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ ငါးမန်းဂိုဏ်း ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် နှစ်ဖက်စလုံး

အထိနာကြမှာပဲ၊ နှစ်ဖွဲ့လုံး ပျက်စီးသွားရင်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ သူတို့

ချင်း မသင့်မြတ်တာဟာ လူကောင်းတွေအတွက် အမြတ်ပဲ .... ”

တွေးမိလာပြန်သောအခါ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်

သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နောက်ကျောဘက်မှ ညင်သာပေါ့ပါးသော ခြေသံများ ထွက်

ပေါ်လာသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး ...

“ဪ... မင်းကို မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုး ဒီဂိုဏ်းမှာမနေသင့်

ဘူး .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

“ကျွန်မက ငါးမန်းဂိုဏ်းမှာမနေရလို့ ဘယ်မှာနေရမလဲ”

ကောင်းလှ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ရှင်အတွက်ကတော့ ဒီမှာနေတာ အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်၊

ည ....

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေပြီး လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပေတော့သည်။

လီစန်းရယ်တို့ လူစုသည် ကောင်းလှကို အရေးပေးဆက်ဆံကြ လေ၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကျွေးမွေးသည်။ ကချေသည်လေးများ ကပြအသုံးတော်ခံပေးခြင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေသည်။

“မြွေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့်မည်သို့မည်ပုံ” ရင်ဆိုင်ရမည်ကို တိုင်ပင်ဆွေး နွေးသည်။

ညဉ့်နက်တော့မှ အနားယူ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ချူဝုချူက ကောင်းလှအတွက် သီးသန့်တံတစ်လုံး စီစဉ်ပေး လေသည်။

ကောင်းလှမှာ အထဲထဲ၌ လဲလျောင်းနေပြီးမှ အိုက်စပ်စပ်ရှိ သည်မို့ အိပ်မရဖြစ်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ရှင်ကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး အသုံးချကြလိမ့်မယ်၊ ပြီး ရှင်ဆီမှာရှိနေတဲ့ မြစားကိုလုပ်ပူဖို့ ဖေဖေနဲ့ အမှတ်သုံးဦးလေးတို့ တိုင်ပင်နေကြတာ ကျွန်မ ကြားခဲ့ရတယ် .... ”

“ဟင် .... ”

ကောင်းလှ ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

ချိုဝူချိုနုနှင့် လီစန်းရယ်တို့သည် သူ၏အကြောင်းကိုသိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။”

ရွှေငါးလေးက ....

“ရှင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်နားလည်တယ်၊ ရှင် ဒီမှာမနေသင့်ဘူး .... ”

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်၊ မြေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးနဲ့ အထိ ကျုပ် ဒီမှာဆက်နေသွားရမှာပါ .... ”

“ခက်ပါလားရှင် .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

ထိုစဉ် ....

“ဒေါင် .... ဒေါင် .... ဒေါင်”

အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရွှေငါးလေး မျက်နှာပျက်သွားပြီး ....

“စခန်းထဲကို ရန်သူဝင်နေပြီ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် ရွက်ဖျင်းတဲများထံသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်တစ်ခုသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ဟိုမှာပြေးပြီ .... ”

ညွတ်ပြပြီး ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ကောင်းလှသည် မနေနိုင်တော့ပါ၊ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

သစ္စာဖောက်

“ဒေါင် .... ဒေါင် .... ဒေါင်”

“ရန်သူ .... ရန်သူ”

သံချောင်းခေါက်သံများ၊ အော်ဟစ်သံများဖြင့် ပွက်လောရိုက်လေသည်။ ငါးမန်းဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေငါးလေးနှင့်ကောင်းလုတို့သည် တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးသွားသူနောက်သို့ လိုက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပွက်လောရိုက်နေသော ရွက်ဖျင်းအိမ်များကို ကျောခိုင်း၍ လိုက်သွားကြသည်။

ပြေးသူကလည်း အားကုန်ပြေးပြီး လိုက်သူကလည်း တရကြမ်းလိုက်သွားရာ ရွက်ဖျင်းအိမ်များနှင့် တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာသွားလေသည်။

ရှေ့မှပြေးသူသည် တောင်ခါးပန်းတစ်နေရာမှနေ၍ ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ရာ တစ်ဘက်ရှိ လျှိုကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

လျှိုထဲမှ ဖြတ်ကျော်ကာ အဝေးသို့ ပြေးလေ၏။

သို့သော် ကောင်းလုတို့က ဇွတ်အတင်း လိုက်သွားကြလျက် လျှိုစပ်တွင် မိသွားလေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ရှင် ပြေးလို့လွတ်မလား .... ”

အော်ငေါက်၍ သံမဏိပိုက်ကွန်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဦး .... ”

ပိုက်ကွန်သည် ရုတ်တရက် ပစ်လွှင့်သွားပြီး ထိုလူအား လွှမ်းခြုံသွားသည်။

“ဝိုန်း .... ”

ထိုလူ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်။

ပိုက်ကွန်ထဲ၌ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ကြိုးများ ခွပ်ထွေးသွားရာ ရုန်းထွက်၍မရသည့်အပြင် ငါးတစ်ကောင်ပမာ အမိခံလိုက်ရ၏။

ရွှေငါးလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ .... ”

ကောင်းလု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ငါးမန်းဂိုဏ်းသို့ ညအချိန် တိတ်တဆိတ် ကျူးကျော်သူကို ဖမ်း

ခံလိုက်ပြီးဖြစ်ရကား ....

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“နေဦး၊ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မယ် .... ”

သူမသည် ပိုက်ကွန်ကြီးကိုလျှော့ကာ ထိုလူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထား၍ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ....

“ဟင် .... အမှတ်နှစ်ဦးလေး ထိန်လွေပါလား .... ”

အထိတ်တလန့် ရှေ့တတ်လိုက်သည်။

ထိန်လွေသည် ငါးမန်းဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်း ငါးယောက်တွင် ပါဝင်ပြီး ဒုတိယအစ်ကိုကြီး ဖြစ်လေ၏။

ခေါင်းဆောင် လီစန်းရယ် အားကိုးအားထားပြုရသော လက်ရုံး တစ်ဆူလည်း ဖြစ်သည်။

ရွှေငါးလေးသည် ထိန်လွေကိုကြည့်၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ထိန်လွေက ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

ကောင်းလုကား အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ဦးလေး ထိန်လွေ ဘာကြောင့် မဟုတ်တာလုပ်ရတာလဲ”

မေးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား”

ထိန်လွေက ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်လိုက်သည်။

ရွှေငါးလေးက ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ထိန်လွေ .... ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကောင်းမယ် .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ထိန်လွေ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ....

“ရွှေငါးလေး .... မင်းရဲ့မွေးစားအဖေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေ တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား .... ”

ပြောသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ဖေဖေဟာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ မဟုတ် လား .... ”

“အေး .... သူက မြွေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဟာ တို့တစ်တွေ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်လာတာပဲ .... ”

“ဘာဆိုလို့လဲ .... ”

“ဆိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့က မြွေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ လက်တွဲချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေကြတယ် .... ”

ဟင် -

ကျော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရွှေငါးလေး အံ့ဩ သွားသည်။

ထိန်လွေက ....

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းဟာ ကျုပ်တို့ထက် ပိုပြီးအင်အားတောင့်တင်း တယ်။ ကျောထောက်နောက်ခံကောင်းတယ် .... သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ငါးမန်းဂိုဏ်း အထိနာဖို့ပဲ ရှိတယ်။ အကျိုးထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ လူဆိုးစားပြုတွေပါ။ တိုက်ခိုက်ဖို့ လုယက် သတ်ဖြတ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဝန်လေးခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စလို အကျိုးမရှိတာတော့ မလုပ်ချင်ကြဘူး။ သူတို့နဲ့လက်တွဲလိုက်ရင် သူ့ထက် ပိုအခြေအနေ ကောင်းလာနိုင်တာကိုသိပါရက်နဲ့ မင်းအဖေဟာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

“ဖေဖေနဲ့ ငါးမန်းဂိုဏ်းဟာ ဘယ်တော့မှ သူများရဲ့ခြေဖဝါး အောက်မှာ နေမှာမဟုတ်ဘူးရှင် .... ”

ထိန်လွေက ....

“ကျုပ်တို့ကလည်း တစ်သက်လုံး ခေါင်းငုံ့ခံနေရမယ်လို့ မဆို လိုပါဘူး။ အခြေအနေပေးခင် အလိုက်သင့်လေး နေလိုက်ကြပြီး အခြေအနေပေးတာနဲ့ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့။ မင်းရဲ့

အဖေဟာ ကျုပ်က လက်မခံနိုင်မှန်းသိလို့ လုံးဝမတိုင်ပင်တော့ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

“ဖေဖေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောမကျဘူးဆိုရင် ငါးမန်းဂိုဏ်း ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေကိုစိန်ခေါ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်လို့ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် လည်း ငါးမန်းဂိုဏ်းက ထွက်သွားဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့ .... ဘာကြောင့် ခုလို လုပ်ရတာလဲ .... ”

ထိန်လွေက ....

“ငါးမန်းဂိုဏ်း ရှေ့ကိုရပ်တည်ရှင်သန်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ အဖေကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ် .... ”

ရွှေငါးလေး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဦးလေးတို့ငါးယောက်ဟာ လက်မောင်းသွေးဖောက်ပြီး သွေး သောက်ညီအစ်ကိုတွေအဖြစ် သစ္စာပြုထားကြတယ်မဟုတ်လား။ ဘာ ကြောင့် သစ္စာဖောက်ချင်ရတာလဲ”

ထိန်လွေက ....

“ကျုပ် ငါးမန်းဂိုဏ်း အရှည်တည်တဲ့ရေးကို အလေးအနက်ထား တယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထားပါ .... ”

ရွှေငါးလေး ဒေါပွသွားသည်။

“ဦးလေးဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ .... ”

အော်လိုက်သည်။

ထိန်လွေက ....

“ငါကတော့ မင်းအဖေကို လုပ်ကြံခဲ့ပြီးပြီ .... ငါ့တာဝန်ကျေပြီ၊ အခု မင်းရဲ့လက်ထဲရောက်နေပြီဆိုတော့ ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ် .... ”

ရွှေငါးလေး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဘာ .... ဖေဖေကို လုပ်ကြံလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် .... ”

“ဦး .... ဦးလေး”

ရွှေငါးလေးသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထိန်လွေအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး .... ”

ကောင်းလု ဟန်တားလိုက်သည်။

ရွှေငါးလေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ....

“ဒါက ဘာသဘောလဲရှင်”

ကောင်းလုက ....

“သိပ်မလောနဲ့၊ သစ္စာဖောက်ဟာ သူတစ်ယောက်တည်းလား။ အပေါင်းအဖော်တွေပါသေးသလား။ မေးကြည့်ပါဦး။ သစ္စာဖောက်တွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် အချိန်မီ ဖော်ထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရွှေငါးလေးသည် ကောင်းလု၏စကားကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

ထိန်လွေကိုကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ဦးလေး ထိန်လွေ .... တခြား ဘယ်သူတွေပါသေးသလဲဆိုတာ ပြောပါ .... ”

မေးလိုက်သည်။

ထိန်လွေက ....

“ဘယ်သူတွေပါသလဲဆိုရင် ချိုဂူချိုကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးပါတယ် .... ”

ခေါင်းဆောင်ငါးယောက်ထဲမှ ကျန်ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက် အား ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိန်လွေက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခုလောက်ဆိုရင် ချိုဂူချိုလည်း ကံဆိုးသွားလောက်ပါပြီ”

ရွှေငါးလေး စိတ်မထိန်းနိုင်ပါပေ။

“သေပေတော့”

ထိန်လွေ၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချပစ်သည်။

ထိန်လွေမှာ သံမဏိပိုက်ကွန်ဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံနေရသည်ဖြစ်ရာ မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်တော့သဖြင့် ....

“အား .... ”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း အသက်ပျောက်ဆုံးရလေသည်။

ရွှေငါးက ပိုက်ကွန်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်၏။

ထိန်လွေ၏အလောင်းကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကောင်း

လှဘက်သို့လှည့်၍ ....

“ကျွန်မတို့ ပြန်သွားရအောင် .... ”

ပြောလိုက်၏။

ကောင်းလှ သဘောတူလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရွက်ဖျင်အိမ်များရှိရာသို့ ပြန်လည်

ပြေးလွှားလာခဲ့တော့သည်။

ငဲ့ခေါ်သံ

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထိုးဖောက်လာလေတော့သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများလည်း ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ငါးမန်းဂိုဏ်းစခန်းချနေသည့် နေရာဆီသို့ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများမှာ အလစ်အငိုက်ဖမ်း၍ စီးနင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေ၏။

အမှတ်နှစ်ထိန်လွေ၊ အမှတ်လေးနှင့် အမှတ်ငါး ခေါင်းဆောင်တို့က သစ္စာဖောက်လိုက်ကြသဖြင့် ခေါင်းဆောင်လီစန်ရယ် သေဆုံးသွားရလေသည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းအား တုံ့ဖန်လွေနှင့်စွန်ကြီး ကျူစမ်တို့ဦးဆောင်ကာ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လီစန်ရယ် လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီး ခေါင်းဆောင်အချို့ သစ္စာ

ဖောက်လိုက်ကြခြင်းကြောင့် ငါးမန်းဂိုဏ်းသားများ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း သွားကြသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုလည်း ခံလိုက်ရ သည်ဖြစ်ရာ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရ၊ ထွက် ပြေးသူထွက်ပြေးဖြင့် မရွံ့မလှ ချေမှုန်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ချန်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့်အပြိုင် ကျော်ကြား ခဲ့သော် ငါးမန်းဓားပြဂိုဏ်းသည် ခဏအတွင်းမှာပင် စိစိညက်ညက် ခံရကာ ပျက်စီးသွားလေတော့သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ တဲများကို ဝါးမျိုနေ၏။

မြေပေါ်တွင် အလောင်းများ ပြန်နေသည်။

ရွှေငါးလေးနှင့် ကောင်းလူတို့ အလျင်အမြန် ပြန်လာခဲ့ကြ သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရွှေငါးလေး၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူမသည် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ....

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး ....”

ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ကောင်းလူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ငါးမန်းဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားရသလို တစ်နေ့တွင် မြေစိမ်းဂိုဏ်း လည်း ကျဆုံးပျက်စီးသွားရမည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူတို့သည် မီးလောင်ပြင်အတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ကြ သည်။

ငါးမန်းဂိုဏ်းသားများ မရူမလှ သေဆုံးနေကြလေသည်။

ကောင်းလှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသည် အစွမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

တူရိယာတီးခတ်သူများနှင့် ကချေသည်များသည်ပင် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းအား ချေမှုန်းပစ်မည်ဆိုသော စိတ်အားမှာ ပို၍ ခိုင်မာလာလေသည်။

ထိုစဉ် ....

“ဦးလေးချို”

ရွှေငါးလေး၏အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကောင်းလှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွှေငါးလေးက မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာသို့ ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းလှလည်း ပြေးလိုက်သွားရာ မြေပေါ်လဲကျနေသည့် ချိုဝူချိုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချိုဝူချိုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲကာ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိထားလေသည်။

“ဖြစ်ရလေ ဦးလေးချိုရယ်”

ရွှေငါးလေးက ချိုဝူချိုအား ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“အင့် .... ”

မသဲမကွဲ ညည်းတွားသံနှင့်အတူ ချိုဝူချို သတိရလာသည်။

ရွှေငါးလေးကို တွေ့မြင်သွားလျှင် ....

“ရွှေငါးလေး .... မင်းအဖေသေသွားပြီ .... ကျူမိရဲ့လက်ချက်ပါ။ သစ္စာဖောက်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် .... ”

သူ၏စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။

ခေါင်းဆောင်ငါးယောက်အနက် အမှတ်လေးနှင့် အမှတ်ငါးကို လွတ်မြောက်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း ရွှေငါးလေး နားလည်လိုက်သည်။

ချိုဝူချိုက ....

“ထိန်လွေလည်း လွတ်သွားတယ်၊ သူတို့ကိုရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်ပါ။ မင်းလည်း ဒီနယ်မှာ မနေနဲ့တော့”

ရွှေငါးလေးက ....

“ထိန်လွေကို ကျွန်မ သုတ်သင်လိုက်ပါပြီ”

ထိုစကားကြားလျှင် ချိုဝူချို ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းတယ် .... ကောင်းတယ်”

သူက ရယ်မောလိုက်သည်။

သို့သော် ရယ်သံထွက်ပေါ်မလာဘဲ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

ရွှေငါးလေး အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည့်တိုင် သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

ချင်ကျန်မြို့၏ အရှေ့ဘက် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ တောအုပ်
တစ်ခုအတွင်းတွင် ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထိုခြံဝင်းကြီးအတွင်း အဆောက်အဦကြီး သုံးဆယ်ကျော် ရှိ
သည်။

လူပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် နေထိုင်သည်။

ထိုခြံဝင်းကြီးနှင့် အဆောက်အဦများမှာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းဌာနချုပ်
စခန်း ဖြစ်ပါသည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသည် အဓိက ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ငါးမန်းဂိုဏ်းအား
ချေမှုန်းလိုက်ပြီးနောက် ချင်ကျန်မြစ်ဒေသဟစ်ခုလုံးကို လက်ဝါးကြီး
အုပ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသွားသည်နှင့် ချင်ကျန်မြစ်
ဒေသတွင် စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက်လုယက်ကြလေတော့သည်။

လေပြေလေညင်း တိုက်ခတ်လာသောအခါ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ
သော ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံလာသည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်း၏ သီးသန့်နေရာရှိ ပန်းခြံအတွင်းတွင် ရောင်စုံ
ပန်းများ ပွင့်နေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ပန်းခြံအတွင်းတွင် ထိုင်ကာ
တွေးနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ နုပျိုပြီး ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က အသင့်
အနေအထားဖြင့် ရပ်နေကြ၏။

သူတို့သည် မိန်းကလေးအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ
ကြသူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပန်းခြံအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။
ထိုသူသည် အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲ
တွင် နံ့သာဖြူယပ်တောင်ကိုခတ်ရင်း ဝင်လာသည်။

မင်းညီမင်းသားလေးတစ်ပါးနှင့် တူသူဖြစ်ပေသည်။
ထိုလူ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“သခင်လေး ကျူစင်ကို ဂါရဝပြုပါတယ် .... ”

ထိုလူမှာ ကျူစင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျူစင်က ....

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ တွေးနေသော
မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ငေးနေရာမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။
တစ်ဖန် ရယ်လိုက်သည်။

အသံမထွက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည်။

လေအဝှေ့တွင် ကြွေကျလာသော .... သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို
ကောက်ယူကာ ဦးခေါင်းထက်တွင် ပန်ဆင်လိုက်သည်။

သူမ၏ အပြုအမူမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ ထူးခြား
နေသည်။

ကျူစင်က အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဘာထူးသေးလဲ .... ”

မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ မထူးပါဘူး .... တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအတိုင်းပါပဲ သခင်
လေး .... ”

“ငိုလိုက် ရယ်လိုက် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလိုက်နဲ့
ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေပြီ သခင်လေး .... ”

ကျူစင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မိန်းကလေးအနီးသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

မိန်းကလေးကား ကျူစင် ရောက်လာသည်ကို လုံးဝ အမူ
မထားဘဲ ရယ်လိုက် ငိုလိုက် ရှိနေ၏။

ကျူစင်က ....

“အိလန် .... ကျုပ်ကိုတောင် မင်း မမှတ်မိတော့ဘူးလား”
မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ တစ်ချိန်က မြွေစိမ်းရိုက်ချုပ် အိလန် ဖြစ်နေပါ
တော့သည်။ အိလန်အား ကျူစင်က ဖမ်းဆီးသိမ်းပိုက်ထားလိုက်သည်။
အိလန်က ကျူစင်ကို မကြည့်ပါ။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သူမတစ်
ယောက်တည်းသာ ရှိနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျူစင်က မြေပေါ်မှ မြေကြီးခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်
သည်။

အိလန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ အိလန်၏ လက်မောင်းကို
ဆွဲပြီး ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ကြမ်းတမ်းသော ထိုလူ၏ အပြုအမူကြောင့် အိလန်က မော့
ကြည့်လာ၏။

ကျူစင်က သူ့အား ရုန်းမရအောင် ချုပ်ထားလိုက်ပြီး ....

“ရှေ့ .... စားလိုက်စမ်း”

မြေကြီးခဲကို ကျွေးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ....

“ခစ် .... ”

အိလန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး မြေကြီးခဲကို အားရပါးရ စားလိုက်သည်။

ကျူစင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

အိလန်ကို လွှတ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ....

“သူ ရူးနေပြီ .... ဒီမှာထားလို့ အပိုပဲ .... သွားချင်ရာ သွားပါ

စေ .... လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ဦးညွတ်လိုက်ကြပြီး အိလန်အား တွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

ကျူစင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အိလန် .... မင်း ငါ့ .... ငါ့ကို စွဲလမ်းစေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ .... ဒါကြောင့်လည်း ခုထိ အသက်ရှင်နေရတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ .... မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်တာဟာ ငါက မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်ကောင်းထားတယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ .... ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျူစင်က မိန်းကလေးများအား မရေမတွက်နိုင်အောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

သူက ဖျက်ဆီး၍ အားရလျှင် ထိုမိန်းကလေးသည် အဖျော်မယားသို့ ရောက်လျှင်ရောက် မရောက်လျှင် သုတ်သင်ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အိလန်အား အသက်ရှင်လျက် လွှတ်ပေးလိုက်သည်မှာ ....

မြေစိမ်းဂိုဏ်းဌာနချုပ်သည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က လွတ်ပေးလိုက်လျှင် အိလန်သည် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ....

“ခွပ် .... ခွပ် .... ”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမား သုံးယောက် ခုန်းစိုင်းလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများမှာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားကြ သော လူဆိုးဓားပြများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် လှပချောမောသော အိလန်ကို မြင်သွားကြလျှင် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

မြင်းများကို အရှိန်သတ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက် က ....

“မိန်းကလေး .... မင်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား .... ”

ပြောသည်။

အိလန်က ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ငရဲပြည်ကို သွားမလို့ရှင် .... ”

သူမ၏စကားကြောင့် မြင်းစီးသမား သုံးယောက်လုံး ရယ်မော လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ငရဲပြည်ကို သွားမလို့ပဲ .... လမ်းကြိုတာပေါ့၊ မင်း လိုက်ခဲ့ပါလား .... ”

အိလန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လိုက်မယ်လေ .... ”

“ဒါဖြင့် လာ .... ”

လူတစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာပြီး လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးကာ အိလန်ကို သူ၏မြင်းပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ....

“ဟား ဟား ဟား .... ”

“ဟား ဟား ဟား .... ”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြပြီး မြင်းကို ခုန်းစိုင်းစီးသွား ကြသည်။

အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခု ....
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် အိလန်အား ခေါ်ဆောင်လာ
 ကာ အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။
 သူတို့သည် အိလန်အား ဖျက်ဆီးရန် တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။
 ထိုစဉ် ....
 “ကျွန်မ သွားတော့မယ် .... ”
 အိလန်က သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက်က ....
 “ဟေ့ .... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ .... ”
 “မင်း ပြေးလို့ရမလား .... ”
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကာ ပြေးလိုက်လာကြပြီး အိ
 လန်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြသည်။
 “လွတ် .... လွတ် .... ကျွန်မကို လွတ် .... ”
 အိလန် အတင်းရုန်းသော်လည်း မရတော့ပါချေ။
 မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က တဟားဟား ရယ်မောရင်း

“မင်းကို ငရဲပြည် ပို့ပေးပါ့မယ်ကွယ် .... ”
 သူက အတင်းသိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်သည်။
 ထိုစဉ် ....
 “လူယုတ်မာတွေ လွှတ်လိုက်ကြစမ်း .... ”
 အော်သံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိလာပြီး
 တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက် လန့်သွားကြသည်။
 အိလန်ကို လွှတ်ကာ လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ပြီး ပြန်လည်
 တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်
 သည်တော့ မဟုတ်ပေ။
 ကြားဝင်တိုက်ခိုက်လာသူက မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် လက်
 ထဲမှ ဓားကို လုယူကာ ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ....
 “အား .... ”
 “အမယ်လေး .... ”
 “သေပါပြီဗျာ .... ”
 အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက် မရွံ့မလှ ဇာတ်သိမ်းသွားကြလေ
 သည်။

အိလန် ကြောက်လန့်နေ၏။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက်၏ အလောင်းကိုတစ်လှည့် .... ၊ ဝင်
 ရောက်ကယ်တင်လိုက်သူကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုလူမှာ အိလန်ကဲ့သို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။
 ရုပ်ဆိုးပြီး သရဲမျက်နှာရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။
 ကောင်းလှအား ကူညီခဲ့ဖူးသော သရဲမလေး ဖြစ်ပါလေသည်။
 သရဲမလေးက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ .... မမကို ဘယ်သူကမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်စေ
 ရဘူးလို့ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ် .... ”
 အိလန်က ရယ်လိုက်သည်။
 “ဒုက္ခ ဟုတ်လား .... ”
 “မမရယ် .... ”
 “ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ .... ”
 သရဲမလေးသည် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်နေသော အိလန်
 ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

ကျူစင်၏ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ယခုလို ရူးသွပ်သွားရခြင်းဖြစ်
 ကြောင်းလည်း နားလည်ထားသည်။
 “မမရယ် .... မမအတွက် အစစအရာရာ ကျွန်မ တာဝန်ယူပါ
 မယ်ရှင် .... ”
 ကတိပြု ပြောဆိုလိုက်သည်။

ပုံလေသည်ငှက်ခါး

အခန်းတွင်း၌ တေးသံသာများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဗျပ်စောင်းတစ်လက်ကို တီးခတ်ကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တေးသီချင်း သီဆိုနေပြီး ကျန်တစ်ယောက်က လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်အလား လှပစွာ ကံပြုအသုံးတော်ခံနေ၏။ ကျူစင်က အရက်သောက်ရင်း မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

အရက်ရှိန်ကြောင့် သူ၏မျက်နှာ နီမြန်းနေသလို မျက်လုံးများ ရိုဝေနေလေသည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

“မင်းတို့သုံးယောက် ငါ့အနား လာခဲ့ကြစမ်း .... ”

ခေါ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးများ ချက်ချင်း ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

သူမတို့သည် ကျူစင်အား လိုလေသေးမရှိ ပြုစုပေးဖို့တာဝန် ယူထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူစင်က အနီးသို့ ရောက်လာသော် မိန်းကလေးသုံးဦးအား ပေ့ဖက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မည်သို့ ဖြစ်သွားမှန်းမသိ မျက်နှာထား ခက်ထန်တင်းမာသွားပြီး ....

“သွားကြစမ်း .... ငါ့အနား ခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြ .... ”

အော်ငေါက်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်လည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

“အိလန် .... မင်း သေရလိမ့်မယ်”

ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

အိလန်ကို သူကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ပစ်ရာ ရင်ထဲမှ စွဲလမ်းစိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

မီးခိုးရောင်စွန်ကြီး ကျူဝမ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျူဝမ်သည် အရက်မူးနေသာလူ ဖြစ်သူကို ကျူစင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျူစင် ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်း ဒီလိုအရက်မူးနေလို့ဖြစ်မလား .... ”

ပြောလိုက်သည်။

ကျူစင်က ဦးလေးဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ....

“အရေးကြီးတဲ့အချိန် ဟုတ်လား .... ”

ကျူဝမ်က ....

“ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြဿနာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေတာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ အမတ်ကြီးတစ်ဦးကို သီးသန့်တာဝန်ပေးလိုက်ပြီ .... အဲဒီအမတ်ကြီးဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားအောင် စီမံဆောင်ရွက်နေပြီ .... ”

ဤသို့ဆိုလျှင် သိုင်းသမားဆိုးများအတွက်ကော လူဆိုးစားပြုများအတွက်ပါ အခြေအနေ ကောင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

အခန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျူစင်က အရက်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေသလို .... ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဒနာများ ခံစားနေရလေသည်။

“အိလန် .... မင်းကို ငါ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် စွဲလမ်းသွားခဲ့တာလဲ .... ”

ညည်းတွားလိုက်သည်။

မိန်းမကျမ်းကြေခဲ့သော ကျူစင်သည် အိလန်ကို စွဲလမ်းစိတ်ဝင်ခဲ့သည်မှာ ထူးဆန်းနေပါတော့သည်။

ကျူစင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း .... ”

ကျူစင် အံကြိတ်လိုက်သည်။

နေပြည်တော်မှ တပ်များနှင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ၏ လက်တွဲချေမှုန်းခြင်းကို ခံရတော့မည် ဖြစ်လေ၏။

ကျူစင် အနည်းငယ် အမှူးပြေသလို ဖြစ်သွား၏။

“ဦးလေး .... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

ပြောလိုက်သည်။

ကျူစင်က ....

“ဪ .... ခုမှ မေးဖို့သတိရတယ် ဟုတ်လား .... ငါ အခုပဲ ပြန်ရောက်လာတာ .... ငါ မရှိတုန်း မင်းက အရက်ချည်းသောက်နေ တယ်ဆို .... ”

“ကျွန်တော် .... ”

“တော်တော့ .... မင်း ဒီမှာ မူးလို့ကောင်းနေ .... သိုင်းလောက မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ .... မင်းရဲ့အိမ်မှာကော ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ဆိုတာ မင်း သိသလား .... ”

ကျူစင် လန့်သွားသည်။

“ဦးလေး ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ .... ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ ဦး .... ”

ကျူစင်က ....

“အေး .... ပြောကို ပြောရမှာပဲ၊ မင်းညီမကော .... ”

“သူ .... သူက .... ”

ကျူစင် တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် .... မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ထင်ရာလုပ်နေကြ .... တောက် .... အစ်ကို မိန်းမ လိုက်စားတဲ့ အရက်သမား .... ညီမကျတော့ လူကြီးတွေ လက်နဲ့ရေး တာကို ခြေနဲ့ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားတယ် .... ”

ကျူစင် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

ကျူစင် ဤမျှအထိ ဒေါသဖြစ်နေသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ သူးပါ။

အရေးကြီးသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေပြီဟု နားလည် လိုက်လေသည်။

ကျူစင်က ....

“ငါတို့မိတ်ဆွေတွေဟာ သိုင်းလောကမှာ သေသူသေ၊ အဖမ်း ခံရသူ ခံရ .... ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ထွက်ပြေးသူ ပြေးရနဲ့ .... အားလုံး ဒုက္ခရောက်နေပြီ .... မင်းအဖေလည်း .... ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ပြေးလွှားလာနေသော ခြေသံများ ထွက် ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေ၏ လူယုံတော်တစ်ယောက် ဖြစ် ၏။ ထိုလူက ကျူစင်ကို ဦးညွတ်၍ ....

“ဝိုင်းချုပ်ကြီးက ပြဿနာတစ်ခုပေါ်ပေါက်နေလို့ ဆရာကြီး အမြန်ဆုံး ကြွခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ် ခင်ဗျား .... ”

ရိုရိုသေသေ ပြောလိုက်၏။

ကျူဝမ်က ....

“ကောင်းပြီ .... ကျုပ် အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်လို့ ပြောပြ
လိုက်ပါ .... ”
ပြောလိုက်၏။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်း၏ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ကျူ
ဝမ်တို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် တုဖန်ဖေနှင့်အတူ
လူတစ်စု ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျူဝမ် ရောက်လာလျှင် တုဖန်ဖေက ဦးညွတ်၍ ....

“ဆရာကြီး ကျူ .... ကျုပ်တို့မှာ ပြဿနာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေ
လို့ ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်ဗျာ .... ”
ပြောလိုက်သည်။

ကျူဝမ်က ....

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ .... ”

လူတစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ....

“ဆရာကြီး ကျူကို ဂါရဝပြုပါတယ် .... ကျုပ်ဟာ ငါးမန်းဂိုဏ်း
က အမှတ်လေးခေါင်းဆောင်ပါ .... ကျုပ်တို့ဟာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ ပူး
ပေါင်းခဲ့တုန်းက လုယက်တိုက်ခိုက်လို့ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အချိုးကျ
ခွဲဝေခံစားမယ်လို့ ကတိကဝတ် ထားခဲ့ပါတယ် .... ခုတော့ ကတိပျက်
နေလို့ပါ .... ”

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း ထ,ရပ်ကာ ....

“ကျုပ်က ငါးမန်းဂိုဏ်းရဲ့ အမှတ်ငါး ခေါင်းဆောင်ပါ .... မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကျုပ်တို့အပေါ် ကတိဖျက်ခဲ့တာကို အရေးယူပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် .... ”

ပြောလေသည်။

ကျားသစ်ရေ ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်နှင့် ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက်တို့ကလည်း ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .... လူယက်တိုက်ခိုက်လို့ရသမျှကို ကျုပ်တို့အချိုးကျ ခွဲဝေခံစားရသင့်ပါတယ် .... ”

“ဒါမှလည်း မြွေစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ လက်တွဲရကျိုးနပ်တော့မှာပေါ့ဆရာ .... ”

တို့ ကျားသစ်ရေဝတ်ထားသူနှင့် ခေါင်းတုံးကြီးတို့မှာလည်း ငါးမန်းဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းကာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းဘက်သို့ ပြောင်းလာကြသူများ ဖြစ်သည်။

လူယက်တိုက်ခိုက်၍ ရသမျှနှင့် ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သော ရွှေငွေရတနာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဝေမတည့် ပြဿနာဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျူဝမ် နားလည်လိုက်သည်။

ကျူဝမ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ပြဿနာတစ်ခုမှမဟုတ်ဘဲ .... ဘာကြောင့်များ ဆူနေရတာလဲ .... ”

ပြောလိုက်သည်။

အားလုံး ငြိမ်ကျသွား၏။

ကျူဝမ်က ....

“ဒါဟာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် မဟုတ်လား .... မင်းတို့ဟာ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ သြဇာအရှိန်အဝါအောက်ကို ခိုဝင်လာခဲ့ကြပြီးပြီမဟုတ်လား .... မြွေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြရမှာပေါ့ .... ဘာကြောင့် စောဒက တက်နေကြရတာလဲ .... ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံရင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား .... ”

ထိုစကားကြားလျှင် တုဖန်ဖေ ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျူဝမ်သည် သူ၏ဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

ငါးမန်းဂိုဏ်းမှ အမှတ်လေး အမှတ်ငါးနှင့် တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြကြီးများ ဖြစ်ကြသော ကျားသစ်နှင့် ခေါင်းတုံးကြီးတို့မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

အမှတ်လေးက ....

“ဒါက တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်တာပဲ .... ”

“ကျုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ဘူး .... ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြသည်။

ကျူဝမ်က တုဖန်ဖေဘက်သို့ လှည့်ကာ ....

“ကဲ .... သူတို့ကကော မကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောနေကြပြီ .... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ .... ”

မေးလိုက်သည်။

တုဖန်ဖေက ရင်ကော့လိုက်ပြီး ....

“ကျုပ်ကို အာမခံတဲ့အတွက် သူတို့အားလုံးကို သေဒဏ်အမိန့် ချလိုက်ပါတယ် .... ”

ပြောသည်။

ဤတွင် ....

“ချမ်း .... ”

အမှတ်လေးတို့က လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေ သည်။

ကျူဝမ်က ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တာဝန်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ .... ကျုပ်က သူ တို့ကို ဆုံးမပေးချင်ပါတယ် .... ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တုဖန်ဖေက ....

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ .... ဆရာကြီးပဲ ကြည့်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ .... ”

ကျူဝမ်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ကျူဝမ်က လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ အေးအေးလူလူ ရပ် နေလိုက်လေသည်။

အမှတ်လေးတို့ကား ဒေါသထွက်နေကြပြီဖြစ်ရာ ရှည်ရှည်ဝေး ဝေး စဉ်းစားမနေကြတော့ဘဲ ....

“ယား .... ”

ညာသံပေးကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကျူဝမ် ပြီးလိုက်သည်။

“ပေးစမ်း .... ”

ငေါက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဝင်လာသော အမှတ်လေး၏ လက် ထဲမှစားကို လုယူလိုက်သည်။

ထိုစားဖြင့်ပင် ....

အမှတ်လေး၏ ရင်ဝကို ပြန်လည်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

အမှတ်လေးမှာ ကျူစင်အား မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ် သွားပေသည်။

ဓားသည် သူ၏ ရင်ဝမှနေ၍ နောက်ကျောသို့တိုင် ထိုးဖောက်
စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

“အား .... ”

အမှတ်လေး၏ အသံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူဝမ်က ဓားကို ပြန်လည်ဆွဲနှုတ်လိုက်လျှင် ....

“ဝုန်း .... ”

အမှတ်လေးမှာ ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားသည်။

အမှတ်လေး မရှုမလှ ခံလိုက်ရသည်ကိုတွေ့လျှင် ကျန်လူများ
ရင်ထိတ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ကျူစင် ....

ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ .... မင်းတို့ ပြေးလို့မရပါဘူး .... ”

ကြီးဝါးကာ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမှတ်ငါးတို့လည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်ရသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

“အမယ်လေး .... ”

“သေပါပြီဗျာ .... ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာတော့
သည်။

ယခု ....
 မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးနေကြပြီ ဖြစ်လေ၏။
 ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက်သာလျှင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
 ခေါင်းတုံးကြီးသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး ....
 “ကျုပ် .... ကျုပ် မှားမိပါတယ် .... အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ” တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်လေသည်။
 ကျူဝမ်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
 “ကဲ .... ခုမှ နောင်တရနေလို့ အပိုပေါ့ .... ”
 လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောစားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် ခေါင်းတုံးကြီး၏ခေါင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အိုးစားကွဲသွားလေသည်။
 အင်္ဂါမခံတော့သည့် ခေါင်းတုံးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

ကျူဝမ်က .... လက်ထဲမှစားကို ပစ်ချကာ တုဖန်သေလည် လှည့်လိုက်ပြီး
 “ကျုပ် တာဝန်ကျေပါတယ်နော် .... ”
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 တုဖန်ဖေ ဦးညွတ်လိုက်သည်။
 “ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ .... ”
 ကျူဝမ်က ....
 “ခုဆိုရင် ငါးမန်းဂိုဏ်းလည်း မရှိတော့ဘူး .... မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို နှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့လူတွေလည်း မရှိတော့ဘူး .... မြေစိမ်းဂိုဏ်းဟာ ချန်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ရစ်တည်နိုင်ပါပြီ .... ”
 တုဖန်ဖေက ....
 “ဒါဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ .... ”
 ကျူဝမ်က ....
 “ကျုပ်က မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ် .... ကျုပ်ရဲ့ ကတိအတိုင်း လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ် .... တာဝန်ပြီး ဆုံးသွားပြီမို့ ချန်ကျန်းဒေသကို ကျုပ် သွားတော့မယ် .... ”
 တုဖန်ဖေ ဟန်ဆောင်၍ပင် တားမြစ်ခြင်း မပြုပါချေ။
 ကျူဝမ် ထွက်သွားမည်ဆိုလျှင် သူ သဘောကျမည်သာ ဖြစ်၏။
 သို့မှသာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို စိတ်တိုင်းကျ အုပ်ချုပ်နိုင်မည်ဖြစ်သလို ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ကျူဝမ်ရှိလျှင် စိုးစွံ နေရပြီဖြစ်သည်။

မိမိ၏ အသက်အန္တရာယ် ဘယ်အချိန် ကျရောက်လာလေမည်

နည်းဟု ရင်တထိတ်ထိတ် နေရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

တုဖန်ဖေ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေလေတော့၏။

ကျူဝမ်က ....

“ကျုပ်က ချန်ကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ နေခဲ့တာ အတော်ကြာ သွားပြီ .... ဒါကြောင့် ထွက်သွားချင်ပြီ .... ”

တုဖန်ဖေက ....

“ဆရာကြီး သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားပြီးရင် ကျုပ် တို့ မြွေစိမ်းဂိုဏ်းကို အလည်တစ်ခေါက် လာခဲ့ပါဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ဗျာ .... ”

ကျူဝမ်က ....

“စိတ်ချ .... ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ရင်းချာတွေ ရှိနေတာပဲ .... လာရ မှာပေါ့ .... ”

“ဒါထက် အငြင်းပွားရအောင် ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေမို့လဲ .... ပြ စမ်းပါဦး .... ”

“ဟောဒီမှာပါ .... ”

တုဖန်ဖေက ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးအား ညွှန်ပြကာ ပြော လိုက်သည်။

သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင် အစောင့်တစ်ယောက်က ထို ကျွန်းသေတ္တာကြီးအား အဖုံးဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

သေတ္တာအပြည့် ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာများ၊ ရွှေဒဂါးများ၊ ရွှေထည်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျူဝမ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တုဖန်ဖေကို ကြည့်လိုက်ပြီး ....

“မင်းက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် မဟုတ်လား” ဟု မေး လိုက်သည်။

တုဖန်ဖေက ....

“ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ကျူဝမ်က ....

“ကောင်းပြီ .... ကျုပ်က အဲဒီသေတ္တာကို ယူသွားမယ်ဆိုရင် ကော .... ”

“ဟင် .... ”

တုဖန်ဖေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျူဝမ်က ....

“မင်း မပေးနိုင်ဘူးထင်တယ် .... ”

တုဖန်ဖေ မငြင်းနိုင်တော့ပါ။ မချိုပိုး ပြုံးရင်း ....

“ဆရာကြီးကို ကျုပ်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် ဒီသေတ္တာ ကို ပေးလိုက်ဖို့ ကျုပ် စီစဉ်ထားပြီးသားပါ .... ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူဝမ်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ကျူဝမ်သည် မြွေစိမ်းရိုက်မှ ထွက်သွားရန် စီစဉ်ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

သိန်းပေါင်းများစွာ အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပစ္စည်းများကို သူက ယူဆောင်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

အမှောင်လောကသားများသည် ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း ထင်ရာစိန် တတ်သူများ မဟုတ်ပါလား။

ခရီးသွားကာနီးမှ ကျူကျိတစ်ယောက်ကို ရှာမတွေ့ဘဲ ယူကာ ဆုံးနေလေ၏။

ကျူဝမ်က ....

“မင်းညီမကော် .... ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ကျူစင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ .... သူ .... ”

“တောက် .... မင်း အရက်မူးနေတာကိုး .... ကိုယ့်ညီမ ဘယ်

သွားလို့ ဘယ်လာတယ်ဆိုတာတောင် မသိဘူး .... သွား .... ခုချက်
ချင်း သွားရှာ .... ”

“ဟုတ် .... ဟုတ်ကဲ့ .... ”

ကျူစင်မှာ ဦးလေးဖြစ်သူကိုတော့ မလွန်ဆန်ရပေ။

ခြံဝန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကျူဝမ်သည် ကျူစင်အား လွတ်လိုက်ရသည့်တိုင် စိတ်မချနိုင်

ပါပေ။

ထို့ကြောင့် တုဖန်ဖေအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

တုဖန်ဖေက သူ၏လူယုံတော်များနှင့်အတူ ကိုယ်တိုင်လိုက်လံ

ရှာဖွေပေးမည်ဟု ကတိပြုသည်။

ကျူဝမ်ကလည်း လူခွဲရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

မီးပုံမှ မီးတဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ တောက်လောင်နေ၏။

ရွှေငါးလေးက ငါးနှစ်ကောင်ကို မီးပုံပေါ်၌ မီးတင်လေသည်။

မွှေးကြိုင်သော အနံ့အသက်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရွှေငါးသည် စိတ်တိုင်းကျသွားတော့ ငါးတစ်ကောင်ကို ယူကာ

ကောင်းလှကို မေးလိုက်သည်။

“စားပါဦး ရှင် .... ”

“ကျေးဇူးပဲ .... ”

ကောင်းလှ ငါးကင်ယူပြီး စားပစ်လိုက်သည်။

ရွှေငါးကလည်း ငါးကင်ကို စားလိုက်သည်။

ကောင်းလှ ဖျောင်းဖျာထားခြင်းကြောင့် သူမသည် မြွေစိမ်း

ပိုဏ်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အလောတကြီး မဆောင်ရွက်ဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်

လေ၏။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းမှာ အင်အားခိုင်မာတောင့်တင်းနေပြီ ဖြစ်ရာ သူ တို့နှစ်ယောက်တည်းဖြင့် ချေမှုန်းဖို့မလွယ်ကြောင်း ကောင်းလှ တွက် ဆမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် လုံခြုံစိတ်ချရမည်ဟု ထင်ရသော တစ်နေရာ၌ စို အောင်း၍ မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို စုံစမ်းခဲ့၏။

ဒုစရိုက်သမားများ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့် လူဆိုး စားပြများကို နှိမ်နင်းရန် နေပြည်တော်မှ တပ်များနှင့် အဖြူရောင်သိုင်း လောကသားများသည် ချန်ကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသသို့ ဦးတည်ချီတက်လာ နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းရသောအခါ ကောင်းလှတို့ ဝမ်းသာကြလေ ၏။

ရွှေငါးက ....

“စားလို့ ကောင်းရဲ့လား ရှင် .... ”

ပြောလာသည်။

ကောင်းလှက ....

“ကျုပ် စားဖူးတဲ့ ငါးကင်တွေထဲမှာတော့ .... ခင်ဗျားရဲ့ငါးက အကောင်းဆုံးပဲ .... ”

သူ၏ချီးကျူးစကားကြောင့် ရွှေငါးလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

ကောင်းလှက ....

“နေပြည်တော်တစ်တွေ့နဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေဟာ မကြာခင်မှာ ချန်ကျန်မြစ်ဝှမ်းဒေသကို ရောက်လာကြပါတော့မယ် .... မြေစိမ်းဂိုဏ်း သက်ဆိုးမရှည်တော့ဘူး .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းနိုင်ပြီဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းထက် သစ္စာဖောက် ဦးလေးနှစ်ယောက် နဲ့ ကျူစင် ဂိုဏ်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါတယ် .... သူတို့ကို ဆုံးမရမှ ဖြစ် လိမ့်မယ် .... ”

ကောင်းလှက ....

“ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒ မကြာခင် ပြည့်ဝရမှာပါ .... ”

ရွှေငါးသည် ကောင်းလှကို စိုက်ကြည့်၍ ....

“ကျွန်မလည်း မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး .... ရှင်ကို မေးစရာတစ်ခု ရှိနေလို့ ရှင် .... ”

ပြောလာသည်။

ကောင်းလှက ....

“ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ ဗျ .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

“ရှင်ဆီမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လိုချင်မက်မောနေကြတဲ့ မြစား ရှိတယ်လို့ ဖေဖေနဲ့ ဦးလေးချိုတို့ ပြောနေကြတာ .... ကျွန်မ ကြားမိလို့ပါ .... ”

ကောင်းလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လီစန်းရယ်နှင့် ချိုဝချိုတို့သာ မြေစိမ်းဂိုဏ်း၏ လုပ်ကြံခြင်းမခံ ရဘဲ အသက်ရှင်နေကြမည်ဆိုပါလျှင် သူ့အား အကောက်ကြံကြလိမ့် မည်ဟု နားလည်၏။

ရွှေငါးလေး ပြောလာသောအခါ ....

“ဟုတ်တယ် .... ရှိပါတယ်ဗျာ .... ”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသည်။

ရွှေငါးကိုတော့ ယုံကြည်မိလေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ကျွန်မရဲ့ သံမဏိပိုက်ကွန်ကို ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့မှ ခုတ်
ဖြတ်ပစ်လို့ မရဘူး .... ရှင်ရဲ့ မြစားက သတင်းကြီးတော့ ကျွန်မ
စမ်းကြည့်ချင်တယ် .... ခဏလောက် ပေးပါလား .... ”

“ကောင်းပြီလေ .... ”

ကောင်းလုက ရွှေငါးလေး ကျေနပ်လျှင် ပြီးရောဟု သဘော
ထား၍ မြစားကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေငါးလေးသည် မြစားကိုယူပြီး သူမ၏ သံမဏိပိုက်ကွန်ကို
ခုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ချင် .... ချင် .... ”

သံသံချင်နီ ထိတွေ့မိကာ မီးပွင့်ကလေးများပင် ထွက်လာ
သည်။

ပိုက်ကွန် ဘာမှမဖြစ်ပေ။

ရွှေငါးလေးက ....

“ရှင်ရဲ့မြစားက မစွဲပါလား .... ”

ပြန်ပြောလေသည်။

ကောင်းလုလည်း မြစားကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

မြစားမှာ မည်းညစ်ညစ် ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးမပြုဘဲထားသဖြင့် သံချေးများ ဖုံးအုပ်
နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ထိုမြစားသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုပင် ထိုးဖောက်
ဝင်အောင် ထက်မြက်သည်က လက်တွေ့ဖြစ်သည်။

သူက ကျောက်တုံးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထုနှက်ကာ ရိုက်ချိုးဖျက်
ဆီးခဲ့သော်လည်း ကျိုးပဲ့သွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ယခု ....

ရွှေငါးလေး၏ သံမဏိပိုက်ကွန်ကိုမူ ခုတ်ဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်
နေ၏။

သံမဏိပိုက်ကွန်သည် ထူးခြားထက်မြက်သော လက်နက်တစ်
ခုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ကောင်းလုက မြစားကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ဓားသွား၌ အက်ကြောင်းတစ်ခု မြစ်ပေါ်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ကောင်းလု အံ့ဩသွား၏။

“ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် .... ”

တွေ့ကာ အနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြင့် မြစားကို ခေါက်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

သုံးလေးချက် ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ခေါက်လိုက်သည်နှင့် ....

“ချင် .... ”

မြစား၏ ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ မည်းညစ်ညစ် သံချေး
များ အချက်လိုက် ကွာကျသွားသည်။

ဤတွင် ....

စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်သန်းကာ အလွန်လှပသည့် ဓားတစ်လက်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြစား ....

ကောင်းလုက ယခုမှ မြစားအစစ်ကို ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြစား၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ ဓားကို သံပြားနှစ်ချပ်ဖြင့် ညှပ်၍
ကပ်ထားပြီး ငုံ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အပေါ်ယံငုံ့ထားသော သံမဏိပြားများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အလျောက် သံချေးတက်ကာ ညိုပုပ်ပုပ် ဖြစ်သွား
ခဲ့ခြင်းပင်။

ကောင်းလုက ကျောက်တုံးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထုနှက်ခဲ့သည်က
တစ်ကြောင်း၊ ရွှေငါးလေးက သံမဏိပိုက်ကွန်ပေါ်သို့ ခုတ်ချခဲ့ကြသည်
က တစ်ကြောင်းမို့ အပေါ်ယံ ဖုံးအုပ်ထားသော အလွှာများ ကွာကျ
သွားကာ မြစားအစစ် ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ထူးဆန်းပါလား .... လှလိုက်တဲ့ဓား .... ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကောင်းလုက ....

ဓားပြားပေါ်မှ လူရုပ်ပုံတွေ ရေးထားသေးသည်။

“ကျွန်မကို ပြစမ်းပါ .... ”

ရွှေငါးလေးက ယူကြည့်လိုက်ပြီး ....

“ဒါဟာ ဓားသိုင်းကွက်တွေပဲ .... ”

ပြောသည်။

ကောင်းလု ဝမ်းသာသွားသည်။

မြိမ်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရွှေငါးလေးက ....

“မြိမ်းဟာ ထက်မြက်တယ် .... မြိမ်းသိုင်းကွက်တွေဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်လို့ ဖေဖေတို့ ပြောနေကြတာ ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ် .... ရှင်က ဓားပေါ်က သိုင်းကွက်တွေကို တတ်မြောက်ထားသလား .... ”

ကောင်းလု ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း .... ကျုပ်လည်း ခုမှ တွေ့ဖူးတာ .... ”

ရွှေငါးလေးက ....

“ဒါဖြင့် ရှင် လေ့ကျင့်လိုက်ပါလား .... ”

ကောင်းလုသည် မြိမ်းသိုင်းကို လေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရွှေငါးလေးကလည်း သူ့အား အကူအညီပေးခဲ့လေသည်။

ရွှေငါးလေးသည် လီစန်းရယ်၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်သော်လည်း လူဆိုးဓားပြစိတ်မရှိဘဲ စိတ်ထားဖြူစင်သူလေး ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကောင်းလုထက် ပိုပြီး နီးစပ်သဖြင့် မြိမ်းပေါ်မှ သိုင်းကွက်များကို ကြည့်ကာ မည်သို့မည်ပုံ လေ့ကျင့်ရမည်၊ အသုံးပြုရမည်ကို ကောင်းလုအား လမ်းညွှန်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကောင်းလုလည်း လုံ့လဖြင့် လေ့ကျင့်လိုက်လေတော့သည်။

မြိမ်းသိုင်းမှာ သိုင်းကွက်ငါးကွက်သာ ပါရှိသည်။

ကောင်းလုသည် ပထမဓားကွက်ကို နားလည်သဘောပေါက် လိုက်သည်နှင့် ကျန်ဓားသိုင်းလေးကွက်ကိုလည်း ဆက်စပ်နားလည် သွား၏။

သို့ဖြင့် ....

ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မြိမ်းသိုင်းကို တတ်မြောက် သွားခဲ့တော့သည်။

ပိုက်ကွန်မှ သံမဏိကြီးအချို့ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်တောက်သွား
တော့၏။

“ဟင် .... ”

ကောင်းလု လွှတ်ခနဲ ရှေ့တံလိုက်မိသည်။

ရွှေငါးလေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တယ်ကောင်းတဲ့ဓားပဲ .... ” ဟု ချီးကျူး၍ ကောင်းလုကို
ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်းလု မြစားကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပြီး ....

“ကျုပ်က မြစားနဲ့ ဓားသိုင်းကို မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူ
ကယ်တဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြုသွားမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်ဗျာ .... ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှင်ဟာ မီးခိုးရောင်စွန်ကြီး ကျူဝမ်ကိုတောင်
မူစရာမလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ် .... ကျွန်မတို့ သွားပြီး
ရင်ဆိုင်ကြရင် မကောင်းဘူးလား .... ”

ကောင်းလု စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

ကျူဝမ်တို့နှင့် သွားရောက်ရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု နားလည်
လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ....

“ကောင်းပြီလေ .... ကျုပ်တို့ သွားကြတာပေါ့ .... ”

ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

သရဲမဏိဘဝ

ကောင်းလု ဝမ်းသာနေသည်။

မြစားသိုင်းကို လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ပိုပြီး ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် စွန်ကြီး ကျူဝမ်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်
နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

ရွှေငါးလေးက ....

“ရှင်ရဲ့ မြစား ကျွန်မကို ခုဏပေးစမ်းပါ .... ”

မြစားကို တောင်းလာ၏။

ကောင်းလုက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

ရွှေငါးလေးက မြစားကိုယူကာ သူမ၏ပိုက်ကွန်ကို ခုတ်ချလိုက်
လေ၏။

“ခွါမ်း .... ”

၁၉၀ တစ္ဆေသံသယကြွဖို့

သူတို့ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ....

“မပြေးနဲ့ ....”

“ရပ်လိုက်စမ်း ....”

အော်ငေါက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

ကြားလိုက်ရ၏။

ပြေးလွှားလာနေသူ နှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွှေငါးလေးနှင့် ကောင်းလုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ချုံပုတ်များကြားသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လိုက်ကြ၏။

ကောင်းလုတို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး .... မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပြေးလာသူနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ရပ်နေခဲ့သောနေရာ ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ပြေးလာသူနှစ်ယောက်မှာ သရဲမနှင့် အီလန်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သရဲမက အီလန်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ပြေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပြေးမလွတ်နိုင်တော့မှန်း သိလျှင် ....

“လာ .... ဒီမှာ ပုန်းနေ ....”

အီလန်ကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား၌ ပုန်းခိုင်းလိုက်ပြီး သူမကမူ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေလိုက်လေ၏။ ကောင်းလုသည် ပုန်းအောင်းချောင်းကြည့်ရင်း အီလန်နှင့် သရဲမကိုတွေ့ရလျှင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

အံ့သြစိတ်ဖြင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ....

“မင်းတို့ ပြေးလို့ရမလား ....”

လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး သရဲမအား ပိုင်းရံထား

လိုက်ကြ၏။

သရဲမက ....

“မြေစိမ်းဂိုဏ်းက လူတွေဟာ သေချင်လို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာလား .... ”

“ငါ့လိုက်သည်။”

အမှန်တော့ ....

သရဲမသည် အိလန်ကို ကယ်တင်လာခဲ့ပြီး မည်သည့်နေရာသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရမည်မှန်းမသိဘဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေစဉ် ကျူကျိုကို လိုက်ရှာနေကြသော မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံမိကာ .... ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများကလည်း အိလန်ကို မှတ်မိထားသလို တစ်ချိန်က .... ကောင်းလုကို ကယ်တင်သွားသူမှာ သရဲမလေးဖြစ်ကြောင်း သိထားသဖြင့် လိုက်၍ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ....

“သရဲမလေးကို တောင်ပေါ်ရသေ့ကျောင်းမှာ စွန်ကြီးကျူဝမ်က ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့တယ် .... သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပတ်သက်မှု ရှိနေရမယ် .... မလွတ်စေနဲ့”

ပြောလျှင် ကျန်လူများကလည်း သဘောတူလိုက်ကြပြီး ....

“ဟား .... ”

ညာသံပေး၍ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

သရဲမလေးက ....

“အော်ငေါက်၍ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် ....

“ဂုန်း .... ”

“အား .... ”

“အမယ်လေး .... ”

“သေပါပြီဗျာ .... ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ....

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့ .... ”

အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူစင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“သခင်လေး ကျူစင် .... ဒီသရဲမလေးက ကျုပ်တို့ကို နှောင့်ယှက်နေပါတယ် .... ”

“သူ့ကို ဆုံးမပေးပါ သခင်လေး .... ”

ဝိုင်းဝန်းတိုင်တန်းလိုက်ကြလေသည်။

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူစင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ကျူစင်က ....

“မင်းတို့က သရဲမလေးကို ကြောက်နေကြတာကိုး .... ဘာမှ မပူပါနဲ့ကွာ .... သူက မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးပါဘူး .... ”

“ဗျာ .... ”

“သခင်လေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ .... ”

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။
ကျူစင်က ....

“မယုံရင် ကြည့်ထား .... ”

ဟု ပြော၍ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်သွားလေ၏။

သရဲမလေးက ကျူစင်ကို တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု အားလုံး မျှော်
လင့်ထားကြလေသည်။

သို့သော် ....

သရဲမလေးသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ
သည်။

ကျူစင်သည် သရဲမလေးနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းများအလား သရဲမလေး ပခုံး
ပေါ် လက်တင်၍ သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ
၏။

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူစင်က ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့ အံ့ဩနေကြသလား .... သရဲမလေးဟာ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ မင်းတို့ သိသလား .... ကဲ .... ညီမလေး အကျည်းတန်လှတဲ့
မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ချွတ်လိုက်စမ်းပါ .... ”

သူ၏ စကားအဆုံးတွင် သရဲမလေးက မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ချွတ်
လိုက်သည်။

ထိုအခါ ....

သရဲမလေးမှာ ကျူစင်၏ညီမ ကျူကျို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

ကောင်းလှနှင့် ရွှေငါးလေးတို့သည် ချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုခုကို ကွယ်မှာနေပြီး ချောင်းကြည့်နေကြလေသည်။

ကောင်းလှသည် အိလန် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကြောက်ရွံ့နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သရဲမလေးမှာ ကျူကျို ဖြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရလျှင် ကြက်သေ၊ သေနေမိလေသည်။

ရွှေငါးလေးကလည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူမသည် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများကိုလည်းကောင်း၊ ကျူစင်တို့ မောင်နှမကိုလည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။

ကျူစင်၏ ရယ်သံကြားလျှင် သူမ ပိုပြီး ခံပြင်းသွားသည်။ ပြေးထွက်၍ တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ချိန် မှာပင် ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသလို ....

တုန်ဖန်ဖေ ခေါ်ဆောင်သော မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

တုန်ဖန်ဖေနှင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းမှ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

တုန်ဖန်ဖေသည် ကျူစင်နှင့်အတူရှိနေသော သရဲမလေး (ဝါ) ကျူကျိုကို တွေ့ရလျှင် ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“သခင်မလေး ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေတာလဲဗျာ .... ကျုပ်တို့က သခင်မလေး ပျောက်လို့ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေကြတာ၊ ဆရာကြီး ကျူဝမ်တောင်မှ ချန်ကျန်းဖြို့ဘက်ကို သွားရှာနေတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှ ပူစရာမလိုပါဘူး .... ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ....

ကျူစင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ....

“အစ်ကို .... မမအိလန်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .... ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျူစင်က ....

“အိလန် .... ဟုတ်လား၊ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ .... ”

“အစ်ကိုကြောင့် သူ ရူးသွပ်သွားပြီလေ .... ”

ကျူစင်က မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျုပ်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ .... ”

“အစ်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ .... သူဟာ ရူးသွပ်နေပြီး ခြေဦးတည့်

ရာ လျှောက်သွားနေတာ ဒုက္ခရောက်တော့မလို့ .... ကျွန်မ ကူညီနိုင် ခဲ့လို့ပေါ့ .... ”

ကျူစင်က ....

“ညီမ တမင် အပင်ပန်းခံနေတာပဲ .... ”

“ဟင် .... အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ .... ”

“ကဲ .... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ .... အိလန်ကို ညီမ

ကယ်ထားတယ်ဆိုတော့ သူ ဘယ်မှာလဲ .... ”

“ဟိုကျောက်တုံးတွေနောက်မှာ ပုန်းခိုင်းထားတယ် .... ”

ကျူကျီသည် အိလန် ပုန်းအောင်းနေသောနေရာကို ညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူစင်က ....

“ကောင်းပြီ .... ”

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် .... ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကြားသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျူစင်သည် အိလန်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ် ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် ....

ကျောက်တုံးများနောက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ သူမကို မတွေ့ရတော့ပါ။

အိလန် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

“ညီမလေး .... မင်း ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရတာလဲ .... အိလန် ဘယ်မှာလဲ .... ”

ဒေါတကြီးမေးရင်း ကျူကျီဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
လိုအခါ ....

တုဖန်ဖေက ကျူကျီအား သွေးကြောပိတ်ကာ ဖမ်းထားလိုက် သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် .... ခင် .... ခင်ဗျား”
တုဖန်ဖေ ရယ်လိုက်သည်။

“အံ့ဩနေသလား သခင်လေး .... ကျုပ်ဟာ မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာနိုင်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့ရတယ် .... နောက်ဆုံးအချိန် မှာ ငါးမန်းဂိုဏ်းက သစ္စာဖောက်တွေ့နဲ့ ပေါင်းပြီး ပြိုင်ဘက်က နိုင်ခဲ့ တယ် .... ခုဆိုရင် ကျုပ်ဟာ ဒီနယ်မှာ ဩဇာအရှိန်အဝါ အကြီးဆုံး မြေစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သွားပြီ .... ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့လူတွေ ကော ငါးမန်းဂိုဏ်းက သစ္စာဖောက်တွေ့ကော သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီ .... ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို မော်မကြည့်တော့ဘူး .... သခင်လေးတို့ တူ ဝရီးတွေကလွဲရင်ပေါ့လေ .... ”

ကျူစင်က ....

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားကို ကူညီခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား .... ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆရင် မှားသွားလိမ့်မယ် .... ”

တုဖန်ဖေက ....

ကျူကျီသည် အိလန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျူစင် က အိလန်ကို လက်ထပ်ယူရန် သူမ ဖျောင်းဖျမည်ဟု စိတ်ကူးထား လေသည်။

အကယ်၍ ....

အိလန် ပုန်းနေသောနေရာကို ကျူစင်အား ညွှန်ပြလိုက်သည် မှာ အိလန်အတွက် သေမိန့်ချမှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုသာ သိနိုင်မည် ဆိုပါလျှင် ....

ကျူကျီက .... ကျူစင်အား ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမ၏ နောက်ကျောတွင် ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သောအခါ နောက်ကျနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျူ စင်သည် အိလန်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး ....

“ကျုပ် မမှားပါဘူးဗျာ .... သခင်လေးရဲ့ ဦးလေးဟာ ကျုပ် လှယ်ကံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်၊ နောင် လည်း တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ကျုပ်ကို လာပြီး ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ၊ ဒီ တော့ .... စောစောစီးစီး ရှင်းထားလိုက်တာ အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ် မဟုတ်လားဗျာ .... ”

ကျူစင်က ....

“ကျုပ်တို့ကို ရှင်းပစ်လို့ ရမယ်ထင်လို့လား .... ”

တုဖန်ဖေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ တူဝန်းနှစ်ယောက် ကျုပ်လက်မှာ ရောက်နေပြီဆိုရင် မင်းဦးလေးကို မှုစရာမလိုတော့ပါဘူးလေ .... ”

ကျူစင်က ....

“ကောင်းပြီ .... ကျုပ်ကို သတ်နိုင်တယ်ထင်ရင် လာခဲ့ပါ” စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

တုဖန်ဖေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာစရာမလိုပါဘူး .... မင်းညီမ မသေစေ ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒူးထောက်လိုက်ပါ .... ”

“ခင် .... ခင်ဗျား .... ”

ကျူစင် ကြံရာမရ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ....

“ယား .... ”

“ယား .... ”

ညာသံပေးသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး တုဖန် ဖေ မြေစိမ်းရိုက်သားများနှင့် ကျူစင်တို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ သည်။

ကောင်း သိရှိခဲ့ရသဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ သံမဏိပိုက်ကွန်ကို အသုံးပြု
ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ကောင်းလုနှင့် ရွှေငါးလေးတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
သဖြင့် အခြေအနေဆိုးသွားသည်။

အီလန် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ နောက်ကွယ်မှ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်မှာ ကောင်းလုနှင့် ရွှေငါးလေးတို့က တိတ်တဆိတ်
ခေါ်သွားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကောင်းလုသည် အီလန်၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်
မိသလို သရဲမလေး အဖမ်းခံနေရသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လက်ပိုက်
ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

ရွှေငါးလေးနှင့်အတူ ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်ကာ တိုက်ပွဲဝင်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလုမှာ ....

ကျူကျီအား စိတ်ပူနေသဖြင့် တုဖန်ဖေထံ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ရွှေငါးလေးကား ကျူစင်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျူစင်က အီလန် ရူးသွပ်သွားအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သည်ကိုလည်း

တုဖန်ဖေသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရန်သူ ပေါ်လာသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကျူကျိုကို ချုပ်ကိုင်ကာ ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး “ဟေ့ .... ဘာငိုင်းနေကြတာလဲ၊ တိုက်ခိုက်ကြပါတော့လား” အမိန့်ပေးကာ ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများကလည်း သတိဝင်လာကြပြီး ....

“တိုက်ကြဟေ့ .... ”

“ယား .... ”

ညာသံပေးကာ ကေ့စင်းလုအား ဟန့်တားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကောင်းလုက မြွေစိမ်းကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ရွှမ်း .... ”

စိမ်းဖန်ဖန် အလင်းတန်းများသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ....

“ဝုန်း .... ”

“အား .... ”

“အမယ်လေး .... ”

“သေပါပြီဗျာ .... ”

ကျယ်လောင်သော အော်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။

ကောင်းလုသည် အသာစီးရလိုက်သည်နှင့် အခွင့်အရေးကို အလျင်စလို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ အရှေ့၌ ဟန့်တားလာသည့် မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံသွားရလေသည်။

မည်သူကမှ ဟန့်တားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ကောင်းလုသည် တုဖန်ဖေရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

တုဖန်ဖေ လန့်သွားသည်။

“မင်း .... မင်း .... ကောင်းလု .... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆုံးမဖို့ လာခဲ့တာပါ”

တုဖန်ဖေက ....

“မင်း .... မင်း .... မြွေစိမ်းသိုင်းကွက်တွေကို တတ်မြောက်သွား

ပြီမဟုတ်လား .... ”

ကောင်းလုက ....

“ခင်ဗျား စမ်းကြည့်ချင်လို့လား .... ”

ထိုစဉ် မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသား သုံးယောက်က အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာရာ ကောင်းလုက မြေးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“အား .... ”

“အမလေး .... ”

“သေပါပြီဗျ .... ”

မြွေစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက် လဲကျသွားလေတော့၏။
ကောင်းလု ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သရဲမလေးကို လွှတ်လိုက်ပြီး ကျုပ်နဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ချင် သူလား .... ”

ပြောလိုက်၏။

သူက ကျူကျိုအား သရဲမလေးဟု ခေါ်လိုက်သောအခါ တုဖန် ဖေ၏ခေါင်းထဲမှ အသိတရားတစ်ခုကို နှိုးဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား သည်။

“ကောင်းလု .... မင်းကို သရဲမလေးက အသက်ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှိနေတာကို မင်း မေ့နေပြီလား .... သရဲမလေး ဒုက္ခမရောက် စေချင်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ .... ”

မြွေစိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ကောင်းလု အခက်ကြုံလေသည်။

သရဲမလေး (ဝါ) ကျူကျိုက ....

“ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်နဲ့ .... သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ပါ”

အော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ....

ကောင်းလုက ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို တွဲလောင်းချ၍ နောက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ....

ကောင်းလုက မြစ်စမ်းပိုင်းသားများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ချိန်တွင် ရွှေငါးလေးက ကျူစင်ထံ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

သူမသည် ....

ကျူစင်အား အမုန်းကြီး မုန်းနေသည်ဖြစ်ရာ သံမဏိ ပိုက်ကွန်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဝိုး ....”

သံမဏိပိုက်ကွန်သည် လေထဲ မြောက်တက်သွားပြီး ကျူစင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် အုပ်မိုးသွားလေသည်။

ကျူစင် ....

ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း နောက်ကျသွားလေသည်။

ရွှေငါးလေး ဝမ်းသာသွားသည်။

ပိုက်ကွန်ကြီးကို တအားဆွဲ၍ ကျူစင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်မယှက် ချုပ်နှောင်ပြီးသားဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ....

“ရှင် ဘယ်ပြေးမလဲ ....”

အော်ဟစ်ရင်း ပိုက်ကွန်ထဲမိနေသော ကျူစင်ကို လက်ဝါးဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်သည်။

သူမ၏လက်ချက်ကြောင့် ကျူစင် မလွဲမသွေ သေဆုံးရတော့မည် ဖြစ်လေ၏။

ရွှေငါးလေး၏ ပိုက်ကွန်၌ ဖမ်းမိထားသူမှာ လွတ်မြောက်သွားရိုးထုံးစံမရှိဟု သတင်းကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွှေငါးလေးက လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည့် တဒင်္ဂ အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရွှေငါးလေးသည် မြစားကို စမ်းကြည့်သည့်သဘောဖြင့် သူမ၏ ပိုက်ကွန်ကို ခုတ်ချခဲ့ဖူးသည်။

မြစားကြောင့် ပိုက်ကွန်မှာ သံမဏိကြီးအချို့ ပြတ်သွားခဲ့ရာ ပိုက်ကွန်၌ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ယခု ....

ကျူစင်သည် ပိုက်ကွန်ပေါက်ထဲမှ လျှောခနဲ ထိုးထွက်လာပြီး ရွှေငါးလေးအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသော ရွှေငါးလေး မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

“ဝုန်း ....”

“အမလေး .... ”

သူမသည် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်များသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေ၏။

ကောင်းလု၏ လက်ချက်ဖြင့် မြေစိမ်းဂိုဏ်းသားများ မရွှမလှ ဖြစ်သွားကြသကဲ့သို့ ရွှေငါးလေးက ကျူစင်အား အဆုံးစီရင်နိုင်တော့မည်ဟု အပိုင်တွက်ထားပြီးမှ ကျူစင်၏လက်ချက်မိသွားလေသည်။

ကောင်းလုသည် ရွှေငါးလေး ခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ရွှေငါးလေး .... ”

အော်ဟစ်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားပြီး ပွေ့ထူလိုက်သည်။

ရွှေငါးလေး၏ နှာခေါင်းထဲမှလည်းကောင်း၊ ပါးစပ်ထဲမှလည်းကောင်း သွေးများ ယိုစီးကျနေပါသည်။

ကောင်းလု၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားရင်း ....

“ကျူ .... ကျူစင်ကို မလွတ်စေနဲ့ .... ”

နောက်ဆုံး မှာကြားကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။

“ရွှေငါးလေး .... ”

ကောင်းလှ အသံကုန်အော်လိုက်သည်။

ရွှေငါးလေးကား သူ၏ခေါ်သံကို ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်

ပါချေ။

ထိုစဉ်

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ”

ကျူစင်၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူစင် ဟားတိုက်ရယ်မောကာ ....

“ငါးမန်းဂိုဏ်းက သူ့ရဲကောင်းမလေး .... ခုတော့ ဘာမှမတတ်

နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား .... ”

ခနဲလိုက်သည်။

ကောင်းလှ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ကျူစင်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ....

“ခစ် .... ခစ် .... ခစ် .... ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ နောက်ကျောဘက်မှ

ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ကျူစင် ရင်ထိတ်သွားကာ ချာခနဲ

လှည့်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏နောက်ဘက်၌ ရယ်မောနေသူမှာ အိလန် ဖြစ်ပါသည်။

အိလန်သည် သွပ်သွပ်ခါအောင် ရူးသွပ်နေသော်လည်း ကျူစင်

အား မုန်းတီးစိတ်က လှုံ့ဆော်နေသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကိုထားပြီး တခစ်ခစ် ရယ်
မောနေ၏။

ကျူစင်သည် အိလန်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့်
အံ့ဩသွားပြီး ရိုက်ချမည့်လက်ဝါးလည်း တုံ့ဆိုင်းသွား၏။

အိလန်က ရယ်မောရင်း ကျူစင်၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချ
လိုက်သည်။

ကျူစင်၏ အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

မိမိ နံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်နှင့် လက်ဝါးကို ဆက်ပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း .... ”

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အိလန်လည်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ....

အိလန်လည်း ကျူစင်၏ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရသည်တိုင် တစ်စက်ကလေးမှ ညည်းညူမသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေငါးလေးသည်လည်းကောင်း၊ ကျူစင်သည်လည်းကောင်း၊ အိလန်သည်လည်းကောင်း သေဆုံးသွားကြပြီး ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူမှ မထင်ခဲ့ကြပါချေ။

ကျူကျိုသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆိုးသွမ်းမှန်း သိသွားသော်လည်း အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ....

“အစ်ကို .... ”

အသံကုန်ဟစ်အော်ရင်း တုဖန်ဖေ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ပိတ်ဆို့နေသော သွေးကြောများ ပွင့်သွားသည်။ တုဖန်ဖေ၏ လက်ထဲမှ လျော့ခနဲ လွတ်ထွက်သွား၏။

တုဖန်ဖေ ထိတ်လန့်သွားပြီး ....

“သေပေတော့ .... ”

ကျူကျိုကို ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

ကျူကျိုကို လွှတ်ပေးလိုက်ရမည်အတူတူ အဆုံးစီရင်ရန် ကြီးစားလိုက်လေ၏။

သူ၏စားချက်သည် ကျူးကျီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက် လှဆဲဆဲ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး တုဖန်ဖေလက်ထဲမှစားကို လုယူကာ တုဖန်ဖေ၏ ရင်သို့ ပြန်လည်ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

“အား .... ”

တုဖန်ဖေမှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွားလေ တော့သည်။

တုဖန်ဖေကို သုတ်သင်လိုက်သူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

မီးခိုးရောင်စွန်ကြီး ကျူဝမ် ရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်လေသည်။

ကျူကျီက ကျူဝမ်၏အလောင်းကို ပွေ့ပိုက်ကာ ငိုကျွေးနေ သည်။

ကောင်းလှသည် ကျူဝမ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ကျူဝမ်က ....

“ကောင်းလှ .... မင်း အတော် အသက်ပြင်းတာပဲ” ဟု ပြော လေ၏။

ကောင်းလှ မှုပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အသက်ပြင်းတာ ခင်ဗျား ကံဆိုးချင်လို့ပေါ့ .... ”

ကျူဝမ်က ....

“အစကတည်းက မင်းကို ငါ သတ်ပစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ မမေ့ နဲ့ .... ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားအမှားပဲဗျ .... ”

“မင်း .... ”

“ခင်ဗျားဟာ ချန်ကျန်းမြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်း

နေတဲ့ လူဆိုးစားပြုတွေကို သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးပြီး တိုက်ပွဲတွေဖြစ်
လာအောင် ဖန်တီးခဲ့တာပဲ .... ”

ကျူဝမ်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့ .... မင်းမှာ မြဓား ရထားတယ်ဆိုပြီး

ကြီးကျယ်မနေနဲ့ .... မင်းကို ငါ သတ်ပစ်မယ် .... ”

ပြောရင်း လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းလုက မြဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဖြန့်လည်တိုက်ခိုက်
ပို့က်လေသည်။

ကျူကျိက တိုက်ပွဲကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲကား တားဆီး၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်
ဘေးသည်။

သူမ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ....

ဖြစ်လိုရာဖြစ်တော့ သဘောထားကာ လက်ပိုက်ကြည့်နေ
့က်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းလုနှင့် ကျူဝမ်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလေ
ည်။

ကောင်းလု၏ လက်တစ်ဖက်က မြဓားကို ကိုင်ထားကာ ....
အားသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က
ဂုံစိမ်သင်ပေးသော လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို ကွင်းဆက်သိုင်းကွက်
ဖြစ် ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။

ကျူဝမ်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
သော်လည်း ကောင်းလု၏ ထူးဆန်းသော တိုက်ကွက်များကြောင့်
အရေးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

ကျူဝမ်သည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွား
၏။ သူ၏ရင်ဝဉ် မြစား စိုက်ဝင်နေသည်။

ကျူဝမ်သည် ကောင်းလအား မယုံနိုင်စွာကြည့်ရင်း ....
“မင်း .... ”

သူက စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်လဲကျသွား
လေသည်။

ကျူကျို ခေါင်းငုံ့သွားသည်။
ကောင်းလက သူမအနီးတွင် ခြေလှမ်းရပ်ကာ မြစားကို လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။

“ညီမ .... ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ် .... ”
ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူကျို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဦးလေးနဲ့ အစ်ကို သေဆုံးသွားကြပါပြီ .... သိုင်း
လောကမှာ ကျက်စားနေတဲ့ ကျွန်မ အဖေလည်း အဖြူရောင်သိုင်း
သမားတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ သတင်းကြားပြီးပါပြီ။
ဒုစရိုက်နယ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ ဒီလို
အပြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပါတယ်ရှင်”

ကောင်းလ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူကျိုက ....

“နောင်ဘဝမှာ သူတို့တစ်တွေ ကောင်းရာမွန်ရာဘဝ ရောက်
ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရုံကလွဲပြီး ကျွန်မ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲရှင်”

၂၂၄ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကောင်းလုက .... တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သွားသော ကျူကျို
အတွက် သူတွင် အိလန် ရှိနေသည်ဟု ခံစားလာမိသည်။

ရှေ့တိုးကာ လက်တစ်ဖက်ကို အလိုလို ကမ်းပေးမိသွား ဖြစ်
သွားမိသည်။

ကျူကျိုက သူ့အား မေးကြည့်နေပြီးမှ ကမ်းလင့်ထားသော
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲမဖြုတ်ကြတော့ပါ။

လောဘ ဒေါသ မောဟတရားများ ကင်းစင်သွားသောအခါ
လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာလှပလာလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ပြီးပါပြီ။

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်